

Genç Birikim'den...

Değerli okuyucular,

Allah'ın (c.c.) rahmeti, bereketi ve mağfi-
reti hepimizin üzerine olsun.

Sonbaharı da yavaş yavaş terk ediyor ve kışa giriyoruz. Rabbimizin bize bahsettiği güzellikleri zamanı geldikçe sırasıyla yaşıyoruz. Rabbimizin bizler için yarattığı kâinat ve onun içindeki her şey o derece mükemmel yaratılmış ki bütün bu sistem içerisinde en küçük bir kusur, eksiklik ve hata bulmak bile mümkün değil. Rabbimiz bu gerçeği Yüce Kitabında şöyle ifade etmiştir: **"Yedi kat göğü birbiriyle tam uyum içinde yaratan O'dur. Rahman'ın yaratmasında hiçbir nizamsızlık göremezsin. Gözünü çevir de bak: Herhangi bir kusur görebilir misin? Sonra tekrar tekrar gözünü çevir de bak, gözün bir kusur bulamadığından, eli boş ve bitkin geri döner."** (Mülk, 3-4) Ama biz insanlar Rabbimizin bizlere emanet ettiği bu sistemi bozmak için var gücümüzle bozmaya çalışıyoruz. Kimyasal ürünler, tabiatı bozan, kirlüten zararlı atıklar, atom bombaları vs. Bu konuda da şöyle buyrulmaktadır: **"Senin yanından ayrılınca, ülkede fesat çıkarmaya çalışır, ürünleri ve nesilleri mahvetmek için uğraşır. Allah, elbette fesadı (bozgun-culuğu) sevmez."** (Bakara, 205)

Kâinatta bulunan bu tevhidi düzen maalesef insanoğlunun hayatında yok. Hatta vücudumuz bile Rabbimizin kendisine emrettiği şekilde ça-

lışırken yani Rabbimizin emirlerine tam bir şekilde boyun eğerken insan kendisine bırakılan cüzi irade ile bu tevhidi düzeni bozuyor, yeryüzünü kaos içerisine sürüklüyor.

Yeryüzündeki bu kaostan tek nedeni insanoğlunun bu dünyaya olan bağılılığı. İnsanoğlu kendisini bu dünyada kalıcı olarak görüyor. Bu dünyada ne kadar mala ve servete sahip olursa mutlu olacağını zannediyor. Yaratılış gayesini idrak edemeyen insanoğlun diğer toplumlara, insanlara zulmetmek pahasına biriktirdiği mal ve servet kendisine bir mutluluk getirmediği gibi, dünyayı da kaos içerisine sokuyor.

İnsanlığın bugün içerisinde içerisinde bulunduğu savaşların, katliamların, zulümlerin, buhranın, mutsuzluğun çözümü Rabbimizin yolunda gitmektir. O'nun bizler için indirdiği emirler ve yasaklara uymaktır. Yaratılış gayemizin idrakine vararak bu dünya için değil sonsuzluk yurdu için çalışmaktır.

Biz Müslümanlar da insanoğluna bu hakikati hatırlatmak, uçuruma, felakete giden bu yoldan onları çevirmek için en güzel şekilde tebliğ vazifemizi yapmak durumundayız.

Rabbimiz bu yolda bizlerin ve tüm Müslümanların yardımcısı olsun.

Sizleri dergimizle baş başa bırakıyor ve Allah'a emanet ediyoruz.

Yıl: 18 Sayı: 198

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Hüseyin DOĞANAY

Genel Yayın Yönetmeni
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri
Peyami Safa Mah.
356. Cad. No:25/A
Mamak - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
20.11.2015

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 50 TL'yi Yurt dışı abonelik için 1 yıllık abonelik ücreti olan 75 TL'yi ADNAN BOZAN - IBAN NO:TR60 0020 3000 0075 4150 0000 02 no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119 no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

Sistem/Düzen ve Müslüman

Ali KAÇAR

9

Prof. Dr. Sayın Mustafa Muslim İle Yapılan Söyleşi

Genç Birikim

16

Çaresiz Ümmet Direnen Kudüs

Erdal BAYRAKTAR

19

Ölüm ve Ötesi - II

Muhammed İMAMOĞLU

28

Diriltlen Peygamberin Öldüren Ümmeti - III

Mücahit Aydın ASLANTAŞ

34

Müslümanın Kelebek Etkisi

Ceuai DEMİREL

37

Enfal Sûresiyle Eğitilmeli Her Bir Müslüman

Fatih PALA

40

Siyonizme Karşı Siyonizm

Uri Avnery - globalresearch.ca / Çev: İsmail CEYLAN

42

Sakin Olun, Sevgili Amerikalılar!

Washington's Blog - globalresearch.ca / Çev: İsmail CEYLAN

44

Ümmet Fizyolojisi

Hüseyin DURMAZ

46

Nübüvvet Kervanı: İbrahim (as) - IV

Soner ARSLAN

52

Köyümden bir Evliya Masalı

Mehmet ŞAHİN

54

Niğde de Güzeldi Niğdeliler de

Fatih PALA

58

Seyyid Kutub Örneğinde Eşsiz Kur'an Nesli ve Yeniden Diriliş

İsmail AKYÜZ

63

Farzet ki Geldiler

Mehmet ADIGÜZEL

Sistem/Düzen ve Müslüman

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Sistem, yol ve yöntem şeklinde, düzen ise belli yöntem, ilke veya yasalara göre kurulmuş nizam, sistem ya da bir devletin belli başlı ilkeleri bakımından yönetimde tuttuğu yol, yönetim biçimi, rejim şeklinde tarif edilmektedir. Rejim de aynı anlama gelecek tarzda yani bir devletin yönetim biçimi olarak tanımlanmaktadır.

Din kelime olarak 'itaat etmek, idare etmek, yol, kanun, şariat, tarikat, millet'; deyim olarak ise insan hayatını düzenlemek amacıyla konulan kurallar bütünü anlamına gelmektedir. Bu kurallar, Allah tarafından konulmuşsa, buna İslam, insanlar tarafından konulmuşsa buna da beşeri din denilmektedir. Dolayısıyla din de -ister hak din, ister batıl din olsun- bir sistemi, bir yönetim biçimini öngörmektedir.

İslam, Allah nezdinde kabul edilen Hak din iken, beşeri din/ler ise Allah nezdinde kabul edilmeyen batıl din(ler)dir. (Al-i İmran, 3/85) Çünkü Allah nezdinde din tektir, o da İslam'dır. (Al-i İmran, 3/19) Bu nedenledir ki Hz. Adem (as)'dan bu yana gelen bütün peygamberlerin getirdiği dinin ortak adı İslam'dır. Nitekim "İbrahim ne Yahudi ve ne de Hristiyan'dı: ancak o, Hanif (muvahhid) bir Müslüman'dı..." (Al-i İmran, 67); aynı şekilde Hz. Nuh (a.s.) ile ilgili Yunus Suresinde (Yunus, 72), Hz. Yusuf (a.s.) ile ilgili Yusuf Suresinde (Yusuf, 101), Hz. Süleyman (a.s.) ile ilgili Neml Suresinde (Neml, 44), Hz. İsa (a.s.) ile ilgili Maide Suresinde (Maide, 111) ve benzeri diğer ayetlerde de diğer peygamberlerin de Müslüman oldukları açıkça be-

lirtilmiştir. Dolayısıyla İslam'ın dışında kalan ve insanların/toplumların hayatlarını düzenleme iddiasıyla kanun/hüküm koyan bütün diğer dinler ise batıl dinlerdir.

Dolayısıyla ben Müslüman'ım diyen bir kimsenin İslam'dan başka bir din; İslam'ın öngörmediği/uygun görmediği bir yönetim biçimi araması ya da seçmiş olması, Din'i (İslam'ı) başka -batıl- bir dinle(rle) veya bu din(ler)in bir parçası ile -sanki eksik imiş gibi- tamamlamaya çalışması asla kabul edilemez. Çünkü İslam Dini, tamamlanmış (Maide, 5/3) ve kitabında da hiçbir şey eksik bırakılmamış bir dindir (En'am, 6/38). Hz. Muhammed (as) da son peygamber (Ahzab, 33/40), Kur'an-ı Kerim de son kitaptır. Yani artık yeni bir peygamber ve dolayısıyla da yeni bir kitap gelmeyecektir. Çünkü Hz. Muhammed (as), âlemlere rahmet olarak gönderilmiş bir peygamberdir (Enbiya, 21/107). Bu, Hz. Muhammed (as) kıyamete kadar gelecek bütün insanların peygamberi olduğu anlamına gelmektedir. Yani Hz. Muhammed (as), diğer peygamberlerden farklı olarak belirli bir dönem, belirli bir kavme gönderilmemiştir.

PEYGAMBERSİZ, İSLAMİ MÜCADELE OL(A)MAZ

Kur'an-ı Kerim'de Peygamberle ilgili ayetlere baktığımızda, bütün ayetler Peygambere iman etmeyi (Bakara, 2/177; Nisa, 4/136), O'na kayıtsız, şartsız itaat etmeyi (Nisa, 4/59, 64, 80; Al-i İmran, 3/31-32; Ahzab, 33/36) O'nu örnek almayı (Ahzab, 33/21, Mumteherine, 60/4) emretmektedir. Dolayısıyla bu ve benzeri ayet-

lerden, ancak Peygamber örneğinde verilecek bir mücadelenin İslami bir mücadele olacağı kolaylıkla anlaşılmaktadır. Hz. Peygamber (as)'ın Veda Hutbesi'nde "size iki şey bırakıyorum, şayet sarılırsanız dalalet'e düşmezsiniz; bu iki şeyden biri Kur'an-ı Kerim, diğeri ise Sünnetimdir" buyurması da bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla bir mücadelenin, İslami mücadele olabilmesi için, bu mücadelenin Allah'ın rızasına uygun olması ve hedefinin de, bu hedefe ulaşmak için izlenilen yol ve yönetimin de mutlaka İslami olması gerekmektedir. İşte o zaman böylesi bir mücadelede gösterilecek çaba ve gayret salih amel/amel-i hasene olacaktır. Aksi halde gösterilecek amel bir iştir, ama salih amel/amele hasene değildir. Zaten bir amelin salih amel olabilmesi için, o ameli işleyende üç şartın bulunması gerekmektedir. Bu şartlardan biri, o kişinin mü'min olması, (çünkü mü'min olmayanların ameli makbul değildir; Al-i İmran, 3/91; İbrahim, 14/18); ikincisi, o ameli sadece Allah rızası için yapmış olması (Beyine, 98/5), üçüncüsü ise Şâri'nin koyduğu ölçüler dâhilinde o amelin işlenmiş olması gerekmektedir. Aksi halde, işlenen amel, salih ya da amel-i hasene yani Allah tarafından kabul edilebilir bir amel olması mümkün değildir.

Bu anlatılanlardan da anlaşılmaktadır ki, bizler Peygamberleri ve onların küfürle, şirkle ve tuğyanla mücadele yöntemlerini örnek almak zorundayız. Bu nedenledir ki Peygamberlerin mücadele şekilleri ve yöntemleri Kur'an-ı Kerim'de uzun uzun anlatılmıştır (Yusuf, 12/111). Dolayısıyla Müslümanlar, sadece, peygamberlerin ailesiyle, çevresiyle, kavmiyle

olan ilişkilerinde izledikleri yol ve yöntemi değil, aynı zamanda hatta belki de öncelikli olarak verdikleri tevhidi mücadeleyi örnek almakla mükelleftirler. Çünkü Peygamberlerin esas sorumluluğu, Allah'tan aldıkları mesajı, kendilerine öğretilen/gösterilen metoda/yönteme uygun olarak insanlara ulaştırmaktır. Zaten her peygamber de, bir tek amacı gerçekleştirmek üzere gönderilmiştir. Bu amaç ise, insanları tek ilah olan Allah'a ibadet etmeye ve tağuttan kaçınmaya davettir (Nahl, 16/36). İnsanların bu mesajı kabul edip icabet etmeleri ya da etmemeleri, peygamberlerin sorumluluğunda değildir. Usulüne/metoduna uygun olarak davet etmiş olmalarına rağmen insanlar iman etmemişler ise, peygamberlerin (ve dolayısıyla mü'minlerin) bu konuda yapacakları başka bir şey yoktur. Nitekim Allah'ı Teâlâ ayetlerinde peygambere hitapla; "Onlar iman etmiyorlar diye kendini helak mi edeceksin, (Şuara, 26/3; Kehf, 18/6) biz istersek hepsini iman ettiririz. Sen onlara tebliğ etmekle mükellefsin, onların üzerine bekçi/muhafız değilsin" buyurmakla, başta peygamberler olmak üzere bizlerin de tebliğde yetki ve sorumluluğumuzun çerçevesini belirtmiş olmaktadır.

Bu çerçevede Hz Nuh (as), tevhid mücadelesine bıkmadan, usanmadan 950 sene (Ankebut, 29/14) devam etmiştir. Gece, gündüz demeden sürdürdüğü bu mücadelesinde, bir bıkkınlık, bir ümitsizlik de asla söz konusu olmamıştır. Hz. Nuh (as), kavminin şirkteki ısrarına rağmen mücadelesini devam ettirmiş, ancak bu mücadelesine rağmen kendisine iman eden insanların sayısı bir ailenin fertleri kadar, hatta

daha az olduğunu Kur'an bize bildirmiştir. Nitekim bir ayette, 'onunla birlikte çok az kimse iman etmişti' buyurulmaktadır (11/40). Ama bütün bu sıkıntılara rağmen Hz. Nuh (as) davasında, davet şeklinde ve tebliğ yönteminde bir değişikliğe gitme ihtiyacı duymamıştır.

Bu tavrın, davetteki bu azmin, bizler, Hz. İbrahim (as)'da da, Hz. Musa (as)'da da ve diğer peygamberlerde de aynı şekilde devam ettiğini görmekteyiz. Hiçbir peygamber içinde yaşadığı küfür sistemi karşısında ümitsizliğe düşmemiş, karşılaştığı zorluklardan dolayı davet yönteminde bir değişikliğe gitme ihtiyacı duymamıştır. Aynı zamanda içinde yaşadıkları şirk sistemiyle uzlaşmamış, onlarla birlikte, onların kural ve kurumlarıyla iç içe, hiç bir şey olmamış gibi yaşamamıştır. Dünyaya ve dünyanın içindekilere bakışları da hep aynı olmuştur. Her bir peygamber, tevhid mücadelesinde, acele olan için değil, ahir olan için mücadele etmiştir. Çünkü onlar için ahir olan, ilk olandan yani içinde yaşadığı dünyadan daha hayırlıydı.

Her peygambere indirilen vahyi değiştirmek nasıl mümkün değilse ya da değiştirmeye kalkışmak ne derece günahsa, aynı şekilde, bu ilahi vahyi insanlara götürme yol ve yöntemini değiştirmeye kalkışmak da aynı derecede günahı gerektirir. Zaten hiçbir peygamber, bu metodun dışına çıkmadığı gibi şartların değiştiği bahanesiyle metodu/yöntemi değiştirmeye kalkışmamıştır. Merhum Şehid Seyyid Kutub'un da isabetli bir şekilde belirttiği gibi 'Kur'an'ın indirilişi nasıl Rabbani ise, onun insanlara ulaştırılma tarzı/yöntemi de Rabbanidir.' Bir Müslüman için peygamberlere itaat etmek, imani bir sorumluluk olduğuna göre, peygamberlerin izlemiş oldukları bu yol ve yöntem de onlar için uyulması gereken bir mükellefiyettir, bir sorumluluktur. Çünkü bu mükellefiyet Müslümanlar için aynı zamanda bir ibadettir.

Her peygambere indirilen vahyi değiştirmek nasıl mümkün değilse ya da değiştirmeye kalkışmak ne derece günahsa, aynı şekilde, bu ilahi vahyi insanlara götürme yol ve yöntemini değiştirmeye kalkışmak da aynı derecede günahı gerektirir. Zaten hiçbir peygamber, bu metodun dışına çıkmadığı gibi şartların değiştiği bahanesiyle metodu/yöntemi değiştirmeye kalkışmamıştır. Merhum Şehid Seyyid Kutub'un da isabetli bir şekilde belirttiği gibi 'Kur'an'ın indirilişi nasıl Rabbani ise, onun insanlara ulaştırılma tarzı/yöntemi de Rabbanidir.'

Üstelik bu metoda uygun olarak faaliyet gösterip göstermemek, Müslümanların tercihlerine de bırakılmamıştır. Çünkü bu, Müslümanlar için akidevi bir zorunluluktur. Zaten, İslam'ın gözettiği hedefleri, İslam'ın öngördüğü ilke, esas ve metoda riayet etmek şartıyla gerçekleştirme faaliyetleri, ancak 'İslami Faaliyet'ler olarak adlandırılabilir. Çünkü bu faaliyetlerin gerçekleştirilmesinde, faaliyetlerin kendisi kadar, izlenen yöntem ve metod da önemlidir. "Bir farzın yerine getirilmesi için gerekli olan şeyler de farzdır" kaidesi gereğince bir faaliyetin İslami olabilmesi için izlenen yol ve yöntemin de mutlaka İslami olması gerekmektedir. Peygamber Efendimiz ya da Kur'an'da zikri ge-

çen diğer peygamberler, kendi dönemlerindeki despotik ve oligarşik güçlere karşı verdikleri tevhidi mücadelede, bu anlamda taviz vererek asla uzlaşma yolunu denememişlerdir. Dolayısıyla Peygamberlerin tevhidi mücadeledeki bu tavrı, her dönemde –özellikle de günümüzde– mücadele veren Müslümanlar için vazgeçilmez bir örnektir. Çünkü tevhidi mücadelede, Müslümanlar için öncü ve örnek alınacak şahsiyetler Peygamberlerdir.

Son Peygamber dâhil Kur'an'da zikri geçen diğer peygamberlerin tamamı, bütün zorluklara, kendilerine yönelik saldırılara ve işkencelere rağmen, hiçbirisi, hiç bir zaman İslâm'ın ilkelelerini pazarlık konusu yapmamış, müşriklerle uzlaşmaya yanaşmamıştır. Bu konuda en ayrıntılı örneği son peygamber Hz. Muhammed (as)'ın hayatında görmek mümkündür. Mekke'de zulmün, vahşet ve işkencelerin tarihe kara bir leke olarak geçtiği o karanlık dönemde, hem kendisine, hem de mü'minlere insanlık dışı baskı ve işkence yapılırken, işkenceleri durdurmak ya da biraz olsun hafifletmek için bile tevhidden ve ilkelerinden en küçük bir taviz dahi vermemiştir. Mekke'nin müşrik önderlerine, müstekbir-

leşen yöneticilerine, zenginlikle şımaran siyasi zorbalara karşı iletilmesi gereken ilahi mesajı gizlemeye, çarpıtmaya yeltenmemiş, putları ve putçuları övecek tavır kesinlikle sergilememiştir. Kendisinin ve mü'minlerin hayatı pahasına, işkencelere, boykotlara rağmen, kimseden çekinmeden, sözlerini eğmeden, bükmeden, müşrik önderlerin hoşuna gitmese de Kur'an'ı ve Allah'ın hükümlerini, açık ve net bir şekilde insanlara tebliğ etmiştir.

Hiz. Peygamber (as)'ın ihtiyaç duyduğu zamanlarda bile müşriklerden yardım kabul etmemiş ve onlarla uzlaşma yoluna gitmemiştir. Bunun örneklerini siyer kitaplarında çokça görmek mümkündür.¹ Ayrıca İslami mücadele sürecinde müşriklerle her türlü ittifakın Resulullah tarafından uygun görülmediği, bundan şiddetle kaçındığı gerçeği naslarda da açıkça belirtilmiştir. Nitekim Kafirun Suresi, Müslümanlarla diğer batıl din mensuplarının bir arada, uzlaşmış olarak, birbirlerinin dinlerini kabul etmiş şekilde bir arada yaşamalarının mümkün olmadığını açıkça bize göstermektedir. Bu suredeki ve diğer surelerdeki ayetler, Müslümanlarla müşrikler arasındaki ayrılığın kesin ve net olduğunu, gri herhangi bir noktanın bırakılmadığını açık ve kesin bir emir olarak bize bildirmiştir. 'Sizin dininiz size, benim dinim bana'(Kafirun, 109/6) ayeti bu ayrılığı ve uzlaşmanın asla mümkün olmayacağını kesin bir şekilde ortaya koymuştur.² Resulullah (as) da bir Hadis-i Şerif'inde açıkça "Müşriklerin ateşle aydınlanmayınız" diye emretmesi (Nesai, K. 48, B. 52) de müşriklerle uzlaşmanın, onlardan yardım istemenin mümkün olmadığını göstermektedir.

Bu da bize gösteriyor ki, tevhid ile şirkin, küfür ile imanın, mü'min ile kâfirin, muvahhid ile müşrikin, uzlaşma içerisinde bir arada, birbirlerinden memnun bir şekilde yaşaması asla söz konusu değildir. Bu, konjonktürel ya da içtihadla değiştirilebilecek bir durum da değildir. Çünkü İslam'da, tevhid ile şirk arasında uzlaşma veya orta çözüm yolu yoktur. Ancak, Hak veya batıl, hayır veya şer, doğru veya yanlış, hidayet veya dalalet, nur veya karanlık, adalet veya zulüm birbirinden ayrı ve birbirine zıt olarak varlıklarını sürdürebilirler. Şirkin, tuğyanın nedeni ve üreticisi olan beşer aklının ürünü beşeri din-

lerle uzlaşmak, onların uygun gördüğü ya da dayattığı yol ve yöntemleri uygulamak asla İslami olmayacaktır. Çünkü Kur'an tarihi bize Hz. Musa (as) ile Firavunu, Hz. Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i; Hak ile batılı, Müslüman ile kâfiri uzlaşma içerisinde, birbirlerinden rahatsız olmadan yaşadıklarını göstermemektedir. Günümüzde hiç kimsenin de Nuh (as) ile Firavun'u, İbrahim (as) ile Nemrud'u, Muhammed (as) ile Ebu Cehil'i bir arada, Dar'ü Nedve'lerde göstermeye, aynı meclislerde yan yana birbirlerinden memnun bir şekilde oturtmaya hakkı ve yetkisi yoktur. Çünkü Nisa Suresi'nde "O, size Kitapta: 'Allah'ın ayetlerinin inkâr edildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz'diye indirdi" (4/140; En'am, 6/68) buyurmak suretiyle Müslümanlar için bir tehlikeye işaret etmektedir. Çünkü bu ayetlerde belirtilenlerin aksine bir gayret ve çaba, kişinin Müslümanlığını tartışmalı hale getirir. Ayrıca Kur'an'da, İslam ile diğer batıl dinleri ve savunucularını uzlaştırmaya dönük bütün çabalar reddedilmiştir. Son Peygamber Hz. Muhammed (as)'ın uzlaşma karşısındaki tavrı ise bugün her Müslüman'ın örnek alacağı tarzda nettir. Hiç kimsenin bunu evirip çevirmesine ve içinde yaşadığımız şirk sistemlerinin karşı çıkmadığı yol ve yöntemleri konjonktürel şartlar gereği Müslüman kitlelere İslami kılıflarla büründürerek dayatmaya hakları yoktur.

İSLAM İLE BEŞERİ DİNLER ARASINDAKİ TEMEL ÇELİŞKİ; AKİDEVİDİR

Beşeri dinlerle İslam dini arasında gide-rilmesi asla mümkün olmayan temel farklar bulunmaktadır. Beşeri dinlerde, beşer iradesi esastır. Bu iradenin azınlık, ya da çoğunluk olması önemli değildir. Her iki halde de, hüküm koymada ilahi vahiy değil, beşer iradesi esas alınmaktadır. Bu ise, beşer iradesinin ilahlaştırılması anlamına gelmektedir. Oysa İslami hükümleri esas alan sistemlerde, ilahi vahiy esas alınmaktadır. Yani helal ve haramı tayinde, kanun ve şariat vaz'etmede, halk iradesi ya da halkın 'çoğunluğu' kavramının hiçbir anlamı ve önemi yoktur. Nitekim 'Yeryüzündeki insanların çoğuna uyarsan, seni Allahın yolundan saptırırlar' (Enam, 6/116) ayeti de bunu teyid etmektedir. Dolayısıyla çoğunluk şirk olan bir günahı benimsemiş olsa, bu, asla mazur görülemez ve gösterilemez. Mesela, çoğunluk faizin, zina ve içkinin helal/kanunen meşru olduğunda birleşse, şer'i/İslami çerçevede içerisinde bunlar yine

1 Daha geniş bilgi için bkz; <http://www.gencbirikim.net/islamda-mucadele-metodu-ve-demokrasi-ali-kacar/>

2 Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de geçen şu ayetlere de bakılabilir; Mâide, 5/49; Kalem, 68/9; Nisâ, 4/89; İsrâ. 17/73-75; Kâfirûn, 109/1-6; Yunus, 10/15

haramdır ve bunların haramlıklarını kabul etmeyen bütün insanlık da olsa Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılmaya yeltendiğinden dolayı 'bütün insanlık'müşrik ve kâfir olur. Bu, İslam ile beşeri dinler arasındaki temel ve giderilmesi söz konusu olmayan bir çelişkidir.

Kısacası İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiy'dir, beşeri dinlerde ise beşer/insan aklıdır; yani heva ve hevestir. (Furkan, 25/43) Beşeri dinlerde ya parmak usulü ile halkın çoğunluğunun kararı ya da zorbalık ve despotlukla egemenlerin kararı esas alınır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar/meclisler/senatolar/kongreler, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü beşeri dinlerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır.

Oysa İslam'da, bir şeyin meşru olup olmadığının sınırlarını Allah (cc) tesbit eder. Ancak O, emir ve hükmü koyabilir, helal ve haramı O tayin edebilir. Çünkü Allah'tan başka hiçbir kimsenin hüküm koymak hak ve yetkisi yoktur. (En'am, 6/57; Yusuf, 12/40, 67; Kasas, 28/70, 88 vs.) Allah'ın hükmünün dışında kalan bütün hükümler cahili hükümlerdir ve bu hükümleri kabul etmek, hüküm koyanları Allah'a şirk koşturmak ile aynı anlama gelir. (Maide, 5/50) Ben Müslüman'ım diyen bir kimse, tek başına da kalsa, asla şirki mazur göremez ve gösteremez. Çünkü bilir ki, Allah'ı Teâlâ diğer günahları affetse de, şirki asla affetmeyecektir. (Nisa, 4/48, 116) Dolayısıyla İslam Dini ile beşeri dinlerin; uzlaşması, barışık bir şekilde bir arada yaşaması asla mümkün değildir. Çünkü beşeri din/ler (Beşer aklının ürünü her türlü ideoloji ve

İslam'da meşruiyetin kaynağı vahiy'dir, beşeri dinlerde ise beşer/insan aklıdır; yani heva ve hevestir. (Furkan, 25/43) Beşeri dinlerde ya parmak usulü ile halkın çoğunluğunun kararı ya da zorbalık ve despotlukla egemenlerin kararı esas alınır. Helal ve haram koyucu, halkın iradesiyle belirlendiği iddia edilen parlamentolardır. Yani parlamentolar/meclisler/senatolar/kongreler, Allah'ın haram kıldığı zinayı, içkiyi, kumarı, faizi helal, Allah'ın helal kıldığı hicabı, nikâhı vb diğer helal olan şeyleri ise yasaklayarak haram kılabilir. Çünkü beşeri dinlerde tek belirleyici unsur, halkın iradesinin temsilcilerinden oluşan parlamentolardır.

izimler) ayrı bir din, İslam da ayrı bir dindir. 'Sizin dininiz size, benim dinim de bana'(Kafirun, 109/6) ayeti, şirkle uzlaşmayı, onunla bir arada yaşamayı kesinlikle yasaklamıştır.

Müslümanlar olarak laikler, Kemalistler veya emperyal ve Siyonist destekli ılımlı İslamcıların saldırıları nedeniyle ahi-retimizi tehlikeye atacak hiçbir tavır geliştiremeyiz, geliştirmemeliyiz. İlkel davranışta duygusallığa asla yer yoktur. Şayet olsaydı, Hz. Peygamber (as), gözlerinin önünde iniltileri arş-ı alaya çıkan sahabelerine yönelik olarak yapılan işkencelerden dolayı geri adım atar ya da bu işkencelerin sona ermesi için uzlaşma yoluna giderdi. Bu asla olmadığına göre, bizim de haklı gibi görünen ama asla haklı olmayan şu ya

da bu gerekçelerle duygusal davranarak olmazsa olmaz ilkelerimizden taviz veremeyiz, vermemeliyiz.

Bizler, "bir elime güneşi, diğer elime ayı verseniz dahi, ben bu davadan vazgeçmem"; "Üzülme Allah bizimle beraberdir" (Tevbe, 9/40) diyen bir Peygamberin ümmetiyiz. Bizler "İnanıyorsanız/iman ediyorsanız üstün olan sizlersiniz" (Al-i İmran, 3/139) "Peygamber sizin üzerinizde, siz de insanlık üzerinde şahitlersiniz"(Bakara, 2/143) buyuran Allah'ın kullarıyız! Dünyaya hükmetme, kendilerine iktidar verildiğinde iyiliği emretme, kötülükten nehy etme görevini yerine getirmekle (Hacc, 22/41) ve "hakka rehberlik etme ve adaleti icra etmekle" (A'raf, 7/181) mükellefiz. Oysa bugün zulme maruz kalmış, adaleti küfür güçlerin organizasyonlarında bekler haldeyiz. Irki, kavmi, coğrafi nedenlerden dolayı ümmet bütünlüğümüz parçalanmış ve dolayısıyla ümmet bilincini kaybetmiş durumdayız. İslâm, tevhîd dinidir, vahdet dinidir. Tevhid dini ise bir ümmet olmamızı emretmektedir. Nitekim Allah-u Teâlâ

biz Müslümanları, "üm-metün vahide" (Enbiya, 21/92; Mü'min, 40/52) olarak vasıflandırmaktadır. Kur'an, "Allah'ın ipi-ne simsıkı, ama topluca/ cemian sarılmamızı, par- çalanıp, dağılmamamızı (Al-i İmran, 3/103) iste- mektedir. Bütün bu emir- lere rağmen bizler neden ümmet bilincini kaybettik sorusunu kendimize sor- malı ve cevabını da mut- laka vermeliyiz ki ümmet bilincini yeniden kuşana- bilelim. Bu gerçekleşme- den bu zillet içerisinde yaşamamız devam ede- cek ve emperyal işgal ve istiladan da kurtulmamız mümkün olmayacaktır.

Tevhidi mücadele- de yani İslam'ın hayat kılınma mücadelesinde örneğimiz Hz. Muhammed (as)'dır. Hz. Pey- gamber (as) kendisine yapılan bütün tekliflere rağmen bu mücadele yönteminde asla vazgeç- memiştir. Bir yandan sahabesi işkencelerden geçirilerek kimileri şehid edilirken, kimileri de Allah'ın yardımı ne zaman ey Allah'ın Re- sulü çılgınlıklarına rağmen müşriklerle uzlaşmamış, izlediği yol ve yönteminde yumuşamaya gitmemiştir. Sahabesi akıl almaz işkencelere, ambargolara tabi tutulmasına rağmen, müş- riklere boyun eğmemiş, Dar'ü Nedvelere gidip onların hükümlerini/kanunlarını kabul etmeye meyl etmemiştir. Sahabeden Habbab bin Eret (ra) Allah'ın yardımı ne zaman diye sorduğun- da, Hz. Peygamber(as)'ın verdiği cevap İslami mücadelede sabrın ve kararlılığın önemini gös- termektedir; "Sizden önce geçenlerden birinin başının ortasına testere konur ve ayağına ka- dar kesilirdi de bu onu dininden döndürmezdi. Demir taraklarla taranır, etiyle kemiği ayrılırdı da bu onu yine dininden döndürmezdi." Sonra Peygamber (as) buyurdu ki: "Allah'a andolsun ki, Allah Teâlâ bu dinin hâkim olmasını arzu etmektedir, öyle ki yolcu San'a'dan bineğine binecek, Hadramût'a kadar gelecek, Allah'tan başkasından ve koyunları için de kurttan baş- kasından korkmayacak. Ne var ki siz çok acele davranan bir topluluksunuz." (İbn Kesir Tefsiri, Çağrı Y., 3/831-832)

Tevhidi mücadelede yani İslam'ın hayat kılınma mü- cadelesinde örneğimiz Hz. Muhammed (as)'dır. Hz. Pey- gamber (as) kendisine yapı- lan bütün tekliflere rağmen bu mücadele yönteminde asla vazgeçmemiştir. Bir yandan sahabesi işkencelerden geçirilerek kimileri şehid edilirken, kimileri de Allah'ın yardımı ne zaman ey Allah'ın Resulü çılgınlıklarına rağmen müşriklerle uzlaşmamış, izlediği yol ve yönteminde yumuşamaya git- memiştir.

Rabbimiz de Kur'an-ı Kerim'de "Allah'ın Yardi- mı Ne Zaman?" "Sizden önce gelip geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle da- yanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi ve yanında- kiler; 'Allah'ın yardımı ne zaman?' dediler. Dikkat edin, şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır" (Bakara 2/214; ayrıca Ankebût 29/1-3) buyur- mak suretiyle mücadele- nin kolay olmadığını bize göstermektedir.

Bizler bir imtihan dün- yasında yaşıyoruz; açlık- la, yoklukla/yoksullukla, mal ve canla ve çeşitli

şekillerde imtihan edilmekteyiz. Aslanan bu im- tihani Allah'ın rızasına uygun olarak kazana- bilmenin gayret ve çabası içerisinde olmalıdır. Bugün İslam dünyasında, işbirlikçi ve emperyal devletler tarafından her Müslüman'ı -hatta ha- len az da olsa vicdan sahibi olan- her insanı üzen katliamlar gerçekleştirilmektedir. Bu insanlık dışı olaylar karşısında ancak Peygamberlerin verdiği tevhidi mücadele yöntemini esas alarak ayakta durabiliriz. Müşriklere dayanarak, onla- rın yol ve yöntemlerini izleyerek Müslümanca bir mücadele vermemiz mümkün olmadığı gibi ayakta da kalmamız mümkün değildir. Bu sü- reçte her Müslüman üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekle mükelleftir. Sonucu meydana getirecek ancak ve ancak Allah'tır.

Ancak ne yazık ki içinde yaşadığımız ortam hakla batılın karıştı(rıldı)ğı bir ortamdır. Batılı temsil eden müşrikler, haktan yana görünerek insanları etkilemeye ve dönüştürmeye çalış- maktadırlar. Ne yazık ki başarılı da olmaktadır. Oysa Rabbimiz Kitabında Hak'la batılın bir- birine karıştırılmamasını (Bakara,2/42), hakla batılın açık bir şekilde birbirinden ayrıldığını bizlere bildirmektedir (Bakara, 2/256). Ama buna rağmen bu, kendisini İslam'a nisbet eden kitleler tarafından çok fark edilememektedir. Ümid ve temennim Rabbim, bunu fark edecek basireti ve feraseti bizlere versin.

Prof. Dr. Sayın Mustafa Muslim İle Yapılan Söyleşi / (27.10.2015)

Genç Birikim

Soru: Bize kendinizi tanıttirmisiniz sayın Hocam?

Cevap: Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd alemlerin Rabbi Allah'adır. Salat ve selam da O'nun elçisi Muhammed Mustafa (s.a.v)'e onun ashabına olsun. İsmim Mustafa Müslim. 1940 yılında Kobani (Aynu'lArab)'da doğdum. İlköğrenimimi Aynu'lArab'da gördüm. Daha sonra orta ve lise öğrenimimi Halep'te Hüsreviyye Lisesi de denilen Şer'i Lisede gerçekleştirdim. Bu okulun banisi Osmanlı paşası Hüsrev Paşa'dır. 1961 yılında buradan mezun oldum daha sonra Dimaşk'a (Şam) Üniversitesindeki Kulliyyetu's-Şeria (İslam Hukuku Fakültesi)'da okudum. 1965 yılında da buradan mezun oldum. Buradan sonra da Ezher'in Usulid-din bölümüne master için müracaat ettim ve 1969'da da tamamladım. Bunun ardından yine Ezher'in Usulid-din Fakültesine tefsir dalında doktora müracaatım oldu. 1974 te de doktora tezimi tamamladım.

1997'ye kadar uzun yıllar Suudi Arabistan'ın Riyad şehrinde çalıştım. Ardından Birleşik Arap Emirliklerine giderek Şarigah Üniversitesinde 2010 yılına kadar 13 yıl çalıştım. Buradan da emekliye ayrıldım. 2011'de Suriye'de devrim faaliyetleri başladığında Türkiye'ye sığınan Suriyelilerin eğitim-öğretimlerinin kesintiye uğradığını gördüm. Bunlar arasında fakülte öğrencileri ve lise öğrencileri de vardı. Bu sebeple de oturduğum Riyad'dan iki sene kalacağım Ş.Urfa'ya geldim. Bu sırada ben eğitim çalışmalarında rol aldım. Davetçilerin yetiştirilme-

sine, davet faaliyetlerinin yapılmasına ve şer'i ilimlerin öğrenilmesine yönelik çalışmalarda bulundum. Bu eğitimlerin yapıldığı merkez halen Ş.Urfa'da mevcut ve faaliyettedir. Burada eğitim alan öğrenciler davetçi, öğretmen ve çadır kentlerde vaiz ya da imam olarak görev yapmaktadırlar. Biz bu merkeze "**Davetçi Hazırlama Enstitüsü**" diyoruz.

Soru: Bu enstitü kaç dönem ya da kaç aşamalı eğitim vermektedir?

Cevap: Altı dönemdir mezun veriyoruz. Her dönem yine altı aylık bir süreyi kapsamaktadır. Şu anda da altıncı dönemdeyiz.

Soru: Ş.Urfa'ya gelmeden önce Kobani'de miydiniz?

Cevap: Kobani'yi kısa bir ziyaretim oldu.

Soru: Kobani'de İbn Haldun Üniversitesi'nin açıldığını duymuştuk?

Cevap: Ben Riyad'dayken Suriye'deki Kürtlerin yaşadığı bölgede bir Üniversite açmayı düşünmüştüm. Ben Riyad'ta olduğum halde o sırada Suriye'de bulunan bazı arkadaşlarımla bu konuda bir çalışma yaptık. Ben Riyad'tan onlara Suriye'de Kamışlı'da Kürtlere hitap eden bir üniversite açayım dedim nihayet. Çünkü, Kürtler son zamanlarda çok ihmal edilmişlerdi ve gittikçe de İslam'dan uzaklaşıyorlardı. Yıl 2012 veya 2013 idi. O sırada Kamışlı'daki durum sıkıntılıydı. Bunun üzerine Kürtlerin bölgesine yakın bir yerde, Rakka'da bir üniversite açmayı düşünmüştüm. Rakka bu esnada hükümetin

kontrolü altında değildi. İçinde İslami katibelerin olduğu Ceyş'ulHurr'un denetimindeydi. Onlarla irtibata geçtik ise de birçok grup denetiminde olduğu için yine birtakım sıkıntılar baş gösterdi. Ben de bunun üzerine Halepli üniversite hocalarıyla Türkiye'de buluşarak üniversite için neresinin uygun olduğunu onlarla istişare ettiğimde bana Menbic'in daha uygun olduğunu söylemişlerdi. Bundan sonra da Menbic'de Uluslararası İbn-i Haldun Üniversitesi'ni açmak üzere onlarla görüş birliğine vardık.

Soru: Menbic tam olarak nerede?

Cevap: Halep ve Aynu'l-Arab arasında. Karkamış sınırına 40 km kadar yakın bir yerdedir. O sırada Menbic'i denetiminde tutan başta Ahraru's-Şam ve Suguru's-Şam olmak üzere bölgedeki gruplardan Üniversite'nin açılması için anlaştık ve izin aldık. Bunun içinde bir yer kiraladık. 30.000 dolar masraf yaparak sınıfları, amfileri ve lazım olan masa, sandalye vs. hazırladık ama bu defa da İŞİD gelerek "buranın kendilerinin oluşturduğu "Dini Vakıflar Dairesi'ne" ait olduğunu ve dolayısıyla bu dairenin bağlı olduğu devlet de biziz" diyerek buraya el koydular. Bize binadaki yazı tahtası, masa, sıra ve sandalye gibi eşyalarımızı boşaltmamızı ve "Bizim hiçbir grupla bağlantımızın olmadığını, bizim herkese eşit mesafede olduğumuzu ve amacımızın da sadece ve sadece gençlere dini eğitim vermek olduğunu" söylememizi istedi. Nihayet uzun görüşmeler ve sunulan şartlardan sonra sadece kızlara yönelik bir Şeriat Fakültesi açmamıza müsaade ettiler. Şu anda Menbic'deki Uluslararası İbn-i Haldun Üniversitesi'nde bölüm olarak kızlar için Şeriat Fakültesi bölümü

bulunmaktadır. Burada halihazırda kırk yada elli dolayında kız öğrenci eğitim almaktadır ve nihayet İbn-i Haldun Üniversitesi sadece bir bölüm açabilmiş oldu.

Soru: Rakka'da gerçekleştiremediğiniz üniversite girişiminizi Kobani'de denediniz mi ya da gerçekleştiremediniz mi?

Cevap: Kobani Üniversite için uygun bir yer değil. Çünkü orada hoca da yok, öğrenci de yok. Şartlar yine uygun değil. Ben Şanlıurfa'ya geldikten sonra akrabalarımı ziyaret için iki defa Kobani'ye gittim. Bu fırsatı ganimet bileerek eğitim anlamında neler yapabileceğime dair araştırmalar yaptım. Fakat Kobani'nin eğitim-öğretim şartları bakımından uygun olmadığını gördüm. Ş.Urfa'da oturmaya karar verdiğimde özellikle vali bey ve belediye başkanından üniversite açmak için yer talebinde bulundum. Çünkü Bediuzzaman Said Nursi'nin rüyalarını süsleyen ve hedefleri arasında yer alan Van'da açmak istediği Zehra Üniversitesi Mısır'daki El-Ezher'e bedel olacaktı ve bunu ben gerçekleştirmek istiyordum. Mısır'da Zehra, Türkiye'de de Zehra Üniversitesi olacaktı. Arapça, Türkçe ve Kürtçe eğitim veren bir üniversite için belediye başkanı Celaledin Bey ve vali İzzettin Bey'e "Bana sembolik bir ücretle de olsa bir yer verin ki ben de bu üniversitenin çekirdeklerini atayım" dedim.

Soru: Mustafa Sibai¹ ile tanışıyor muydunuz?

¹ Suriye'de 1940'lı yıllarda İhvan'ül Müslimin Hareketinin kurucusu ve uzun süre de liderliğini yapmıştır. Türkçe'de birden fazla eseri bulunmaktadır.

Cevap: Evet. Mustafa Sibai, ben Şeriat Fakültesinde okurken hocamdı, bize ders verdi.

Soru: Suriye’de İhvan’la bağlantınız var mıydı?

Cevap: Arkadaş idik. Önde gelenlerin kimisi öğrenci arkadaşlarımız kimisi de hocalarımızdı. Mısır’da Abdulfettah Ebu Gudde Hüsreviyye Şer’i Lisesinde hocamızdı. Mesela Prof. Muhammed Edip es-Salih Dimaşk Üniversitesinde hocamızdı. Bazı önde gelenlerle de Suud’daki ve BAE’deki üniversiteden tanıştık.

Soru: Said Havva ?

Cevap: Arkadaşımdı. Şeriat Fakültesinde bizimle beraber okudu.

Soru: Suriye’de İhvan 1970’li yıllarda silahlı mücadele başlattığında orada mıydınız?

Cevap: Seksenli yıllardı. Ben o sırada Suudi Arabistan Riyad’daydım.

Soru: Mervan Hadid’i² tanıyor musunuz?

Cevap: Biz Dimaşk Üniversitesindeyken ve henüz daha fakülteyi bitirmemişken o 1964 yılında Hama’da çalışmalar başlatmıştı. Bu sıralarda onu tanımıştım. Ben fakülteden 1965 de mezun oldum. Ben onu başlattığı direnişte tanımıştım daha sonra onu görmedim. Mervan Hadid 1975-1976 dolaylarında ben Suudi Arabistan’da iken şehid olmuştu.

Soru: Cezaevi’nde mi?

Cevap: Hayır O saklanıyordu.

Soru: İşkenceyle mi öldürüldü?

Cevap: O Suriye’ye döndükten sonra bir dönem onu bıraktılar. Hafız Esad başa geçip yönetimi devraldığında o saklanıyordu. Hareketi de gizlilik içinde yürütüyordu. Muhaberatın yakalama emrinden dolayı saklanıyordu.

Soru: Yani bu esnada Suriye’de miydi?

Cevap: Evet Suriye’deydi ama o arada kısa bir süre için Irak’a gitmiş ama 70’li yıllarda geri dönmüştü ve saklanıyordu. Sonunda O’nun Şam’daki saklandığı yeri buldular. O’na saldırdılar ve silahla vurarak şehid ettiler. Said Havva Irak’tan Suudi Arabistan’a geçmişti.

Soru: İhvan’la arkadaşlık ilişkisinin dışında organik bir bağınız oldu mu?

Cevap: Hayır olmadı. Ancak şöyle bir gerçek vardır. 60’lı yılların ve daha sonraki yılların Müslüman gençleri İhvan’ın çıkardığı kitaplarla büyümüşlerdir. Çünkü İhvan’ın kitapları dünyadaki bütün Müslüman gençlere çağdaş bir İslami kültür sunuyordu. Örneğin Hasan el-Benna’nın, Seyyid Kutub’un ve Muhammed Kutub’un kitapları. Bütün Müslüman gençler onlardan etkilenmişlerdir.

Soru: İsam el-Attar’ı³ tanıyor musunuz?

Cevap: Evet. Biz Dimaşk’ta Şeriat Fakültesindeyken İsam el-Attar Üniversitenin camisinde hutbe okuyordu. (hatip idi)

Soru: Sürgün edildikten sonra O’nu hiç gördünüz mü?

Cevap: O Almanya’ya gitmişti. Ancak daha sonra Suudi Arabistan’a geldiğinde bir defa karşılaştık.

Soru: Suriye’deki 1962 nüfus sayımında Kürtlere kimlik verilmemişti. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

Aynu’l-Arab’ta böyle bir uygulama yapılmadı. Kamışlı, Heseke, Amude ve Derbesiyye’de böyle bir uygulama yapıldı. Kimlikleri verilmeden bu bölgelerdeki Kürtlerin sayısı 250 bin kişi dolayındaydı, o sırada Türkiye’den gelen sığınmacılar muamelesi yapılan bu Kürtlerin sayısı şu anda 400 bin civarındadır. 1970 yılında Esad başa geçerek Alevi’leri de beraberinde yönetime getirdiğinde Arap Koridoru’nu uygulamaya koydular.

Soru: Arap Koridoru nedir?

Cevap: Suriye-Türkiye sınırının 400 km’lik bir bölümü boyunca sınırdan Suriye’nin güneyine doğru 10 km’lik bir alanı Kürtlerden arındırdılar. Bütün Kürt köylerini boşalttılar. Böylece Irak sınırından itibaren Aynu’l-Arab’a kadar olan bölgenin 10 km güneyine kadar olan alandan Kürtler çıkarılarak Menbic, İdlip, Gab, Meskene ve Derbesiyye’den Araplar getirilmiş ve bu alanda iskân edilmiştir. İşte buna Arap Koridoru denilmektedir.

2 Mervan Hadid, 1960’lı yılların ortalarında Seyyid Kutub ile birlikte olan Seyyid Kutub’un tutuklanmasından sonra Suriye’ye geçerek silahlı mücadele başlatan Hama’lı bir pamuk tüccarının oğludur. 1976’da Hafız el-Esad tarafından tutuklanmış ve işkence altında şehid edilmiştir.

3 İsam el-Attar, Suriye’de Mustafa Sibai’den sonra İhvan’ın liderliğine seçilen 1963’den itibaren Almanya’da sürgün hayatı yaşayan, 1980’de Said Havva’larla İslami Cepheyi oluşturunca Suriye Muhaberatı tarafından evine yapılan baskında hanımı katledilmiş, kendi o sıra evde bulunmadığı bu suikasttan kurtulan Suriye alimlerindenidir.

Soru: Kürtlerin çıkarıldığı bu bölgeler petrolün bol olduğu yerler değil mi?

Cevap: Hayır. Buradaki amaç, Suriye Kürtleriyle Türkiye'deki Kürtlerin bağlantısını koparmaktı. Bu koridor "ayırma koridoruydu" Bu koridor Irak sınırındaki Kuburu'l-Beyd'den başlayarak Rasu'l-Ayn'a kadar 400 km boyunca devam ediyor. Bu alandan uzaklaştırdıkları Kürtleri uyruksuz olarak tanımladılar ve onlara "Siz Türkiye'den gelen sığınmacılarınsınız" dediler. Suriye'de yapılan bu uygulamanın aynısı Saddam zamanında Irak'ta uygulandı. İran-Irak sınırındaki Kürtlerin bulunduğu bölgeyi sınırdan Irak içlerine doğru 30 km kadar boşalttılar. Bölgedeki bütün Kürt köylerini yerle bir ettiler, harab ettiler.

Soru: 15 Mart 2011 de Suriye'de olaylar başlayınca kadar Kürtlerin arasında Barzani etkiliydi. Ancak PYD'de de direnişe katılan Kürtleri öldürmüştü. Ayrıca Suriye'de direnişin başlamasında PYD'nin rolü oldu mu?

Cevap: Kürt partileri şu anda da oldukça çoktur. En eski parti Barzani'nin Demokratik partisidir. 50'li yıllardan itibaren Suriye'ye girmiştir. 60'lı yıllarda parti Talabani'nin İttihat-Vatani kanadı olarak esas parti taraftarları olarak ikiye ayrıldı.

Soru: Celal Talabani 1975'te ortaya çıkmamış mıydı?

Cevap: 1965'te partide ayrışma oldu.

Soru: Celal Talabani'nin ortaya çıkışı 1975'tir. 1970'de Molla Mustafa Barzani Irak'ta hareketi başlattığı zaman Cezayir Antlaşması 1975'de yapıldı. Cezayir Ant-

laşması yapılırken Kürtlere dönük olarak Saddam'ın katliamı başlayınca Celal Talabani, Molla Mustafa Barzani'den ayrılmıştır.

Cevap: Cezayir Antlaşması 1975'teydi. Fakat bundan önce 1965'te Talabani partiden ayrılarak İttihat-ı Vatani'yi kurdu. Bir de önemli olan şudur. Partinin içinde milliyetçi gruplar oluşunca Talabani ve taraftarları ayrıldı. Bundan sonra da ayrılanlarla birlikte Suriye Kürtleri arasında 16 civarında milliyetçi parti (grup) ortaya çıktı. Bu dağılmadan sonra 2005 yılında PYD ortaya çıkıncaya kadar meydandaki partiler silahlı partiler (gruplar) değildi. Bunların isimlerinden başka belirginlikleri yoktu. Fakat vaktaki 2005 te PYD siyasi bir birim olarak ve YPG de silahlı bir birim olarak ortaya çıkıp ta Kürtlerin sahasında kendilerini gösterdiklerinde ve kantonları bir yönetimde birleştirme iddiasıyla ortaya çıktıklarından beri en önde giden bir yapı olarak duruyorlar.

Soru: Bildiğime göre PYD'yi 2003'te Öcalan kurdu?

Cevap: Abdullah Öcalan 1999'da Lübnan'dan çıkarıldığında o zaman PYD bile mevcut değildi. Abdullah Öcalan Şam'da iken ve askeri kampı Bekaa'da iken bir takım çalışmalar yaptılar. Suriye'deki Kürtlere yönelik bir takım çalışmalar. Bu esnada Suriye'deki Kürtlerin yapacağı çalışmanın nüvesini oluşturdular. Daha sonra da bunu Demokratik Birlik Partisi olarak isimlendirdiler.

Soru: 19 Temmuz 2012'de Beşşar Esad Haseke, Amade ve Kamışlı gibi yerleri PYD'ye neden bıraktı?

Cevap: Suriye devrimi Der'adan başlayarak diğer şehirlere de yayıldığında Beşşar Esad Suriye'deki 16 tane Kürt Partisini toplantıya çağırdı. Toplantıyı Şam'da yaptılar. Onlara iki yol çizdiğinde ya kendisiyle birlikte olacaklarını ya da onları bulundukları yerde hiçbir şekilde kılmıdatmayacağını ve ayaklanmaya destek vermelerine hiçbir şekilde müsaade etmeyeceklerini söyledi. Halen de Muhaberat (İstihbarat) ın başında bulunan Ali Memlûk Kürtleri topladı. Suriye'de bulunan 16 Kürt Partisini (grubunu) topladı. Onlara "Kürtler ne istiyor, ya da sizler ne istiyorsunuz?" diye sordu. Kürtler de taleplerini iletiler. Örneğin, ana dilde eğitim, Kürtçe radyo, Kürtçe Televizyon ve otonomi (özerklik) ve benzeri birçok talepte bulundular. Ali Memlûk dile getirilen bütün talepleri not ederek toplantıya gelen grupların liderlerine hükümetin bu isteklerin gerçekleştirilmesi noktasında çalışmalar yapacağını söyledi. Bu talepler arasında gerçekleştirilebileceklerini uygulamaya koyacaklarını da bildirdi. Bu vaatlere bazı Kürt grupları inanmadılar ve direnişe (devrime) katıldılar. Bu arada direnişe katılan bazı Kürt bölgeleri hükümet karşıtı gösteriler düzenlediler.

Soru: Bu olaylar karşısında PYD'nin tutumu ne oldu? PYD nerede duruyordu?

Cevap: PYD ve müttefiki olan gruplar biz direnişe silahlı olarak katılamayız ancak haklarımızı da barışçıl bir yolla talep ederiz açıklamasını yaptılar.

Soru: Ancak PYD, Mişel Temo gibi direnişe katılan bazı kimseleri öldürmüştü?

Cevap: MişelTemo öldürüldü, doğrudur. Ancak şu ana kadar Mişel Temo'yu kimin öldürdüğüne dair bir kanıt da bulunamamıştır. Benzer şekilde öldürülen başkaları için de aynı durum geçerlidir.

Soru: Faili meçhul yani?

Cevap: Herkes birbirini suçluyor. Kimisi düzenin (hükümetin) öldürdüğünü kimisi falanın kimisi de filanın öldürdüğünü söylüyor. Kimisi PYD diyor, ancak, henüz tahkikatı yapılmamışken herhangi birinin veya kesimin üzerine yıkmak da mümkün değildir.

Soru: PYD bu olaylarda Beşşar Esad'la ya da hükümetle herhangi bir ittifak yaptı mı?

Cevap: Şu ana kadar PYD "Biz hükümetle birlikte değiliz. Hükümet karşıyız. Muhalefeti-

miz de ulusal (vatani) bir muhalefet olup silahlı bir muhalefet asla değildir" diyor.

Soru: Peki O zaman, Beşşar niçin Kamışlı, Haseke ve Amude gibi yerleri 2012'de PYD'ye teslim etti?

Cevap: Kamışlı'da hükümet kuvvetleri vardı ama çok zayıftı. PYD ve YPG bir güç olarak Kamışlı'da varlardı ve buraya hükmediyorlardı. Haseke, Amude, Derbessiye ve Ras'ul-Ayn'da aynı durum söz konusuydu. Hükümetin kuvvetleri ya buralarda yoktu ya da varsa bile çok zayıftı.

Soru: Beşşar Esad halihazırda Kürt bölgelerindeki devlet memurlarının maaşlarını ödemeye devam ediyor. Ayrıca 2012'de bu bölgeleri boşaltırken de silahlarını bu bölgelerde terk ederek buralardan çekildiler. Buralardan çekilirken silahları PYD'ye bırakarak çekildiler. Niçin?

Cevap: Biz bunları bilmiyoruz. Mesela PYD karşıtı olanlar. "Hükümet silahları size bıraktı ya da size silah verdi" şeklinde ithamda bulunuyorlar ama PYD bunu inkâr (red) etmektedir. Ancak memurların maaşlarına gelince; Halep'teki, İŞİD kontrolü altındaki Menbic ve El Bab'taki memurlar ve ayrıca Halep'teki öğretim görevlileri Haleb'e geldiklerinde maaşlarını alıyorlar. Esad " meşru devlet benim ve memurlardan bana karşı silah çevirenler hariç hepsinin maaşını da ben veririm, ülkenin hâkimi benim" demek istiyor. Devlete karşı silahlı mücadeleye girişmeyen bütün memurların maaşını ödüyor.

Soru: PYD devletin çekilirken kendilerine silah bıraktığını reddediyor mu?

Cevap: PYD bunu inkâr ediyor.

Soru: PYD bunu inkâr ediyor ama bu noktada sizin fikriniz nedir?

Cevap: ABD PYD'ye silah vermişti.

Soru: Bu yeni bir olay.

Cevap: Fakat Beşşar geri çekilirken onlara silah bıraktı mı bilmiyorum.

Soru: Suriye'deki Kürtlerin durumunu şu an itibariyle nasıl görüyorsunuz?

Cevap: Bana göre PYD kantonları ilan etmede acele davrandı. "Biz bu kantonları birleştiririz ve tek merkezden de idare ederiz" dediler ama bana göre acele ettiler. Çünkü henüz ortada devlet denilen organın temel dinamikleri yoktur

ki. Bana göre Suriye'deki Kürtler, Türkiye'deki Kürtlerin uzantısıdır. Türkiye'deki Kürtlerin sorunları hallolduğunda Suriye'deki Kürtlerin de sorunları hallolur.

Soru: PYD'yi PKK kurmuştur. Bu münasebetle PYD, PKK'nin bir organı mıdır?

Cevap: PKK'nin fikri yapısı ne ise aynı fikri yapı PYD'de vardır. Çünkü YPG'ye komuta eden komutanlar hep Kandil'dendir.

Soru: Kardeşiniz Salih Müslim, Türkiye'de okudu Salih Müslim'im gençliği nasıldı?

Cevap: Tabi ki O'nu Türkiye'ye eğitim için gönderdiğimizde İstanbul Üniversitesi'nde okuyordu ve gerçekten de normal bir insandı. Diğer insanlar gibi. Biz O'nu okumaya gönderdiğimizde ne solcu ne de sağcıydı. Fakat içinde birtakım milliyetçi duygular, eğilimler olabilirdi. Önceleri (o sırada) öyle değildi.

Soru: Salih Müslim böyle milliyetçi duyguları ne zaman edindi?

Cevap: Fakültede okuduğu sırada bazı gençlerle tanışmasıyla birlikte bu düşünce ve fikirlerini açığa çıkarmıştı. Bu gençlerden birisi de Abdullah Öcalan'dır. İstanbul'da yani.

Soru: Sene kaçta?

Cevap: 70'li yıllarda. Fakülteyi bitirince O'ndan Suudi Arabistan'a gelmesini istemiştim. O'nun için Suudi Arabistan'da bir iş ayarlamıştım. 1977'den itibaren 10 yıl Suudi Arabistan'da kalmıştı. Bundan sonra da Kobani'ye döndü ve birtakım solcu fikirlerle tanıştı. 90'lı yıllarda Abdullah ÖCALAN Suriye'ye geldiğinde kendisiyle de irtibata geçmişti. Daha sonrada PYD'yi kurular.

Soru: Enver Müslim'in durumu? Bildiğim kadarıyla şu anda Kobani'nin Valisi'dir?

Cevap: Enver Müslim bizim akrabamız değildir. Sadece soyadlarımız aynı.

Soru: Siz Türkiye'ye gelince kardeşiniz çalışmalarınızı Kobani ya da Suriye'de yapmanız noktasında bir talepte bulundu mu?

Cevap: Kobani'ye ziyaretimden önce onu aramış ve yapmak istediğim bazı projelerimin olduğunu söylediğimde buna sıcak bakmıştı. Ancak Kobani'ye gelenler ise hiçbir zaman benim misyonumu ve çağırımı anlamadılar. Hatta bundan dolayı kardeşimi sıkıştırdılar ve ben de bunun üzerine Türkiye'ye döndüm.

Soru: Peki Salih Müslim sizin kendisinin ağabeyi olduğunuzu, sizin onun yanında kıymetli olduğunuzu Kandil'den gelenlere söylemedi mi?

Cevap: Kandil'den gelenler siyasilere asla tolerans göstermedikleri gibi kendi bildiklerini uygularlar.

Soru: O zaman Salih Müslim PYD olarak YPG'ye söz geçiremiyor mu?

Cevap: Siyasi bakımdan etkisi var. Ancak askeri yöne gelince, Kandil'den gelen ekip beni Kobani'de istemedi. "Çünkü Mustafa Müslim'in burada bulunması hiç de hayrımıza olmayacak. O burada bulunduğu sürece burada İslami bir oluşuma gider. Bu da bizim işlerimizi bozar" demişlerdi. Beni Kobani'de görmek istememişlerdi.

Soru: Kobani'ye rahatça gidebiliyor musunuz?

Cevap: Akrabalarımı ziyaret edebiliyorum. Ancak benim orada siyasi, dini faaliyetler yapmam ve insanlarla bir araya gelmem yasak.

Soru: Kardeşiniz Salih Müslim ile ilişkileriniz nasıl?

Cevap: İlişkilerimiz resmi düzeydedir. Örneğin Kürt toplumunda küçük büyüğe saygılıdır. Üstelik Kürt toplumunda alimlerin büyük saygınlığı vardır. Çok az görüşebiliyoruz. Görüştüğümüzde de bana karşı saygılıdır. Fikri anlamda ise Suud'da iken çok tartışmış ve fikirlerimizi karşılıklı değerlendirmiştik. Suud'da iken çoğunlukla benimle değil de benim çocuklarımla fikri tartışmalara giriyordu. Çocukları milliyetçi yönere çekmeye çalışıyordu. Elhamdulillah çocuklarımla hepsinin teveccühleri de İslam'adır. Kardeşim onları etkileyemedi. Şu anda kendiyle fikri boyutlara girmiyoruz. Aramızda saygı ilişkisi var.

Soru: Son olarak Sizin ve Kürt halkının PYD'ye bakışı nasıl?

Cevap: Kürt halkı da diğer Müslüman halklar gibi içinde İslam'ın etkilerini barındıran bir halktır. Halk içinde fitratı bozulmamış insanlar da var. Kimisi de dinlerine ve namazlarına dikkat ederler. Halk halen de böyledir. Ancak toplumda kültür düzeyi yüksek olan bir laik kesim de var. Kültürlü kesim içinde İslam'a tutunanlardan daha çok laikler ve sapkın fikirli var. Kültürlü kesimin çoğu ya solcudur ya da laiktir. Şu anda en önemli mesele bölgedeki Kürt alimlerin halkta tekrar dini duyguları uyandırmalarının gereği ve çalışmalarını da özellikle kültürlü laik kesim üzerinde yoğunlaştırmaları ve onları tekrar İslam'a döndürmeleridir. Kürt halkı Müslüman bir halktır ve Kürt halkı kendi fitratı olan

Kürt halkına nasihatım şudur; Kürtlerin haklarını temine çalışan Kürtler! İslamcılar elinden tutun, İslamcıları destekleyin. Çünkü İslamcılar, Kürtlerin hakkını ve hukukunu Kürtlere tekrar vermede doğru sözlü insanlardır. Çünkü Müslüman bir kişi "Mü'minler ancak kardeşler" ilkesine inanır. Kardeşler de haklar bakımından birbirlerine denktirler ve eşittirler. İşte İslamcılar bu inanca sahip oldukları için Kürtlere haklarını verecek olanlarda onlardır. Ancak kardeşler, kardeşlerinin haklarını temin edebilirler. İslamcılar dışındakilere gelince; kendi çıkarlarına göre davranırlar, Kürtlere yalan söyler ve aldatırlar, kandırırlar. Kendi hedeflerine ulaştıktan sonra Kürtleri bir kenara atarlar.

İslam'a dönmelidir.

Buradan da Kürt halkına nasihatım şudur; Kürtlerin haklarını temine çalışan Kürtler! İslamcılar elinden tutun, İslamcıları destekleyin. Çünkü İslamcılar, Kürtlerin hakkını ve hukukunu Kürtlere tekrar vermede doğru sözlü insanlardır. Çünkü Müslüman bir kişi "Mü'minler ancak kardeşler" ilkesine inanır. Kardeşler de haklar bakımından birbirlerine denktirler ve eşittirler. İşte İslamcılar bu inanca sahip oldukları için Kürtlere haklarını verecek olanlarda onlardır. Ancak kardeşler, kardeşlerinin haklarını temin edebilirler. İslamcılar dışındakilere gelince; kendi çıkarlarına göre davranırlar, Kürtlere yalan söyler ve aldatırlar, kandırırlar. Kendi hedeflerine ulaştıktan sonra Kürtleri bir kenara atarlar.

Soran: Allah razı olsun hocam, sizi oldukça yorduk.

Cevap: Tekrar hoş geldiniz. Özellikle şu bilinmelidir: "Biz İslam'ın hizmetçileriyiz. Mazlum Kürt toplumunun hizmetkâriyiz", ikinci olarak da biz Kürt halkının gerçeklerini ortaya koymaya çalışıyoruz.

Benim nazarımda da Kürt meselesinin çözümü İslam'dan başka bir yolla olmaz. Bunun için de Kürtlere yardımcı olmalı yapılan zulümleri artık kaldırmalıyız. Kürtler haklarını elde edinceye kadar da biz Kürtler olarak desteğimizi İslam'cılara vermemiz gerekiyor. İslam yolunu sürdürmemiz gerekiyor.

Soran: Teşekkür ediyoruz hocam.

Çaresiz Ümmet Direnen Kudüs

Erdal BAYRAKTAR

Son zamanlarda Filistin Direnişi, Siyonist Yahudi Çete'ler tarafından şehit edilen kadınlar üzerinden gündeme geliyor. Filistin'de El-Efule kentinde otobüs garında İsrail askerleri tarafından öldürülen Filistinli genç kız İsra Abid bu örneklerden biridir. Sonrasında bu katliamlar devam etti. Filistin Direnişi'nde kadınlar gösterdikleri fedakârlıklarla her zaman takdiri hak etmişlerdi ve bu günde geliştirdikleri yeni direnişle başka bir destan yazıyorlar. Bütün bunlar olup biterken İslam dünyası ölümcül bir sessizlik halinde bulunuyor. Bu sessizlik hali, İslam dünyasının çaresizliğinin resmidir.

1897'deki 1. Dünya Siyonist Kongresi'nde Theodor Herzl'in belirlediği hedefler doğrultusunda, Osmanlı İmparatorluğu'nun 1. Dünya Savaşı'nda yenilme sürecine girmesiyle birlikte İngilizler tarafından devreye sokulan 1917 Balfour Deklerasyonu ile İsrail Devleti'nin kurulmasının ilk adımı atılıyordu. Devamında, 1929 Zürih Kongresi'nde süreç detaylanıyor ve nihayetinde konjunktürün fırsat bilinmesiyle 1947'de Siyonist İşgal, emperyalist güçlerin desteğiyle resmileşiyor. O günlerden bu tarafa Filistin topraklarında Filistin halkının direnişi farklı isimler, hareketler, önderlikler altında devam etmektedir.

Siyonist Çete, efsaneler üzerine kurduğu "arz-ı mevud" "seçilmiş kavim" hayallerini, dünya konjunktürünü takip ederek, değerlendirerek hayata geçirmeye ısrarla devam etmektedir. Filistin topraklarını parçalayarak,

Filistin halkını birbirinden kopararak Direniş'in topyekûn gücünü kırmayı sürdürüyor. İçerde bu zafiyet, dışarıda ise İslam dünyasının zayıflatılmasıyla, parçalanmasıyla hedefe ulaşması daha da kolaylaşıyor. Bunun sonucunda, sessiz sedasız Siyonistlerin tarihi Yahudi Kudüs projeleri adım adım hayata geçiriliyor. Bu sürece, Müslüman Filistinliler, kendi imkân ve yöntemleriyle karşı çıkmaya çalışıyorlar.

Son aylarda Kudüs merkezli direniş, kimilerine göre 3. İntifada farklı bir mücadelenin sinyallerini vermektedir. Filistin'in, Filistin mücadelesinin tarihinin en zor günlerini yaşadığı bu günlerde, can yakıcı imkânsızlıklar, mahrumiyetler içerisinde Filistin halkı yeni bir direniş biçimini hayata geçirmektedir. Siyonist Çete tarafından katledilen genç kız ve erkeklerin katledilme biçimleri, sanki üzerlerinde bomba olan terörist biçiminde gerçekleşiyor. Hâlbuki ellerinde sadece bıçak ve basit kesici aletler bulunmaktadır. 1. ve 2. İntifada'da taş ve sapanla gündeme gelen direniş, bu dönemde basit çakı ve kesici aletler üzerinden gerçekleşiyor. Her insanın evinde ve üzerinde rahatça bulunacak aletlerle. Direnişin ruhu herkesi hayrete düşürecek bir şekilde kendini yeniden gündeme taşıdı. Önemli olanın maddi imkânlar değil, işgale, haksızlığa ve zulme karşı çıkacak iman, yürek, cesaret olduğunu hepimize hatırlattı. Filistin Direnişi'nin bu dinamik yapısı direniş tarihine altın harflerle yazılacaktır.

Zalimler, haramiler korkaktır. Kudüslü gençler, basit kesici aletlerle bu korkaklığı yeniden

deşifre ettiler. Bu direnişe İşgalcilerin karşı koyuş biçimi İşgal'in ne kadar vicdani, siyasi temellerden yoksun olduğunu, aynı zamanda Direniş'in ne kadar haklı temellere dayandığını, çünkü; direnişin bu gücünü, cesaretini ve yeni mücadele biçimleri üretkenliğini haklılığından aldığını gösteriyor. Kudüslü gençlerin yeni direnme tarzları ve kullandıkları aletler, Kudüs/ Mescid-i Aksa mücadelesinin Suudi Arabistan, Katar, Kuveyt gibi sahte devletçiklerin himayesinde, ulusal çıkarlarını her şeyin üstünde tutan Ulus devletlerin desteğinde yürümeyeceğini bizlere öğretmesi gerekiyor. Kudüs Direnişi, İslami mücadelenin Allah'a, Müslüman halka, ahlaka ve haklılığa dayanması gerektiğini haykırıyor.

İsrail askerlerinin postallarıyla Mescid-i Aksa'nın içine kadar girmesinin yarattığı gerginliğin ardından, Kudüs'teki bir tramvay durağına dalarak 13 kişiyi yaralayan, olayın hemen ardından İsrail askerleri tarafından vurularak öldürülen İbrahim Akkari'nin dul eşi Amire, "Kocam Mescid-i Aksa için şehit oldu. İsrail, tüm erkeklerimizi ve çocuklarımızı öldürse de biz bu mücadeleden vazgeçmeyeceğiz" dedi. İsrail Mescid-i Aksa üzerinden Filistinlileri ve dünya

Müslümanlarını test ediyor. 2. İntifada'nın başlamasına sebep olan Şaron'un yaptığı gibi. Bu teste göre de mücadelesini, stratejilerini güncelliyor. En son 37. si toplanan Dünya Siyonist Kongresi'nde Netanyahu şöyle diyordu: "Hitler Yahudileri yakmayacak, sadece sürecekti. Fakat Kudüs Müftüsü Hacı Emin el Hüseyini Hitler'i Yahudileri yakması için ikna etti." Diyerek, özellikle Batı toplumlarının zihnine yeni Siyonist fitneler zerk ediyordu, 2015 şartlarındaki mevcut dünya dengelerini, Batı toplumlarının İslamfobia, 'İslami terör'krizine girdiği, İslam dünyasının terörle anıldığı durumu fırsat bile-

İslam dünyası bu gün tarihinin en acınası dönemlerinden birini yaşamaktadır. İmparatorluğun yıkılması ve Hilafet'in ilgasıyla siyasal bir İrade'den mahrum kalan İslam dünyası, bu süreçte işgaller, işgallerin son bulmasıyla işgalcilerin kontrolünde sosyal, siyasal, kültürel bünyeye uyumlu olmayan Ulus devletlerle baş başa kaldı. 'Arap Baharı'olarak isimlendirilen süreçlerden sonra ise mevcut Ulus devletlerin de sonuna gelindi. Ulus devletlerden etnik ve mezhebi aşiretçiliğe, kabileciliğe doğru bir sosyal, siyasal süreç yaşanıyor. Irak, Suriye, Libya,

Yemen örneklerinde görüldüğü gibi. Bu gün İslam dünyasında Devlet'e sahip olduğu söylenebilecek iki ülke bulunmaktadır: Türkiye ve İran. Bu ülkelerde kendi iç ve dış sorunlarıyla boğuşmaktadır. Ayrıca, bu iki ülke dünyaya, bölgeye Ulus devletin hassasiyetleri, çıkarları üzerinden bakmaktadırlar. Filistin, özellikle Gazze için hayatı önemdeki Mısır'da

yaşananlar, Müslümanlar ve Ümmet açısından dezavantajlı, Siyonist Çete açısından ise avantajlı bir pozisyon oluşturmaktadır. Mısır'ın istikrarsızlaştırılması, İhvan'ın güçsüzleştirilmesi Siyonist projeye hizmet etmektedir.

Müslüman halklar, İslam üzerinden Dar'ül İslam'ın maslahatını merkeze alan bir varoluş mücadelesi yürütmeden, bu herc-ü meçten kurtulmaları zor görünüyor.

Kudüs meselesi Yahudiliğin geliştirdiği efsanenin sonucudur. Filistin meselesi ise; bu efsaneyi istismar eden, 20.yy şartlarında, bu efsaneyi kendi çıkarları adına İslam dünyasına ihraç eden Batılı Hristiyan, Seküler güçlerin

Filistinli, Kudüslü yiğitlerin direnişleri, kıyımları İslam dünyasının çaresizliğinin çözümünü de bizlere göstermektedir. Kudüs'ün kurtuluşu, Ümmetin kurtuluşudur. Bu yüzden Kudüslü yiğitlerin bizim için de direndiklerini, savaştıklarını unutmayalım.

planladığı bir meseledir. Batılı güçler, bu projeye bir taşla birçok kuş vurmuşlardır. Hem Batı'nın başına bela olan Yahudi sorunundan kurtulmuşlar hem de İslam dünyasındaki işbirlikçilerini Siyonist işgal üzerinden tedip etmişlerdir. Ayrıca Ortadoğu'daki devletlerin hâkim güçleri, Filistin davasının savunucuları olarak halk nezdinde meşruiyet devşirmişlerdir.

Bu açıdan Kudüs meselesi Kur'an'ın Yahudileri eleştirileri ve teklifleri üzerinden çözülecektir. Filistin meselesi ise; bölgede Müslümanları temsil eden 'İslami bir irade'teşekkül ettiğinde hallolacaktır. Çünkü; Filistinlerin dramı o dönemin Müslümanlarının iradesi olan Osmanlı Devleti'nin zayıflamasıyla başlamıştır. Dramın sebebi, çözümün ilacıdır.

Filistinli, Kudüslü yiğitlerin direnişleri, kıyımları İslam dünyasının çaresizliğinin çözümünü de bizlere göstermektedir. Kudüs'ün kurtuluşu, Ümmetin kurtuluşudur. Bu yüzden Kudüslü yiğitlerin bizim için de direndiklerini, savaştıklarını unutmayalım.

Ölüm ve Ötesi - II

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin ilk bölümünde ölüm üzerinde durmuş ve Müslüman'ın ölüm karşısındaki tavrını tebellür etmeye çalışmıştık. Bu bölümde de ölmekte olan birine karşı görevlerimiz ve öldükten sonra Müslüman kardeşimize olan görevlerimizi ana hatlarıyla açıklamaya gayret edeceğiz. Tevfik Allah'tandır.

B) Ölüm Öncesi Ve Sonrası Müslüman Kardeşimize Görevlerimiz:

Yüce dinimiz, ölen bir din kardeşimizin hastalığından itibaren mezara konuncaya kadar ona karşı bize bir takım görevler vermiştir. Bu görevlerimizi hatırlatan bir hadisi şerifte Peygamberimiz şöyle buyurmuştur; "Müslüman'ın Müslüman üzerinde beş hakkı vardır: Selâmı almak, hastayı ziyaret etmek, cenazeyi takip etmek, davete icabet etmek ve aksırana Allah merhamet etsin demektir."¹

Bu hadiste geçen görevlerimizden '**Hastayı Ziyaret Etmek**' mevzuunu açıklayalım: Peygamberimiz buyuruyor: "Allah Teâlâ kıyamet gününde şöyle buyuracak:

Ey Âdemoğlu, hastalandım da beni ziyaret etmedin

Kul: (Aman ya Rabbi) Ben seni nasıl ziyaret edebildim ki, sen âlemlerin Rabbisin, diyecek.

Allah Teâlâ: Filân kulum hastalandı da sen onu ziyaret etmedin. Onu ziyaret etseydin beni onun yanında bulurdun, buyurur. Ey Âdemoğlu, acıktım da beni doyurmadın, buyuracak.

Âdemoğlu, diyecek ki: (Aman Allah'ım) Ben seni nasıl doyurabilirdim ki, sen âlemlerin Rabbisin.

Allah Teâlâ: Bilesin ki, kulum senden yiyecek istedi de vermedin. Eğer ona yiyecek vereydin onu benim yanımda bulurdun, buyuracak.

—Ey kulum, senden su istedim de vermedin.

(Aman ya Rabbim) Sana nasıl verebilirdim ki, sen âlemlerin Rabbisin.

Allah Teâlâ buyuracak ki: Filân kulum senden su istedi de vermedin: Bilesin ki, eğer ona verseydin onu yanımda bulurdun."²

Peygamberimiz hastaları ziyaret eder, onların hatırını sorar ve şifa bulmaları için dua ederdi. Hatta bu konuda ayırım yapmaz Müslüman olmayanları da ziyaret ederdi. Enes (r.a.) şöyle demiştir: "Bir Yahudi çocuğu Peygamberimizin hizmetinde bulunuyordu. Günün birinde hastalandı. Peygamberimiz onu ziyaret edip başucunda oturdu. Çocuğa: Müslüman ol, dedi. Çocuk babasına baktı. Babası: Ebûl-Kâsım'a itaat et, dedi. Çocuk da Müslüman oldu. Bundan memnun kalan Peygamberimiz: Bu genci cehennemden kurtaran Allah'a hamdolsun, diyerek çocuğun yanından ayrıldı."³

Peygamberimiz buyuruyor: "Bir Müslüman, hasta bir Müslüman kardeşini ziyaret ettiğinde ziyaretinden dönünceye kadar geçen vak-

1 Buhârî, "Cenaiz", 2; Müslim, "Selam", 3

2 Müslim, "Birr", 13

3 Buhârî, "Maraz", 11.

ti, cennet hurfesi toplamakla geçirir” buyurdu. Sordular: Ey Allah’ın Rasûlü, cennet hurfesi nedir? Peygamberimiz: Zamanı geldiğinde ağaçtan toplanan hurmadır, buyurdu.⁴

Hasta ziyaret edildiğinde Allah’tan şifa, sıhhat ve âfiyet dilemek, sabır ve tahammül tavsiye etmek, iyi gördüğünü, iyileşeceğini ve hastalığının günahına keffaret olacağını söylemek, hasta ısrar etmedikçe yanında çok kalmamak ziyaretin adâbındandır.⁵

Bu arada ölümü yaklaşan hastanın görevlerinden de bir iki cümleyle bahsedelim: Hastanın Allah’ın hükmüne rıza göstermesi, kaderine sabretmesi, Rabbi hakkında güzel zan beslemesi gerekir. Böylesi onun için daha hayırlıdır. Rasûlullah (s.a.v.) söyle buyurmuştur: **“Mü’minin işine hayret doğrusu! Onun bütün halleri hayırdır ve bu mü’minden başka hiçbir kimseye nasib olmaz. Ona bir iyilik isabet edecek olursa şükreder ve bu onun için hayır olur. Eğer bir zor-**

luk ve sıkıntı isabet ederse sabreder, bu da onun için hayırlı olur.”⁶ Yine Peygamber (s.a.v.) söyle buyurmaktadır: “Sizden herhangi bir kimse yüce Allah hakkında güzel zan beslemeksizin sakın ölmesin.”⁷

Hastanın korku ile ümit arasında olması gerekir. Günahları dolayısıyla Allah’ın azabından korkmalı, Rabbinin rahmetini ümit etmelidir. Çünkü Enes’in rivayet ettiği hadiste şöyle denilmektedir: “Peygamber (s.a.v.) ölümü yaklaşmış bir delikanlının yanına girdi. Ona: Kendini nasıl buluyorsun diye sordu. Delikanlı: Allah’a yemin ederim. Ey Allah’ın Rasûlü ben Allah’tan (rahmetini) ümid ederim ve gerçekten de günahlarımdan korkarım. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v.) söyle buyurdu: Böyle bir yerde bu iki husus bir kulun kalbinde bir arada bulunacak olursa, şüphesiz Allah o kimseye ümit ettiğini verir ve korktuğundan yana onu güvenlik altına alır.”⁸

6 Müslim, Beyhaki ve Ahmed rivayet etmiştir.

7 Müslim, Beyhaki ve Ahmed rivayet etmiştir.

8 Tirmizi - senedi hasendir- İbn Mace ve Abdullah b. Ahmed, Zevaidü’z-Zühûd (s. 24-25)’de ve et-Tergib’de (IV, 141) belirtildiği üzere İbn Ebi’l-Dünya tarafından rivayet edilmiştir.

4 Müslim, “Birr”, 13.

5 Lütfi Şentürk, Örnek Vaazlar-2-, s.230, DİB Yayınları, Ankara, 2013

Hastanın hastalığı ne kadar ağır olursa olsun ölümü temenni etmesi caiz değildir. Çünkü Ummul-Fadl (r.anha) rivayet ettiği hadiste şöyle demektedir: “Rasûlullah (s.a.v) yanlarına geldi. O sırada Rasûlullah (s.a.v.)’ın amcası hasta idi. Abbas ölümü temenni etti. Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v.) ona şöyle dedi: «Amcacığım ölümü sakın temenni etme. Çünkü eğer sen iyilik yapan birisi isen ve hayatta kalırsan, mevcut iyiliğine iyilikler katarsın. Bu senin için daha hayırlı olur. Şâyet kötülük yapan birisi isen ecelinin geri bırakılarak işlediğin kötülüklerden dolayı (Allah’ın) rıza ve hoşnutluğunu aramaya çalışmak yine senin için daha hayırlıdır. Bu sebeple ölümü temenni etme.”⁹

Hastada ölüm belirtileri görüldüğünde, eğer zorluk yoksa hasta kibleye karşı sağ yanı üzerine çevrilir. Ayakları kibleye doğru ve başı biraz yükselttiler arkası üstüne de yatırılabilir. Söyleyen anlayabilecek durumda olan hastaya başucunda bulunanlardan birisi aralıklarla kelime-i tevhidi telkin eder, yani “Lâ İlâhe İllallah Muhammedü’r-Rasûlullah” der. Sadece kendisi söyler, hastaya “sen de söyle” demez. Asıl telkin budur. Çünkü Peygamberimiz: **“Ölülerinize Lâilâhe İllallah sözünü telkin ediniz”** buyurmuştur.¹⁰ İmam Nevevî ve İbn Hibban hadis-i şerifte ki, “Ölülerinize” demek, “ölmek üzere olan hastalarınıza” demektir demişlerdir. İslâm âlimleri bu hadisi şerife dayanarak ölmek üzere olan hastaya bu telkinin yapılmasında ittifak halindedirler.¹¹ Bu telkin ile onun son sö-

9 Ahmed(VI, 339), Ebu Ya’la (7776), el-Hakim (I, 339’da) Hadisi Buhari ve Müslim ile Beyhaki (III, 377) ve başkaları Enes’den Peygamber efendimize merfu bir rivayet olarak buna yakın ifadelerle rivayet etmiştir.

10 Müslim, “Cenâiz”, 1; Ebû Dâvud, “Cenaiz”, 20; Tirmizî, “Cenaiz”, 7

11 Şevkânî, Neylül-Evtar, IV, 23, 25

Öncelikle bilinmelidir ki, hangi ortamda olursa olsun, prensip olarak bir hadisin doğru anlaşılması ve yorumlanması için, Kur’an âyetleri ışığında bir yol ve yöntemin izlenmesi, ilgili hadisin diğer tariklerinin göz önünde bulundurulması ve selef âlimleri tarafından yapılan açıklamaların önemsenmesi gerekir.

“Kim Lâ ilâhe illallâh derse (veya son sözü olursa) cennete girer” hadisi, tâbiîn âlimlerinden İbn Şihâb ez-Zühri’ye sorulmuş, o da bu durumun henüz farzların, emir ve yasakların inip söz konusu olmadığı İslâm’ın ilk yılları için geçerli olduğunu söylemiştir. Ayrıca sâlih amel ve ibadet olmaksızın sırf iman ile yetinerek âhiret saâdetine erişilebileceği izlenimini veren bu hadis, ihlâs, yakîn gibi kayıtların yer aldığı diğer hadislerle birlikte düşünülmelidir. “Kim, ihlâs ile (manâsını kavrayarak veya kalbi mutmain, sıdk ve yakîn üzere) Lâ ilâhe illallâh derse cennete girer” hadisi onlardan biridir.

Kurtuluşa erenlerin kimler oldukları hususunda Yüce Rabbimiz şöyle buyurur: “Azabıma dilediğimi uğratırım, rahmetim ise her şeyi kuşatmıştır. Ne var ki rahmetimi Allah korkusu

zünün Kelime-i Tevhid olmasını ve Peygamberimizin müjdesine ermesini sağlamaktır. Çünkü Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: “Son sözü “Lâ İlâhe İllallah” olan kimse cennete girer.”¹²

Ölüm olayı vuku bulunca gözleri kapanır, çenesi bağlanır, üzerine boylu boyunca bir örtü çekilir ve bundan sonra yapılacak işlere başlanır. Ümmü Seleme (r.a.) şöyle demiştir: Peygamberimiz vefat eden Ebû Seleme (r.a.) nin yanına girdi. Ebû Seleme’nin gözleri açık kalmıştı. Peygamberimiz gözlerini kapadı, sonra: “Şüphesiz ruh alındığı zaman göz onun arkasından baka kalır” buyurdu. Ailesinden bazıları çığlık attılar. Bunun üzerine Peygamberimiz: “Kendinize ancak hayır dua edin. Çünkü melekler söylediklerinize âmin derler” buyurdu, sonra da şu duayı yaptı: “Allahım, Ebû Seleme’yi affet, derecesini hidâyete erenlere yükselt, arkasında kalanlarını sen koru. Bizi de onu da bağışla. Ey Âlemlerin Rabbi, bu ölünün kabrini genişlet ve kendisine orada bir ışık yarat.”¹³

Ölüm haberini duyanlar hemen Allah’a sığınır, yani **“İnnâ Lillâhi ve İnnâ İleyhi Râciûn –Biz Allah’ın kullarıyız ve O’na döneceğiz”** derler. Nitekim Allah Teâlâ bunu bize şöyle öğretiyor: “O sabredenler kendilerine bir belâ geldiği zaman “Biz Allah’ın kullarıyız ve O’na döneceğiz” derler.”(Bakara, 156) Peygamberimiz de şöyle buyuruyor: “Bir musibet ve felâketle karşılaşan ve ‘Biz Allah’ın kullarıyız ve O’na döneceğiz. Allah’ım musibetimin içinde bana ecir ver, kaybettiğimden daha hayırlısını ihsan buyur’diyen hiçbir kul yoktur ki, Allah ona musibeti karşılığında ecir vermesin ve kaybettiğinin yerine daha iyisini lütfetmiş olmasın.”¹⁴

taşıyıp (dinî-ahlâkî konularda) titizlik gösterenlere, zekâtı verenlere ve âyetlerimize inananlara yazacağım. Ki onlar, ellerindeki Tevrat’ta ve İncil’de yazılı buldukları o Elçiye, o ümmî Peygamber’e uyarlar. Peygamber onlara iyiliği emreder ve onları kötülükten meneder. Onlara temiz şeyleri helâl, pis şeyleri haram kılar. Ağırıklarını kaldırır, üzerlerindeki zincirleri çözer. O Peygamber’e inanan, onu koruyup destekleyen, ona yardım eden ve onunla birlikte gönderilen nura uyanlar, işte bunlardır kurtuluşa erenler”(A’raf, 156-157).

Bir de hadisten şu anlam çıkarılmıştır: Hayatının tamamını Allah için yaşayan ve O’nu birleyerek ömrünü geçiren birisinin cenneti elde edebilmesi için bu hâlet üzere vefat etmesi gerekmektedir. Hayatını bu şekilde geçirmesine rağmen son anlarında bu inançtan vazgeçerek veya o inanca aykırı bir davranışta bulunarak ölen birisi asla cennete giremeyecektir. Onun yeri cehennemdir.

12 Ebû Dâvud, “Cenâiz”, 20

13 Müslim, “Cenâiz”, 4; Ebû Dâvud, “Cenâiz”, 19; İbn Mâce, “Cenâiz”, 6

14 Müslim, “Cenâiz”, 2

Bir kişi ölünce onun ölümünü, defin işlerine katkısı (techizi) sevaba iştirak etmeleri için akrabaya, arkadaş ve yakınlarına duyurmak mustehabtır. İmam Tirmizî; "Bir kimsenin akraba ve kardeşlerine bir şahsın ölümünü bildirmesinde bir beis yoktur," demiştir. Beyhakî; "Bir kimsenin, camilerin kapılarında bir adamın öldüğünü bağırmasını hoş görmem; eğer mesciddeki gruplara durup öldüğünü bildirirse bunda bir beis yoktur," demiştir.¹⁵

Rasulullah (s.a.v.), Habeş kralı Necaşi'nin öldüğü gün Medine'de ashabına onun ölümünü duyurmuştur.¹⁶ Yine Mûte Savaşında sırasıyla orduya kumanda eden Zeyd b. Harise, Ca'fer b. Ebî Tâlib ve Abdullah b. Revâha'nın şehid edildiklerini de daha şehadet haberleri gelmeden önce ashabına duyurmuştur.¹⁷

Ölen kişinin duyurulması (ölüm ilâmı), "sırf ölümü duyurmak için yapılırsa bir beis yoktur. Bilakis insanların cenazede bulunmaya koşmaları, cenazenin techiz ve tekfinde ölünün sahibine yardım etmeleri, tâziyeyi vaktinde yapmaları ve ölenin halk ile olan muamelesinin kesilip, Hakka kavuştuğunu duyurmak gibi faydalarına nazaran ölümü ilan etmek, matlub olan bir hareket olur. Ama bundan başka gayeler için, cahiliyye adeti üzere ağlayıp ("falanca öldü, onun ölmesi ile araplar helak oldu"), kaza ve kadere razı olmayıp kızmaları gibi yasak ve haram olan fiilleri yapmak gayesiyle ölümü ilan etmek yasaktır ve haramdır."¹⁸

Namaz vakitlerini ilan etmek için tesis edilmiş olan minarelerin bu iş için kullanılması, bazı müezzinlerin bu iş için para alıp parayla sala vermeleri sebebiyle, bid'at ve çirkin görülmüş¹⁹ ise de böyle bid'atlere meyletmeksizin sırf ölümü duyurmak maksadıyla minareden salât-u selam okumakta bir mahzur olmasa gerekir.²⁰

Yakınlarını ve sevdiklerini kaybeden insanlar elbette üzülmür ve ağlarlar. Bu tabiidir. Dinimiz

bunu yasaklamamıştır. Esasen bu insanın elinde de değildir. Dinimizin yasakladığı aşırılıktır; bağırıp çağırmak, saç ve başı yomaktır. Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.): "Her kim ölüleri için avucunu, yanaklarını, yüzünü döver, yakalarını yırtar ve cahiliyet âdeti üzere feryâdu figan eylerse bizden değildir, bizim âdetimizin dışındadır."²¹ buyurmuştur. Enes (ra.) anlatıyor: Peygamberimiz oğlu İbrahim'in yanına girdi. İbrahim ruhunu teslim ediyordu. Peygamberimizin gözleri yaşardı. Abdurrahman b. Avf: Ey Allah'ın Rasûlü, sen de mi ağlıyorsun?, deyince o alemlere rahmet olan Peygamberimiz: Ey İbn Avf, bu gördüğün şefkat belirtisidir, dedi ve devamla: **"Göz yaşarır, kalb üzülmür. Biz ancak Rabbimizin razı olacağı sözleri söyleriz. Ey İbrahim, biz senin aramızdan ayrılmanla kederliyiz"** buyurdu.²²

Üsâme b. Zeyd anlatıyor: "Peygamberimize kızının ölüm halinde bulunan oğlunu getirdiler. Peygamberimizin gözleri yaşardı. Bunun üzerine Sa'd b. Ubâde: Ey Allah'ın Rasûlü bu nedir? dedi. Peygamberimiz: **"Bu rahmettir. Allah onu sevdiği kullarının kalbine koymuştur. Allah ancak yumuşak kalbli kullarına merhamet eder"**²³ buyurdu ve üzülmünün, ağlamanın tabii olduğunu söyledi.

Ölünün yüzünün açılarak öpülmesinde bir sakınca yoktur. Hz. Âişe (r.a.) diyor ki: Peygamberimiz, Osman İbn Maz'ûn (r.a.)'un cenazesinin üzerine kapanarak onu öptü ve ağladı. Hatta gözyaşları mübarek yanakları üzerine aktı.²⁴ Hz. Ebû Bekir de Peygamberimizin mübarek nâşını öpmüştür. Hz. Âişe (r.a.) anlatıyor: "Peygamberimiz irtihal ettiği zaman Ebû Bekir (r.a.) Sünüh Mahallesindeki evinde idi. Ata binip mescide geldi. Atından inip mescide girdiğinde kimseye bir şey söylemeden doğrucu benim odama girdi. Hemen Peygamberimize yaklaştı. Peygamberimizin mübarek yüzü bir bürde-i yemanî ile örtülü idi. Yüzünden örtüyü kaldırdı, sonra üzerine kapandı ve iki gözü arasını saygı ile öptü ve ağlamaya başladı. Daha sonra da; "Ey Allah'ın Peygamberi, babam anam sana feda olsun. Allah Teâlâ sana bu ölüm şiddetinden başka ikinci bir keder vermeyecektir. Muhakkak olan bu ölüm geçidini ise atlatmış

15 Seyyid Sabık, Fıkhu's Sunne, c. 1, s. 505, Pınar yayınları, İstanbul

16 Buhari, Cenâiz, 4, c. II, s. 71; Muslim, Sahih, Cenâiz, 22

17 Buhari, Sahih, Fedâilu Ashabî'n-Nebi, 25

18 Mahmud Şeltut, el-Fetâvâ, S. 218, Kahire, 1975

19 Hayrettin Karaman, İslâmın Işığında Günün Meseleleri, s. 76, Ensar Neşriyat

20 Seyyid Sabık, Fıkhu's Sunne, c. 1, s. 504

Bu duyuruyu sokaklarda dellal bağırtarak, cemaat camiden çıkarken duyurarak, belediye hoparlörleri olan yerlerde hoparlörle anons ettirerek veya gazetelerde sade ve kısa ifadelerle yazarak yapmak da mümkündür

21 Buhârî, "Cenâiz", 39; Müslim, "İman", 44

22 Buhârî, "Cenâiz", 44

23 Buhârî, "Cenâiz", 33; Müslim, "Cenâiz", 6

24 Tirmizî, "Cenâiz", 14; Ebû Dâvud, "Cenâiz", 36; İbn Mâce, "Cenâiz", 7

bulunuyorsun” diye yas tuttu.²⁵

Müslümanların ölen din kardeşlerine karşı yerine getirmeleri gereken dinî vecibelerin başında cenaze namazı kılınması ve bunun için gerekli hazırlıkların yapılması gelmektedir. Rasûlullah (aleyhissalâtu vesselâm), mü'min kardeşinin cenazesine katılmayı, ona karşı olan vazifelerinden biri olarak teşrî etmiş, birçok hadislerinde bunu tekrar etmiştir. Bu dinî vazifenin yerine getirilmesi büyük sevabı mucibtir. Ancak sevab, cenazeye katılma nisbetinde artmaktadır. En büyük sevab, namaz ve def'ine varıncaya kadar, cenaze ile ilgili hizmetlerin hepsine katılana verilecektir. Şu halde en azından İslam inancı üzere yaşamış Müslüman kardeşlerimizin cenazesine, defnedilinceye kadar iştirak etmek, yardımcı olmak dîn-i mübîn-i İslâm'ın vazettiği güzel âdâbtan biridir.²⁶

Bütün mezheplerin ittifak ettikleri bir nokta Müslümanların, ölüleri üzerine “cenaze namazı” kılmalarının farz-ı kifâye olduğudur.²⁷ Bu hük-

H. Âişe (r.a.) anlatıyor: “Peygamberimiz irtihal ettiği zaman Ebû Bekir (r.a.) Sünüh Mahallesindeki evinde idi. Ata binip mescide geldi. Atından inip mescide girdiğinde kimseye bir şey söylemeden doğruca benim odama girdi. Hemen Peygamberimize yaklaştı. Peygamberimizin mübarek yüzü bir bürde-i yemanî ile örtülü idi. Yüzünden örtüyü kaldırdı, sonra üzerine kapandı ve iki gözü arasını saygı ile öptü ve ağlamaya başladı. Daha sonra da; “Ey Allah’ın Peygamberi, babam anam sana feda olsun. Allah Teâlâ sana bu ölüm şiddetinden başka ikinci bir keder vermeyecektir. Muhakkak olan bu ölüm geçidini ise atlatmış bulunuyorsun” diye yas tuttu.

mün mesnedlerinden birini nakledelim: Ebû Hu-reyre rivâyet ediyor: Hz. Peygamber (sav) borçlu bir müslümanın cenazesi getirilince, “borcu için bir şey bıraktı mı?” diye sorar, eğer yeteri kadar bıraktığı söylenirse namazını bizzat kıldırır, yoksa Müslümanlara “kardeşinizin namazını kılın” buyurdu.²⁸

Allah’a ibâdet ve ölüye dua niyetiyle kılınan bu namazın farzı kifâye olduğunda ittifâk edilmekle beraber bazı noktalarda ihtihad ve anlayış farkları vardır. Bu da bir namaz olduğu için tahâret, kibleye yönelmek, avret yerlerini örtmek gibi şartlar cenaze namazında da aranır. Bu namazın farkı vakit şartında ortaya çıkar. Hanefî ve şafiilere göre «namaz kılmak memnû ve mekrûh olan vakitler” de dâhil olmak üzere cenaze ne zaman hazır olursa namazı kılınır. Bazı müctehidler güneş doğarken, zeval vakti

ve batarken kılmak mekrûhtur demişlerdir.

Cenaze namazının kılınışını Hanefi mezhebi-ne göre kısaca izah edelim²⁹: Cenaze namazı niyet ve 4 tekbir ile kılınır. Niyet etmeksizin veya tekbirlerden birini getirmeksizin kılınacak namaz sahih olmaz. Niyet aslında kalben yapılır, dil ile de söylenilmesi sünnettir. Niyette, ölü-

25 Buhârî, “Cenâiz”, 3.

26 İslâmî ölçülere göre kâfir oldukları bilinen kişilerin (Beşerî sistemleri İslâm’a tercih etmiş kişiler, İslâmî değerlerle alay eden politikacı ve sanatçılar gibi) cenaze namazlarını kılmak, saygı amacıyla kabirlerini ziyaret etmek ve duâ da bulunmak haramdır. Zira Rabbimiz, kâfirlerin namazını kılmamamızı, kabirlerini ziyaret etmememizi emretmektedir. “Kâfirler/Münafıklardan ölen hiç kimsenin asla namazını kılma, kabirini ziyaret etme. Zira onlar Allah’ı ve Peygamberini inkâr ettiler; Hak yoldan çıkmışlar olarak öldüler.” (Tevbe, 84) Rabbimiz, kâfirlere duâ edilemeyeceğini de şöylece açıklamaktadır: “Cehennemlik oldukları kendilerine açıkça belli olduktan sonra akraba da olsalar Allah’a ortak koşanlar için ne peygamberin ve ne de mü'minlerin Allah’tan af dilemeleri onların yapacağı iş olamaz.” (Tevbe, 113) Bu ilâhî emirlerden ötürü bâtil din ve ideoloji mensuplarının yaptıkları gibi, medenilik gereği gö-re-rek veya protokol gereğidir diyerek onları taklitte kâfirlerin namazını kılmak, kabirlerini ziyaret etmek ve onlara duâ etmek haramdır.

27 Yani bir beldede bir kısım Müslümanların bu namazı kıl-

malarıyla, diğerlerinin üzerinden yükümlülük kalkar. Cenaze namazı hiç kılınmazsa, o beldedeki bütün Müslümanlar sorumlu ve günahkâr olur.

28 Buhârî, Müslim

İbn Kayyim borcu ödenemeyen ölünün namazını niçin bizzat Rasûlullâh’ın (sav) kıldırmadığını şöyle açıklıyor: “Rasûlullah’ın (sav) bir kimse üzerine namaz kılması, gereğini hâsıl eden, istediğini alan bir şefaahat mahiyetindedir; halbuki borçlu borcuna karşı rehin vaziyetindedir.” (İbn Kayyim, Zâdu’l-meâd, Mısır, 1950, c. I, s. 141)

29 Cenaze namazının kılınışıyla ilgili geniş izahat için bakınız: Vehbe Zuhayli, İslam Fıkhi Ansiklopedisi, c.3, s.38-61, Risale Yayınları, İstanbul, 1990

nün erkek veya kadın veya sabî (çocuk) olduğu belirtilir. İmam olan zat, «Allah rızası için, hâzır olan cenaze namazını kılmaya ve cenaze için dua etmeye» diye niyet ederek namaza başlar. İmamete niyet lâzım gelmez. Cemaat da aynı şekilde niyet eder, ayrıca, «uydum imama» derler. Yalnızca «uydum imama» denilmesi de yeterlidir. Cenaze namazının rükünleri, kıyâm ile tekbirdir. Kur`an okumak (kırâet), rûkû` ve secdeler yoktur. Namaz şu şekilde kılınır: İftitah tekbiri alınarak eller bağlanır. Ve Sübhâneke okunur. Sübhâneke de, «Ve teâlâ ceddük» kelimesinden sonra, «Ve celle senâük`ilâvesi yapılır. Sonra eller kaldırılmaksızın, baş göz işâreti yapılmaksızın, ikinci bir tekbir alınarak Allahümme sallî ve bârikler okunur. Sonra üçüncü bir tekbir alınır ve hem ölü için, hem de bütün Müslümanlar için duâ edilir. Burada muayyen bir dua yoktur. «Allahümmeğfirîlî ve lil-meyyiti ve lil-sâiri`l-mü`minîne ve`l-mü`minât...» veya: «Rabbenâ âtinâ fi`d-dünyâ haseneten ve fi`l-âhireti haseneten ve kınâ azâben-nâr birahmetike yâ erhamer-râhimîn» duaları yapılabilir. Yahut daha başka herhangi bir dua da olabilir. Bilmeyenler, dua niyetine Fâtiha sûresini bile okuyabilirler. Bu duâlardan sonra imam dördüncü tekbiri alır, sonra önce sağ tarafa, sonra da sol tarafa sesli olarak, cemaat ise gizlice selâm vererek namaza son vermiş olurlar.

Cenazede cemaat şartı olmamakla birlikte, cemaat sayısı ne kadar çok olursa, sevap da çoğalır. Hz. Âişe, Rasûlullah (s.a.v.)'ın şöyle dediğini nakletmiştir: «Bir cenazenin namazını yüz Müslüman kılarak hepsi ona şefaate dilerse, kendilerine o kimse hakkında şefaate izin verilir.»³⁰ İbn Abbas (r.a.) da, Rasûlullah'ın şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: «Bir Müslüman öldüğü zaman, cenazesini, Allah'a hiç bir şeyi ortak koşmayan kırk kişi tutup kılar, Allah Teâlâ kendilerine o kimse hakkında şefaate izin verir.»³¹

30 Müslim Cenâiz, 58

31 Müslim, Cenâiz, 59

Cenaze namazı, kılanlar için sevap kazanma vesilesi olduğu gibi, cenaze namazı, kılınanlar için de bir duadır. Bağışlanma sebebidir, Cenaze namazını kılan müminler tarafından içten duygularla hayırla yâd edilmesi halinde ise kişinin Cennet'e yolcu edildiğinin bir müjdesidir. Bu gerçek Enes ibn-ü Malik'in rivayet ettiği hadiste şöylece dile getiriliyor: «(Günün birinde) Hz. Peygamber'in yanından bir cenaze ile geçtiler. Sahâbiler onu -hayırlı bir cemiyet insanıydı- diyerek övdüler. Allah'ın Resulü (s.a.v.) üç defa ard arda «Gerekli oldu» buyurdu. Sonra diğer bir cenaze ile daha geçtiler. Sahâbiler onu da -fena, cemiyete zararlı bir kişi- olduğunu ifade ederek yerdiler. Allah'ın Resulü (s.a.v.) aynı şekilde üç defa «Gerekli oldu» buyurdu. Hz. Ömer sordu: Anam-babam sana feda ol-

Cenaze namazı kılındıktan sonra onu kabre kadar taşımak vazifesi vardır. Cenaze namazından sonra naaşın defnini önemli bir sebep olmadıkça geciktirmek doğru değildir. Zira Rasûlullah «**Cenaze defninde acele ediniz. Eğer bu ölü iyi bir kişi ise, bu bir iyiliktir. Onu (bir an evvel kabirdeki) hayır ve sevabına ulaştırmış olursunuz. Eğer bu cenaze iyi bir kişi değilse, bu da bir ferdir. Bir an evvel omuzlarınızdan atmış olursunuz.**»³² buyurmuştur.

Cenazenin sesli zikirle, Kur'an okuyarak veya nümâyişle mezarlığa götürülmesi dinî açıdan hoş karşılanmamış, sükûnet içinde, kalben zikir, dua ve tefekkürle takip edilmesi tavsiye edilmiştir. Cenazeyi kabre götürenlerin ölümü, âhireti ve Allah'ı düşünmeleri, sükûneti muhafaza etmeleri, dünyevî meseleleri konuşmamaları, gülmemeleri bu vazifenin adabı cümlesindendir.³³

Mezarlığa varıldığında cenaze kabre indirilinceye kadar ayakta durmak, sonrasında ise oturmak sünnettir. Kabir 100-150 cm. derinliğinde, kible ile dik açı oluşturacak şekilde kazılır. Kabrin tabanı boyunca ve kible tarafında naaşın sığdırılabileceği büyüklükte bir kısmın oyulması (lahit), toprağın doğrudan doğruya cenazenin üzerine atılmasını önleyeceğinden daha güzel bulunmuş, toprağın çok sert veya yumuşak olması sebebiyle buna imkân bulamazsa cenazenin kabrin tabanında uzunlamasına konmasının ve toprağın göçmesini önleyecek tedbirlerin alınmasının da yeterli olacağı belirtilmiştir. Cenazeyi kabre, kadın ve gayri müslimler hariç ölenin mahrem ve yakınlarının indirmesi sünnettir. Buna imkân bulunamazsa bu görevi yabancı şahıslar da yapabilir. Cenazenin kabre, «**Bismillâh Ve Alâ Milleti Rasûlillâh-Allah'ın adıyla ve Rasûlullah'ın dini üzere**» anlamına gelen duasıyla konması, yüzü kible tarafına çevrilerek sağ yanı üzere yatırılması gerekir.

Kabre yerleştirilen cenazenin kefen bağları çözülür; üzerine tahta, kerpiç, kuru ot, ka-

sun. Ya Rasûlallah! Haklarındaki görüşlerimizi açıkladığımızda her bir cenaze için «Gerekli oldu» buyurdunuz. Ne «Gerekli oldu»? - Ya Ömer! İlkini hayırla andınız. (Toplumsal sevgisini kazandığı için) ona Cennet gerekli oldu; Cennet'e girmeyi hak etti. İkincisinin fenalığında birleştiniz. (Toplumsal nefretini kazandığı için) ona da Cehennem gerekli oldu. Allah'ın Resulü (s.a.v.) daha sonra sözlerini sahâbiler topluluğuna yönelterek şöyle buyurdu: - Ey müminler! Sizler yeryüzünde Allah'ın şahitleri (ve değer ölçüleri)siniz.» (Buhârî, Cenaiz)

32 Buhârî, Cenâiz, 52

33 İbn Kudâme, el-Muğnî, c.2, s. 353, Kahire, 1968

miş vb. örtülerek atılacak toprağın doğrudan cenazeyle teması önlenir. Cenaze ile birlikte kabre başka bir eşyanın konması, hatta kabrin veya cenazenin özel durumundan kaynaklanan mâkul bir sebep bulunmadığı sürece cenazenin tabutla gömülmesi mekruh görülmüştür. Tabutla gömme, gerek ölenin toprakla temasına, zamanla çürüyüp toprağa karışmasına engel olması, gerekse israf ve gösterişe, daha geniş yer işgaline yol açması sebebiyle hoş karşılanmamıştır. Ölünün mumyalanarak gömülmesi de aynı mahiyettedir.

Büyük olsun küçük olsun, ölen kimsenin öldüğü yere değil mezarlığa gömülmesi gerekir, öldüğü yere gömülmenin sadece peygamberlere mahsus olduğu belirtildiği gibi³⁴ mezarlığın ziyaretçiler için ibret vesilesi olacağı, ölüler için de hayır ve rahmetle anılmaya sebep teşkil edeceği ifade edilmiştir. Cenazenin gece gömülmesi de mümkün olmakla birlikte gündüz defnedilmesi teşvik edilmiştir. Definde aslanan bir kabre bir kişinin gömülmesidir. Ancak ihtiyaç duyulduğunda, aralarına toprak konarak birden fazla kimse de bir kabre gömülebilir. Önceden ölü gömülmüş kabre kemikleri çürümüşse tekrar defin yapılabilir. Henüz çürümemiş kemikler varsa onlar da yeni cenaze ile birlikte ve araları

toprakla ayrılarak gömülür. Bu kemiklerin başka yere götürülmesi doğru olmaz. Defnedilen cenazenin daha sonra alınıp başka yere nakli de ancak bazı mezheplerce ve belli şartlarda caiz görülmüştür.

Cenaze kabre konulduktan sonra orada bulunanlardan her birinin, topraktan geldiğini, tekrar toprağa döneceğini ve ikinci defa yine topraktan çıkarılarak haşrolunacağını hatırlatarak kabre toprak atması, definden sonra ölü için dua edip Kur'an okuması müstehaptır.³⁵

Kabri belirlemek için baş ve ayak kısmına ağaç, taş vb. dikilmesi, bunun üzerine ölünün isminin yazılması, kabir ve çevre düzenlemesi yapılması hoş görülebilir. Ancak bu konuda da itidal ve sadeliği korumak, israf ve gösterişe kaçmamak, malzeme ve mekânı ölçülü kullanmak esastır. Kabir üzerine bina, türbe, kubbe vb. yapmanın, isim dışında âyet ve hadis dâhil yazı yazmanın fakihler tarafından hoş karşılanmayıp mekruh veya haram olarak görülmesi, hem bu gerekçelerle, hem de ölümlere saygı gösterirken tevhid inancının ihlâl edilmemesi ilke- siyle izah edilebilir.³⁶

35 Ölüye Kur'an okunup-okunmamasını ayrı bir başlık altında ayrıntılı işleyeceğiz biiznillâh.

36 Türkiye Diyanet İslam Ansiklopedisi, 'Defin'maddesi, c.9, s.66, İstanbul,1994

34 İbn Abidin, 1, 600

Bir Müslüman kabrinde gömüldükten sonra orada, bir deve boğazlanıp paylaşılacak kadar bir zaman bekleyip Kur'ân okumak güzel görülmüştür. Çok kez **"Mülk, Vakıa, İhlâs ve Muavvizeteyn** sûreleri, sonra **Fatiha** ile **Bakara** sûresinin başı okunur. Ölünün bağışlanması için Yüce Allah'a dua edilir.

Cenaze toprağa gömülür gömülmez din kardeşlerinin hemen oradan dağılmaları uygun değildir. Cenazenin ruhu, onların bulunuşu ile alışkanlık kazanır, yöneltilecek sorulara hazırlanmış olur ve Yüce Allah'ın mağfiretini gözetlemiş bulunur.

Rasûl-ü Ekrem Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), bir cenaze gömüldükten sonra hemen geri dönmezdi. Bir müddet mezarı başında durur ve cemaata karşı şöyle buyururdu: "Kardeşiniz için Yüce Allah'dan mağfiret isteyiniz ve kendisine sükûnet ihsan buyurmasını dileyiniz. O, şimdi sual görecektir."³⁷ Peygamber Efendimiz'in cenazelerin ardından dua ve istiğfarda bulunduğu bilinmektedir. Fakat rivayetlerde bir telkin uygulamasından söz edilmemekte, bu konuda merfû olarak sadece Ebû Ümâme el-Bâhilî'den bir rivayet nakledilmektedir. Buna göre Ebû Ümâme, öldüğü zaman kendisine Resûl-i Ekrem'in ölülere yapılmasını emrettiği gibi davranılmasını vasiyet etmiş ve onun şöyle buyurduğunu söylemiştir: "Kardeşlerinizden biri ölüp de kabrini düzlediğiniz zaman içinizden biri onun mezarının başında durup şöyle desin: 'Ey falan (kadının) oğlu filân!' O muhakkak duyar, fakat cevap veremez. Sonra yine, 'Ey falan (kadının) oğlu filân!' desin. Ölü, 'Bizi irşat ettin, Allah'ın rahmeti üzerine olun'der, fakat siz duyamazsınız. Sonra şöyle desin ...'"³⁸ Hadisin bundan sonraki kısmında tel-

kinin nasıl yapılacağına dair ayrıntılarla Münker ve Nekir'in kendisine telkin yapılan ölüye dair ifadeleri yer almaktadır.³⁹

Sonuçta definden sonra telkin vermek meşrudur. Ama yapılması kesinlikle emredilmiş bir iş değildir. Peygamber Efendimiz'in telkin verdiğiine dair bir habere rastlanamamıştır. Ancak ashaptan ve tabiinden yukarıdaki rivayetler gelmiştir. Bu hususta müctehitler, üç ayrı fikirdedirler: **Mekruh, mubah ve müstehap**⁴⁰. Ümmet-i Muhammed'in çoğu, eskiden beri bu hareketi güzel görüp yapı geldiklerinden, hatta kendisine telkin verilmesini vasiyet edenlerin bile bulunmasından ötürü güzel bir hareket olduğunu söylemek en iyisidir.

Ama bu hususta elimizde kesin bir nass bulunmadığı için ne yapılması emredilir, ne de yapana yasaklanır. Herkes ölüsüne telkin verip vermemekte serbest bırakılır, dileyen verir, dileyen de vermez.⁴¹

Ölüye karşı görevlerimiz bahsinde son olarak tâziye'den bahsedelim: Sözlükte "birine sabır telkin etmek" anlamındaki tâziye terim olarak yakını vefat eden kimseleri sabır ve metanet göstermeye teşvik etmeyi, baş sağlığı dilemeyi, onları teselli edip acılarını paylaşmayı ifade eder. Yakınını kaybeden ailenin ferdlerini tâziye etmek müstehâbdır. Abdullah b. Mes'ûd'un rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber, "Başına bir musibet gelene tâziye ziyaretinde bulunan kimseye musibete uğrayanın sevabı kadar sevap verilir" buyurmuştur.⁴²

Bazı hadislerde Hz. Peygamber'den tâziye örnekleri yer almaktadır. Meselâ oğlu vefat etmek üzere olduğu için büyük acı çeken kızı Zeyneb'i, **"Veren de alan da Allah'tır; O'nun katında her şeyin belli bir vakti vardır"** şeklinde teselli etmiştir.⁴³

İslâm âlimleri, bu tür rivâyetlere dayanarak tâziyenin hem erkekler hem kadınlar için

37 Ebû Dâvûd, "Cenâiz", 73

38 Müslüman toplumların çoğunda ve özellikle Türkiye'de definden sonra telkin uygulaması ise şöyledir: Definden sonra iyi hal sahibi bir kimse ölünün baş ucunda yüzüne karşı ayakta durarak ona ismi ve annesinin ismiyle (isimleri bilmiyorsa "Ey Havvâ oğlu Abdullah!" diye) üç defa seslenir. Ardından, "Üzkür mâ künte aleyhi min şehâdeti en lâ ilâhe illallah ..." ("Hayatta iken benimsediğin şu hususları hatırla ...") ifadesiyle başlayan bir ibareyi okur. Bu ibarede Allah'tan başka ilâh bulunmadığı, Muhammed'in O'nun elçisi olduğu, cennet ve cehennem, yeniden dirilişin gerçekliği, kıyametin vuku bulacağı, Allah'ın kabirde yatanları yeniden dirilteceği; ölen kişinin dünyada iken rab olarak Allah'ı, din olarak İslâm'ı, peygamber olarak Muhammed'i, imam olarak Kur'an'ı, kible olarak Kâbe'yi ve kardeş olarak müminleri seçtiği hatırlatılır. Ardından üç defa, "Yâ abdallah! Kul lâ ilâhe illallah" ("Ey Allah'ın kulu, lâ ilâhe illallah", de!) sözünden sonra yine üç defa, "Rabbim Allah, dinim İslâm, peygamberim Muhammed'dir. Ey rabbim! Sen onu tek başına bırakma, vârislerin en hayırlısı sensin" anlamındaki Arapça ibareyi tek-

rar eder. Geniş bilgi için bak: Türkiye Diyanet İslam Ansiklopedisi, "Telkin" maddesi, c.40, s.405

39 Taberânî, El-Mücemu'l-Kebîr, 249-250

40 Başta Mutevellî, Gazzâlî, İbnü's-Salâh, Râfî, Nevevî ve İbn Hacer olmak üzere Şâfiî âlimlerinin büyük çoğunluğu, bu uygulamayı müstehap görmüştür.

41 <http://www.sorularlaislamiyet.com/qna/6523/oluye-annesine-nispet-ederek-telkin-verme-sebebi-olen-bir-insanin-cenazede-baba-isminin-okunmama-sebebi-nedir.html>

42 İbn Mâce, "Cenâiz", 56; Tirmizî, "Cenâiz", 71

43 Buhârî, "Cenâiz", 33; Müslim, "Cenâiz", 11

sünnet veya müstehap olduğunu kaydetmiştir. Kadının, kocası dışındaki bir yakınının ölümü halinde üç günden fazla yas tutmasının câiz görülmediğini ifade eden hadisi delil gösterip tâziye süresinin üç gün olduğu söylenmişse de bazı âlimler tâziyeyi bir süreyle sınırlamayı isabetsiz bulmuşlardır.⁴⁴

Baş sağlığı için birçok kişinin gelebileceği dikkate alınarak tâziye yerinde fazla kalınmaması tavsiye edilir. Ca'fer b. Ebû Tâlib şehid olduğunda Rasûlullah etrafındakilere Ca'fer'in ailesinin üzüntüleri sebebiyle yemek hazırlayacak durumda bulunmadığını söylemiş ve onlara yemek yapmalarını öğütlemiştir.⁴⁵ İslâm âlimleri bu rivayetten hareketle cenaze evine yemek götürmenin sün-

Ölüye karşı görevlerimiz bahsinde son olarak tâziye'den bahsedelim: Sözlükte "birine sabır telkin etmek" anlamındaki tâziye terim olarak yakını vefat eden kimseleri sabır ve metanet göstermeye teşvik etmeyi, baş sağlığı dilemeyi, onları teselli edip acılarını paylaşmayı ifade eder. Yakınının kaybeden ailenin ferdlerini tâziye etmek müstehâbdır. Abdullah b. Mes'ûd'un rivayet ettiğine göre Hz. Peygamber, "Başına bir musibet gelene tâziye ziyaretinde bulunan kimseye musibete uğrayanın sevabı kadar sevap verilir" buyurmuştur.

net olduğunu belirtmiştir. Uygulamada da ölü evinde tâziye süresince yemek pişirilmez; cenaze yakınlarına ve tâziye için gelenlere ikram edilmek üzere komşular cenaze evine yemek getirir.

Buraya kadar olan bölümde ana hatlarıyla ölen Müslüman kardeşimize karşı görevlerimizi zikrettik. Önümüzdeki sayıda -inşallah- Kabir (berzah) âlemi hakkında bilgi vermeye çaba göstereceğiz. Duâmız odur ki; "Allah'ım, bizim dirilerimizi, ölülerimizi, hâzir ve gâib olanlarımızı, erkeklerimizi, kadınlarımızı, küçük ve büyüklerimizi afv ü mağfiret buyur! Ya

İlâhî bizden yaşattıklarını İslâm üzere yaşat, öldürdüklerini ise îman üzere öldür.."

(Devam Edecek)

44 Müsned, VI, 37, 249, 286; Buhârî, "Cenâiz", 31

45 Tirmizî, "Cenâiz", 21; İbn Mâce, "Cenâiz", 59

Dirilten Peygamberin Öldüren Ümmeti - III

Mücahit Aydın ASLANTAŞ
mayaslantas@gmail.com

Medine'ye hicretten sonra oluşan İslam devletinin, Kuran temelli oluşum aşaması her inen ayetle daha da bir pekiştiriliyordu. Her türlü işkenceye maruz bırakılmış, işkencelerde yakınlarını kaybetmiş ve sürgün edilmiş İslam toplumu; hem kendilerini korumak hem de İslam'a yeni fertler dâhil edip güçlü bir yapı oluşturmak ve İslam'ı daha geniş kitlelere ulaştırabilmek için güvenlik merkezli askeri bir yapılanma içine girmişti. Küçük askeri birlikler oluşturularak (seriyye) çok amaçlı bir çalışma içine girmişlerdi.

Bu seriyyelerin amacı, hasmane bir tavırla kervan basıp ganimet elde etmek değildi. Öncelikli hedef, Allah'ın evini tavaf etmekten engelleyen, Hacc yollarını Müslümanlara kapatan Kureyşli müşriklere, karşı ataktı. Hacc yollarının kapatılmasına karşılık müşriklerin Suriye ile ticaret yollarının kapatılması ile ekonomik sıkıntılara düşürme mesajı veriliyordu. Allah'a ibadeti engelleyenlere karşı bir güç, keşif, istihbarat ve bölgede varlığını hissettirme amacına yönelik Bedir savaşına kadar değişik bölgelere seriyyeler düzenlenmişti.¹

Allah'ın dininin yayılmasını engelleyenlere ya da tüm insanlığa gelen bu yeni dinin varlığını yok etmek isteyenlere karşı, İslam cemaati savaşıma ve karşı bir güç oluşturma konusunda Rablerinden savaş hükümleri bekliyorlardı. Allah (c.c.) ise Müslümanlara savaş izni öncesi kalplerini yoklamalarını istiyordu. Geçmiş ümmetlerden ve peygamberlerden örnek sunuyor ve aynı akıbet ile karşılaşma durumunda

nasıl bir tavır içinde olacaklarını kendi içlerinde sorguluyordu. Savaş izni beklediği halde yüz çeviren, muhkem ayetler indiğinde kalplerinde kaypaklık olan, kalplerine iman tam yerleşmemiş kişiler ile münafıkların durumu açığa çıkarılıyordu:

"İman edenler, "Keşke bir sûre indirilse!" derler. Fakat hükmü apaçık bir sûre indirilip de onda savaştan söz edilince; kalplerinde hastalık olanların, ölüm baygınlığına girmiş kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün. O da onlara pek yakındır."²

"Daha önce kendilerine, "(savaşmak-tan) ellerinizi çekin, namazı kılın, zekâtı verin" denilenleri görmedin mi? Üzerlerine savaş yazılınca, hemen içlerinden bir kısmı; insanlardan, Allah'tan korkar gibi, hatta daha çok korkarlar ve "Rabbimiz! Niçin bize savaş yazdın? Bizi yakın bir zamana kadar erteleyeseydin ya!" derler. De ki: "Dünya geçimliği azdır. Ahiret, Allah'a karşı gelmekten sakınan kimse için daha hayırlıdır. Size kıl kadar haksızlık edilmez."³

"Musa'dan sonra, Beni İsrail'den ileri gelen kimseleri görmedin mi? Kendilerine gönderilmiş bir peygambere: "Bize bir hükümdar gönder ki (onun komutasında) Allah yolunda savaşalım" demişlerdi. "Ya size savaş yazılır da savaşmazsanız?" dedi. "Yurtlarımızdan çıkarılmış, çocuklarımızdan uzaklaştırılmış olduğumuz hal-

de Allah yolunda neden savaşmayalım?" dediler. Kendilerine savaş yazılınca, içlerinden pek azı hariç, geri dönüp kaçtılar. Allah zalimleri iyi bilir."⁴

Bu ayetin Mümin'lere hatırlatılmasının sebebi cihadın zorluklarını anlatmak, İsrailoğulları'nın dejenerasyonuna neden olan şeyleri, onların korkaklıklarını, nefse tapınmalarını ve disiplinsizliklerini ortaya koymaktı. Böylece müminler, bu tip zayıflıklara karşı uyanık olmaları hedeflenmişti.⁵

Savaş çok zordu büyük bedeller ödenmesi gerekebilirdi, sonuçları ağır olabilirdi ama Müslümanlar, her an savaşa hazır bir Mekke geleneği içinde yetişmişlerdi. Allah (c.c.) Savaşa hazır olup olmadıklarını, ne için savaşmaları gerektiğini, savaşta niyetin ne olması gerektiğini, kendilerine zulmeden Mekkelî müşriklerden bu konuda nasıl ayrışacaklarını kavramalarını istiyordu. Allah (c.c.), neler ile karşılaşacaklarını onlara bildiriyor, psikolojilerini hazırlıyor ve hırslarını dizginliyordu. Bunun yanında istedikleri savaş izni verildiğinde de savaşın her türlü sonucuna katlanmaları gerektiğini ve savaş hukukuna göre Allah'ın ve Rasulü'nün emir ve yasaklarına göre davranmalarını bildiriyordu.

Müslümanlara savaş izni Hacc Suresinde şu şekilde bildirilir: **"Kendilerine savaş açılan Müslümanlara, zulme uğramaları sebebiyle cihad için izin verildi. Şüphe yok ki Allah'ın onlara yardım etmeye gücü yeter. Onlar, haksız yere, sırf, "Rabbimiz Allah'tır" demelerinden dolayı yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını bir kısmıyla defetmesi olmasaydı, içlerinde Allah'ın adı çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler muhakkak yerle bir edilirdi. Şüphesiz ki Allah, kendi dinine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz ki Allah, çok kuvvetlidir, mutlak güç sahibidir."**⁶

Yukarıdaki ayette ifade edildiği gibi İslam'da savaşa; zulmün önüne geçmek, haksızlığı ortadan kaldırıp hukuk düzenini tesis etmek, insanların/kitlelerin mağduriyetini gidermek, adaleti sağlamak ve her türlü zulüm ve haksızlığın kaynağı olan dinsizliğin yıkımına engel olmak için izin verilmiştir. Yoksa İslam'da savaş bir mecburiyet, istenilmeyen bir hadise; barış ise, istenilen bir neticedir.⁷

Yoksa kaybedilen ve sürgün edildikleri toprakları elde etmek, yer altı ve yer üstü tüm ekonomik kanalları ele geçirmek, ticaret kervan yollarını ele geçirerek ticari pazara sahip olmak değildir.

Bu konuda istedikleri savaş izni çıktı ise ona uygun hareket etmek hem peygambere hem de sahabeye telkin ediliyordu. Mekkeli müşriklerle karşılaşmayı, savaşmayı istemeyenlerin durumları da şu ayetlerle bildirilmişti:

"Hatırlayın ki, Allah size, iki taifeden (kervan veya Kureyş ordusundan) birinin sizin olduğunu vadediyordu; siz de kuvvetsiz olanın (kervanın) sizin olmasını istiyordunuz. Oysa Allah, sözleriyle hakkı gerçekleştirmek ve (Kureyş ordusunu yok ederek) kâfirlerin ardını kesmek istiyordu. O, suçlu günahkârlar istemese de, hakkı gerçekleştirmek ve batılı geçersiz kılmak için (böyle istiyordu.)"⁸

Yine şu ayette yapılan uyarı, verilen hüküm konusunda peygamberin (s.a.v.) net duruş sergilemesi isteniyordu:

"Yeryüzünde düşmanı tamamıyla sindirip hâkim duruma gelmedikçe, hiçbir peygambere esir almak yakışmaz. Siz geçici dünya menfaatini istiyorsunuz, hâlbuki Allah ahireti (kazanmanızı) istiyor. Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir."⁹

Verilen savaş izninin temelinde sadece zulme uğramaları değil, zulme uğrayanları bu zulümden kurtarmaları da olması gerekiyordu. Zalimlere ve fesatçılara karşı mazlumların yanında, onları koruma amaçlı savunma savaşları vermeleri gerekiyordu:

"Size ne oluyor da, Allah yolunda ve "Ey Rabbimiz! Bizleri halkı zalim olan şu memleketten çıkar, katından bize bir dost ver, bize katından bir yardımcı ver" diye yalvarıp duran zayıf ve zavallı erkekler, kadınlar ve çocukların uğrunda savaşa çıkmıyorsunuz?"¹⁰

İslam sadece toplum içinde baş gösteren fitnelere değil dünyanın her coğrafyasında fitnenin, zulmün hâkim olduğu her bölgeye yöneticileri eliyle gücü nispetinde ulaşmaya ve İslam'dan uzak yaşıyorsa İslam ile tanıştırma veya zulüm altında ise temel hak ve özgürlüklerine kavuşturulması için kendisini sorumlu hisseder. Amaç burada toprak elde etmek, sömürmek, yer altı ve yer üstü tüm zenginlikleri kontrol altına almak, işgal etmek, köleleştirmek, saltanat kurmak, belli kesimleri iktidar ve zengin etmek değil; adaleti tahsis etmek, Allah ile kullar arasındaki tüm engelleri kaldırmak, her türlü fitne ateşini söndürmektir.

Savaşılması gerekenler konusunda net bir tavır koyar Rabbimiz. Haddi aşanlar, zulmedenler, fitne çıkaranlar, toplumsal ifsad için çalışanlar, İslam'ı yok etmeye çalışanlar, insanları Allaha ibadetten ve Allah yolundan engellemeye çalışanlar, İslam'ın yayılmasını ve insanlara ulaştırılmasını engelleyenler potansiyel savaşılacak düşmanlardır. **"İman edenler Allah yolunda savaşır, inanmayanlar ise tağut (batıl davalar ve şeytan) yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır."**¹¹

Savaşın en temel gerekçesi; insanın temel hak ve özgürlüklerinin elinden alınması ile toplumu yozlaştıracak, her türlü köleliğe maruz bır-

rakacak bir fitne savaşının başlatılmasına karşı bir direnç ve karşı duruş ile insanları tekrar Allah'ın verdiği özgürlüklerine kavuşmasını sağlamak üzerinedir.

İslam sadece toplum içinde baş gösteren fitnelere değil dünyanın her coğrafyasında fitnenin, zulmün hâkim olduğu her bölgeye yöneticileri eliyle gücü nispetinde ulaşmaya ve İslam'dan uzak yaşıyorsa İslam ile tanıştırma veya zulüm altında ise temel hak ve özgürlüklerine kavuşturulması için kendisini sorumlu hisseder. Amaç burada toprak elde etmek, sömürmek, yer altı ve yer üstü tüm zenginlikleri kontrol altına almak, işgal etmek, köleleştirmek, saltanat kurmak, belli kesimleri iktidar ve zengin etmek değil; adaleti tahsis etmek, Allah ile kullar arasındaki tüm engelleri kaldırmak, her türlü fitne ateşini söndürmektir.

"(Yeryüzünde) Fitne kalmayınca ve din (yalnız) Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Eğer vazgeçerlerse, artık

zulüm yapanlardan başkasına karşı düşmanlık yoktur.”¹²

“Fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah’ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarını görür.”¹³

Hız. Peygamber (s.a.v.) müminlere savaşın istenmeyen ve sebat gerektiren bir durum olduğunu Buhari’de geçen şu hadisinde bildirir: **“Düşmanla karşılaşmaya pek istekli olmayın fakat Allahtan selamet dileyin. Bununla beraber eğer onlarla karşılaşırsanız, sebat edin ve sabredin. Bilin ki cennet, kılıçların gölgesi altındadır.”**

İslam’da savaşın kaçınılmaz olduğu durumlar konusunda yukarıdaki ayetler ışığında Mevdudi şunları söyler: “Savaş izni ile ilgili ayetlerden şu hükümleri çıkarabiliriz: 1-Müslümanlarla savaşıldığında ve zulme maruz kaldıklarında kendilerini savunmak üzere savaşmaları caizdir. 2- Kendilerini yurtlarından çıkaran, haklarını gasbeden bu kimselerle Müslümanların savaşmaları farzdır. 3- Dini inançları sebebiyle zulme maruz kaldıklarında ve sadece Müslüman oldukları için eziyetlerle karşı karşıya bıraktıklarında Müslümanlar için savaşmak caizdir. Böyle bir durumda dini özgürlükleri yolunda savaşmaları caiz olur. 4- Düşman üstünlük sağlayıp Müslümanları ülkelerinden çıkartır veya düşman bu ülkenin toprakları üzerinde onların egemenliklerini ellerinden zorla alacak olursa, ikinci bir defa bunları ellerine geçirmek uğruna mücadele etmeleri farz olur.”¹⁴

Rasulullah (s.a.v.); her durumda olduğu gibi savaş halinde bile insan eksenli, ahlaki ve hukuki davranmaya özen göstermiş; sahabeyi devamlı bu çizgide tutma gayreti içinde olmuştur. Serriyelere gönderdiği birliklere ve komutanlarına Allah korkusu ile hareket etmelerini, sadece Allaha itaat etmeyen ve tanımayanlarla

Müslüman fertlerin ve İslam ümmetinin başkalarına zulmetmesi söz konusu olmayacağı gibi, bir zulme taraf olması ve sessiz kalması da mümkün değildir. Çünkü İslam buna müsaade etmez. Müslüman zulme ve haksızlığa uğradığında, zalime ve mütecavize teslimiyet gösteremez. Her Müslüman zulme ve saldırıya uğrayan malını, kanını, dinini, ailesini vs. müdafaa etmek durumundadır ve bu esnada öldürülürse, en yüksek mertebelerden biri olan “şehitlik” mertebesine ulaşır.

savaşmayı emrediyordu.

Savaş hali her türlü taşkınlığa açık bir haldi. Onun için aşırılığa kaçmalarını, intikam hırsıyla ve nefsi davranmamalarını, kulak burun kesmelerini, işkence yapmalarını emrediyordu. Yaşlıları, kadınları ve çocukları öldürmemelerini tembihliyordu. Teslim olanlara ve İslam’ı kabul ettiklerini söyleyenlere merhametli davranmalarını tavsiye ediyordu. Kendilerini ibadetlere verenlere, ruhbanlara ve ibadet ettikleri mekânlara zarar vermemelerini emrediyordu. Yapılan anlaşmalara sadık kalınmasını, sözlerine riayet etmelerinin gerektiğini iyice kafalarına yerleştiriyordu.

İslam’a uygun hareket tarzı esas alındığında, Müslüman fertlerin ve İslam ümmetinin başkalarına zulmetmesi söz konusu olmayacağı gibi, bir zulme taraf olması ve sessiz kalması da mümkün değildir. Çünkü İslam buna müsaade etmez. İslam ümmetinden olan herkesin ve her kesimin, kendi şartlarına ve imkânlarına uygun bir takım metotlarla zulmün karşısında ve zulme uğrayanların yanında yer alması gerekir. Müslüman fertlerin ve İslam ümmetinin uğradığı zulüm karşısında kendini nasıl müdafaa edeceği konusunda da, kaideleşmiş belli Kurani ve nebevi ölçüler vardır. Müslüman zulme ve haksızlığa uğradığında, zalime ve mütecavize teslimiyet gösteremez. Her Müslüman zulme ve saldırıya uğrayan malını, kanını, dinini, ailesini vs. müdafaa etmek durumundadır ve bu esnada öldürülürse, en yüksek mertebelerden biri olan “şehitlik” mertebesine ulaşır.¹⁵

Kuran’da savaş ile geçen ayetlerinde; rahata ermek, egemenliği ele geçirmek, saltanata sahip olmak, toprak fethi gerçekleştirmek gibi hedefler yoktur. Bu konudaki ayetler başa Allah’ın rızasını koyar, Allah katında elde edilecek mükâmları ve nimetleri koyar, azaptan kurtuluşu geçişi koyar, zalimin zulmünü engellemeyi koyar, mazlumlara her türlü haksızlıktan ve zulüm

eksenli onursuz bir hayattan kurtarmayı koyar. İyiliği emredip kötülüğü engelleme hedefini Müslümanların önüne koyar. Toplumu ifsad eden her türlü unsuru kaldırmayı Müslümanların hedefi haline getirir.

Asrı saadet devriminde karşı tarafın insan kaybı şaşılacak kadar düşük olmuştur. 10 yıllık Medine döneminde 27 gazve ve 60 seriyye olmak üzere savaş için toplam 87 sefer düzenlenmiştir. Hamdullah'a göre bu seferler sırasında öldürülen insan sayısı toplam 150 kadardır. Yazar, bu rakama kendi seçtikleri hakem kararıyla öldürüldükleri için Kureyza oğullarını dâhil etmemiştir. Verilen en kabarık rakam olan 900 'ü (İbn Hişam'a göre 600-700, III-IV, 241) buna ekleyecek olursak her sefere 17 kişi düşmektedir. Bu bedel, 1,5 milyon yüzölçümüyle batı Avrupa büyüklüğünde ki bir toprağın bilançosudur.¹⁶

İslam'ın; imanın dokunduğu her yüreğe merhameti bırakan, adaleti bırakan, onur ve şerefli bir hayatı bırakan, son aşamaya kadar muhatabına her türlü iman imkânlarını sunan, peygamber ve sahabeler vasıtasıyla 'kardeş'konumunda görmeyi amaçlayan bir yaklaşım içinde olmasının tek hedefi vardı: İman ile insan diriltme. Muhatap, kazanılmak istenen insan olunca savaş en son aşamaya kadar bekletilmiştir.

İslam, cihadın ana hedefinden sapmaması konusunda çok titiz davranmıştır. Niyetin Allah rızası olması, belirtilen kaideler çerçevesinde cihad edilmesi ve sadece Allah'ın dinini yüceltmek üzere cihad etmeyi emretmiştir. İrkçılık, dünyevi menfaatler, cahili adet ve gelenekler uğruna yapılan savaşların Allah'ın razı olmadığı bir hal olduğu ve öldüğünde ateşte olduğu bildirilmiştir.

İslam, savaşın Allah için olmasını, savaşın meşruiyet şartı olarak ifade etmiştir. Bu çok önemli bir şarttır. Çünkü Allah için olan bir şey, Allah'ın bildirdiklerine, Allah'ın isteğine muhalif olamaz. Eğer muhalif olursa, bu durumda o şey

İslam'ın; imanın dokunduğu her yüreğe merhameti bırakan, adaleti bırakan, onur ve şerefli bir hayatı bırakan, son aşamaya kadar muhatabına her türlü iman imkânlarını sunan, peygamber ve sahabeler vasıtasıyla 'kardeş'konumunda görmeyi amaçlayan bir yaklaşım içinde olmasının tek hedefi vardı: İman ile insan diriltme. Muhatap, kazanılmak istenen insan olunca savaş en son aşamaya kadar bekletilmiştir.

Allah için olmaz ve meşruiyetini kaybeder. Bu nedenle savaşın kendisinin, gelişim aşamalarının ve sonuçlanış biçiminin meşru olabilmesi, bütün aşamalarıyla Allah'ın istek ve emirlerine göre şekillenmesini zorunlu kılar. Allah'ın istek ve emirleri ise vahşet, kan, öldürme, yaralama değil; mümkün olduğu kadar en az zararla, en az acıyla bu istenmeyen durumu sonuca ulaştırmaktır. Ayrıca İslam'daki izin verilen savaş, herhangi bir menfaat için, mal elde etmek, şan şeref elde etmek için değil; dünyada hak ve

hukukun, iyilik ve güzelliğin, doğruluk ve dürüstlüğü muhaliflerini zorbalıklarından, kötülüklerinden, zalimliklerinden alıkoymak için yapılır. Hakkın adaletin yolunu tıkamışları o yoldan kaldırmak, hakkı ve hukuku hâkim kılmak için yapılır.¹⁷

Müslim'de geçen bir hadiste Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurur: **"Her kim itaatten uzaklaşır ve İslam cemaatinden ayrılırsa sonra ölürse, bir nevi cahiliye ölümü üzere ölmüştür. Her kim körü körüne çekilmiş bir sancağın altında savaşır (anarşistlik yapar), ırkçılık adına kızar, ırkçılığa davet eder yahut ta ırkçılığa yardımda bulunursa bu halde öldürülürse bu da cahiliye ölmüştür."**

Yine İslam; Müslüman iki grubun çarpışması konusunda adaleti gözetmiş ve haklının yanında olmayı Müslümanlara bir görev olarak yüklemiştir: **"Eğer müminlerden iki grup birbirleriyle vuruşurlarsa aralarını düzeltin. Şayet biri ötekine saldırırsa, Allah'ın buyruğuna dönünceye kadar saldıran tarafla savaşın. Eğer dönerse aralarını adaletle düzeltin ve (her işte) adaletli davranın. Şüphesiz ki Allah, adil davrananları sever."**¹⁸

Rasulullah (s.a.v.) ümmeti için bu tehlikenin farkında olarak endişesini Müslim'de ve Buhari'de geçen hadislerde şu şekilde ifade etmiştir: **"Ben sizin dünya hırsıyla birbirinizle kapışmanızdan, birbirinizi katletmenizden**

ve sizden öncekiler gibi helâk olup gitmenizden korkuyorum”, “Ben asıl sizin dünyayı elde etmek için birbirinizle kapışıp kavga etmenizden korkuyorum.”, “İnsanlar öyle günler görecektir ki, katil niçin öldürdüğünü, maktul de niçin öldürüldüğünü bilemeyecek. Öldüren de ölen de ateştedir.”

İslam tarihi boyunca gücü elinde bulunduran kesimler gerek iktidar hırsları ve dünyevi ihtiraslarından gerekse İslam düşmanlarının uşaklığı dolayısıyla zulümde sınır tanımamışlardır. Hilafetin saltanata dönüştüğü yıllarda yapılan zulüm ve katliamlar ümmetin uzun vadede yaşayacaklarına ışık tutar niteliktedir. Ümmet içinde zalim vasfını kazanmış, Emevi köpeği olarak vasıflandırılmış, âlimler dâhil pek çok Müslümanı katletmiş Haccac için Zübeyr bin Adiy şunları söyler: **“Hz. Enes bin Malikin (r.a.) yanına girdik. Haccac’ın bize yaptıklarını şikâyet ettik. Sabredin, buyurdu. Zira öyle günlerle karşılaşacaksınız ki, her yeni gün, gidenen daha kötü olacak. Bu hal Rabbini ze kavuşuncaya kadar devam edecek. Ben bunu, Resulünüzden (s.a.v.) işittim.”**¹⁹

Yapılan zulümler ve katliamlar doğal olarak karşı tepki oluşturmuş, zulme uğrayan Müslümanlar ilerleyen zaman dilimlerinde ferdi ve gruplar halinde savunma amaçlı tepkiler vermeye başlamışlardır. Cihad kavramı tarih boyunca Müslümanların hep gündeminde olmuştur. Olması da gerekir çünkü Müslümanların hayatının vazgeçilmez bir parçasıdır.

Burada üzerinde durulması gereken konu, yaşanan sapmalar dolayısı ile ümmetin içinde bulunduğu durumdur. Cihad; iyiliği emredip kötülükten sakındırma bağlamında, günümüzde zulmü engelleme ve Allah ile kul arasındaki engellerin kaldırılması olması gerekirken, Müslümanların birbirini katlettiği bir yüzyılı yaşıyoruz. Bu konuda hassas dengeleri kuran Rabbimizin ve Rasulü’nün (s.a.v.) emir, tavsiye ve uyarıları göz ardı edildiğinde Haccac olayında olduğu gibi katledilen hep Müslümanlar olacaktır.

Müslümanlar cihad kavramına Allah’ın anlamlandırdığı ve sınırlarını çizdiği; resulünün (s.a.v.) hayatında pratize ettiği gibi bakıp uygulayamaz ise İslam terörle nitelendirilmeye, İslam düşmanı ülkeler de ya doğrudan ya da kukla edindikleri yerli uşakları vasıtasıyla toplu katliamlarına devam edeceklerdir.

Sadece Halepçe’de yaşlı çocuk demeden beş

bin masumu katleden Saddam gibi, on binlerce Müslümanı katleden, yurtlarından çıkaran, savaş ahlakından ve merhametinden uzak, sivillere bomba yağdıran Esed gibi zalimler her dönemde çıkmaya devam edecektir. İslam düşmanı kâfir ülkelerin desteği ile toprak, petrol ve isim yapma gibi nefsi istek ve arzuları adına her türlü işkencelerle, tecavüzlerle Müslümanları katleden, İslam adına cihad ettiğini söyleyen örgütleri çıkacaktır.

Müslümanların en büyük açmazı gerek pratik hayatta örnek almaları, gerekse İslami mücadele konusunda Allah resulünün (s.a.v.) örneğinin hayatlarında yeterince yer etmemesidir. Peygambere Allah’ın bakmamızı ve değerlendirmemizi istediği gibi bakmak ve değerlendirmek zorunluluğumuz vardır. Peygamberin misyonunu kurandan öğrenmek ve hayatımızın merkezine koymak zorundayız. Yaşadığımız yüzyılda zirve yapan Müslüman ülkelerdeki savaş ve fitne halleri göz önüne alındığında Rasulullah (s.a.v.) in bu konudaki öğretileri ve insan kazanmaya dair uygulamalarına ne kadar muhtacız.

KAYNAKLAR

- Dr. Fahri Hoşab: Nebevi Davet ve Propaganda, s. 125
- Muhammed Suresi 20. Ayet
- Nisa Suresi 77. Ayet
- Bakara Suresi 246. Ayet
- Mevdudi; Tefhimul Kuran Bakara 246 Tefsiri
- Hacc Suresi 39-40. Ayetler
- Dr.Fahri Hoşab: Nebevi Davet ve Propaganda, s. 125
- Enfal Suresi 7-8. Ayetler
- Enfal Suresi 67. Ayet
- Nisa Suresi 75. Ayet
- Nisa Suresi 76. Ayet
- Bakara Suresi 193. Ayet
- Enfal Suresi 39. Ayet
- Mevdudi, Cihad İslam’da Savaş Hukuku, s.63
- Dr.Fahri Hoşab: Nebevi Davet ve Propaganda, s. 126
- Mustafa İslamoğlu; Yürek Fethi: s. 78
- Celalettin Vatandaş; Hz. Muhammed’in Hayatı ve İslam Daveti: c.2,s.86)
- Hucurat Suresi 9. Ayet
- Buhari, Fiten 6; Tirmizi, Fiten 35/2206

Müslümanın Kelebek Etkisi

Cefai DEMİREL

Edward Norton Lorenz, 1963'te hava durumuyla ilgili bir hesaplama yaparken bir teori ortaya sunmuştur. Teorisinde "Amazon Ormanları'nda bir kelebeğin kanat çırpması, ABD'de fırtına kopmasına neden olabilir. Farklı bir örnekle bu, bir kelebeğin kanat çırpması, dünyanın yarısını dolaşabilecek bir kasırganın oluşmasına neden olabilir" demiştir.

Kelebek etkisi, bir sistemin başlangıç verilerindeki küçük değişikliklerin büyük ve öngörülemez sonuçlar doğurabilmesine verilen addır. En kısa tanımla, küçük bir durumun beklenmeyen (hesaplanmayan, önceden bilinmeyen, ön görülmeyen) ve kaos boyutlarına ulaşabilen, hatta etkinin sürekli artması durumuna verilen addır.

Kelebek etkisi teorisiyle anlatılmak istenen veya verilmek istenen mesaj, yaptığınız küçük bir iyilik birçok başka hayatı etkiler ve son olarak size tekrar iyilik olarak döner. Bunu bazen fark edersiniz bazen edemezsiniz. Ama yaptığınız küçük bir hareket geleceğin oluşumunu etkilemiştir.

Kelebek etkisini daha iyi anlaşılın diye birkaç örnek verelim.

"Bir çivi (mıh) bir nalı, bir nal bir atı, bir at bir süvariye, bir süvari bir bölüğü, bir bölük de bir ülkeyi kurtarır." Yani hayatta gerçekleşen her durum, yapılan her eylem değerlidir. Küçük gibi görünen durumlar, etki ettikleri olayları bambaşka bir hale büründürebilirler.

Otobanda hızla seyreden bir araç, yoldaki ceviz büyüklüğündeki bir taş parçasına çarparsa, şoför direksiyon hâkimiyetini kaybedebilir. Araç karşı şeride geçip, gelen otobüse çarpabilir, Oto-

büs yola devrilebilir, arkadan gelen araçlar zincirleme bir kazaya neden olabilir. Ceviz kadar bir taş büyük felaketlere sebep olabilir.

Uçaktaki bir göstergenin arızalanması, uçağın yerleşim birimine düşmesine, uçaktaki ve yerleşim yerindeki yüzlerce kişinin ölümüne sebep olabilir.

Örnekler hep olumsuz örneklerden ibaret değildir. İlerde açıklayacağımız gibi olumlu örnekler 'de vardır. Anlatmak istediğimiz yapılan olumsuz bir hareket tahmin edemeyeceğimiz felaketlere sebep olabilir, yapılan güzel bir hareket, de çok hayırlı olaylara vesile olabilir. İslam için hayırlı yollar açabilir.

Bir kaç da olumlu örnek verelim:

Hz. Ömer denince akla adalet gelir, adalet deyince de akla Hz. Ömer gelir. Adalet ve Hz. Ömer birbiriyle özdeşleşmiştir. Peki, Ömer dururken mi Ömer olmuştur. İsmi adaletle özdeşleşmiştir. Sebebi nedir? Ömer'in geçmişinde bunun alt yapısını oluşturan, karakterini oturtan neler olmuştur. Elbette birçok şey Ömer'in karakterinde etkili olmuştur. Benim bulabildiğim bir olayı sizlerle paylaşayım.

Hazreti Ömer ve Sa'd ibni Vakkas Hazretleri, İran'a at satmaya gitmişlerdi. İran'a vardıkları zaman şehrin girişinde cirit oynayan bir kısım genç görüp seyre daldılar. Bir ara yabancıların kendilerini seyretmekte olduğunun farkına varan gençlerden birisi yanlarına gelip "Bedeviler" gibi sözlerle hakaret ettikten sonra, satmak için getirdikleri ve üzerine bindikleri Arap atlarını ellerinden zorla aldılar.

Hazreti Ömer ve Sa'd İbni Ebi Vakkas Hazretleri ticaret maksadıyla geldikleri bu şehirde yiyecek bir şeyleri olmadığı gibi paraları da kalmamıştı. Aç susuz akşam olmasını beklediler. Akşam olunca da bir hana vardılar. Kapıdan girer girmez hancı, misafirlerin yabancı olduğunu ve üzüntülü olduklarını anladı. Neden üzüntülü olduklarını sordu. Hazreti Ömer daha üzüntülü görünüyordu. O hiç konuşmadı. İbni Vakkas Hazretleri ise başından geçenleri hancıya dert yanarak anlattı. Hancı misafirlerini dinledikten sonra:

Siz kederlenmeyin, bizim hükümdarımız son derece âdildir. Ya atlarınızı buldurur yahut bedelini tazmin eder. Sizin anlattığınıza göre elinizden atları alan hükümdarın kendi oğludur. Ama o mutlaka bu meseleyi halleder, diyerek teselli verdikten sonra: Her sabah Hükümdarımız pazar yerinde halkın önünden geçer ve halk ona dert ve dileklerini bildirirler. O da ne icap ediyorsa hemen yapar. Siz sabahleyin hemen pazar yerine gidin vaziyetinizi anlatın dedi.

Sabah, Hazreti Ömer ve arkadaşı pazar yerine çıkıp hükümdarı beklemeye başladılar. Biraz sonra hükümdar yanında tercümanları olduğu halde geldi. Herkes nesi varsa açık açık söylüyor o da gerekeni hemen orada yapıyor veya yapılmasını emrediyordu. Sıra Hz. Ömer ve İbni Vakkas'a geldi. Onlarda başlarından geçenleri anlattılar, atlarının bulunup geri verilmesini dilediler.

Hükümdar bunları dinleyince yüzü çok asıldı ve üzüntülü olduğu her halinden belli idi. Bir kese altın verdi ve atlarının da bulunacağını söyledi. Hükümdar tercüman vasıtası ile konuşuyordu, tercüman ise atı alanların hükümdarın oğlu olduğunu söylememişti.

Hazreti Ömer ve Ebû Vakkas Hazretleri yine akşam kaldıkları hana geldiler. Bu sefer yanlarında paraları da vardı, karınları da toktu. Hancının parasını verdiler, o gece de orada kalıp sabahleyin yola çıkmayı düşünüyorlardı. Hancı ne olduğunu sordu. Onlar hükümdarla görüştiklerini ve atları bulacağını söyledi, dediler.

Hancı birden öfkeleni ve "Demek kendi oğlu olduğu zaman iş değişiyor" dedi. Sabah oldu bu sefer hükümdarın karşısına hancı çıkıp: Hükümdarım, suçu işleyen başkası olur ceza verirler de, sizin oğlunuz olursa cezasız kalır öyle mi? dedi.

Adil hükümdar Nuşirevan bunu duyunca rengi değişti ve çok sinirli olduğu besbelli idi:

At sahipleri yarın şehri terk etsinler. Fakat biri şehrin kuzey kapısından, diğeri güney kapısından çıksın dedi.

Sabah oldu ve atların değerinden fazla para vermişlerdi. Hazreti Ömer ve Ebû Vakkas Hazretleri şehri terk ediyorlardı. Bir de ne görsünler, şehrin bir kapısına atı alan hükümdarın oğlu genç, diğeri kapısında ise hükümdara eksik bilgi veren tercüman asılmışlar ve ölmüşlerdi bile.

Fakat ne yazık ki, adaletiyle meşhur bu hükümdara iman nasip olmamış ve Efendimiz

(s.a.v.) imansız gittiklerine teessüf ettiği isimler arasında bunu da saymıştır.

Nuşirevan, Ömer olsun diye, adalet timsali olsun diye bu davranışı yapmadı. Adil idarecide olması gerekenleri yaptı. Netice olarak da 15 asır sonra bile Ömer adaletle özdeşleşmiştir.

Bir başka olumlu örneği, Hac veya umreye giden kardeşlerimiz ve akrabalarımızdan duymuşuzdur; "Ufak tefekler, çok terbiyeli çok efendiler, çok iyi Müslümanlar". Gıpta ile bahsedilen övgü ile anlatılan kimseler Endonezya Müslümanları. Peki, ne olmuştu da Endonezya'da İslamiyet bu kadar güzel yaşanır, uygulanır olmuştur ve diğer Milletler nezdinde de takdir almıştır.

Endonezya Nasıl Müslüman Oldu?

Kendi halinde bir tüccardı. Bir gün kumaşları gemiye yükledi. Endonezya'ya gitti, oraya yerleşti. İşini orada devam ettirdi. Kumaşları kaliteliydi. Tam da halkın aradığı cinstendi. Kendisi de kanaat sahibi bir insandı. Kazancı az olsun, temiz olsun düşüncesindeydi. Bir gün işe geç geldi. Eleman iyi bir kâr elde etmişti sattığı mallardan.

Merak etti, sordu: Hangi kumaştan sattın?

Şu kumaştan efendim.

Metresini kaç verdin?

On akçeye.

Nasıl olur?" diye hayret etti, Beş akçelik kumaşı on akçeye nasıl satarsın? Bize hakkı geçmiş adamcağızın. Görsen tanır mısın onu? Eleman gitti, müşteriyi buldu, getirdi.

Dükkân sahibi müşteriyi karşısında görür görmez, helâllik istedi ve fazla parayı müşteriye uzattı. Müşteri şaşırılmıştı. Böyle bir durumla ilk defa karşılaşılıyordu.

Ne demekti hakkını helâl et?

Olay kısa sürede dilden dile dolaştı. Çok geçmeden kralın kulağına kadar vardı. Sonunda kral kumaş tüccarını saraya çağırdı.

Kral sordu: Sizin yaptığınız bu davranışı daha önce biz ne duyduk, ne de gördük. Bunun aslı nedir?

Ben, dedi tüccar, bir Müslüman'ım. İslâm dini böyle emreder. Müşterinin bana hakkı geçmişti. Dolayısıyla kazancıma haram girmişti. Ben sadece bir yanlış düzelttim.

Kral, "İslâm nedir, Müslümanlık nedir?" gibi peş peşe sorular sordu. Birer birer sorularını cevapladı.

Kral ilk defa duyuyordu böyle bir dinin varlığını. Fazla zaman geçirmeden İslâm'ı kabul etti. Daha sonra kısa süre içinde de halk Müslüman oldu.

250 milyonluk nüfusa sahip olan bugünkü Endonezya'nın Müslümanlığı kabul etmesindeki sır sadece beş akçelik kumaştı. Yapılan tek şey vardı sadece: İnandığı gibi yaşamak, sahip olduğu güzellikleri çevresiyle paylaşmaktı. Efendimizin müjdesi herkese açık: "Doğru ve güvenilir tüccar, kıyamet gününde peygamberler, siddıklar (doğrular) ve şehitlerle beraberdir." Yani, asıl etkili olan söz dili değil, hal diliydi. Konuşmaktan çok yaşamaktı. Anlatmaktan ziyade davranış dilinin devreye girmesiydi. (Kaynak: Mehmet Paksu, İman Hayata Geçince.)

Endonezya'daki Müslüman tüccar Endonezya Müslüman olsun amacı ile bu hareketi yapmadı. Müslüman'ın yapması gerekeni yaptı. Netice hayırlı oldu.

Müslüman'a yakışan dürüst, adil, sözüne güvenilir, emin bir Müslüman olursak hayırlı neticeleri Mevla'm bizlere nasip edecektir.

Bizlerde kendi çapımızda bir kelebek etkisi oluşturabiliriz.

Belki Amerika'yı Müslüman yapamayız veya Obama'yı, Hz. Ömer yapamayız. Bizler Müslüman'a yakışır tavır sergilediğimizde adil Ömerler çıkacaktır. Endonezya gibi ülkeler ya da topluluklar Müslüman olacaktır.

Olmuyorsa da bizler gücümüzün yetmediğinden sorumlu tutulmayacağız. Gücümüzün yettiğinden sorumlu tutulacağız. Yani işyerimizde, bulunduğumuz ortamlarda İslami bir tavır sergiliyor muyuz? İşverensek İslami bir tavır sergiliyoruz, çalışanımızın hakkını veriyor muyuz? Çalışan isek işverenin malını koruyup, hakkıyla işverenin malını koruyor muyuz?

Bizler Bu tür davranışlar sergilediğimizde kendi çapımızda iş arkadaşımızın, komşumuzun, akrabamızın hidayetine vesile olabiliriz.

Peygamber efendimiz (sav) Hz. Ali'yi Hayber Gazvesine gönderirken şu hadisi zikretmiştir:

"Ya Ali senin vesilenle bir kişinin hidayete ermesi üzerine güneşin doğduğu her şeyden daha hayırlıdır." (Buhari sahih, cihad 4.58 -Müslim sahih fedailül ashab 2406.)

İnsanların hidayetine, Müslümanların hayırına vesile olmamız dileğiyle Allahın (cc) Rahmeti Bereketi üzerinize olsun.

Enfal Sûresiyle Eğitilmeli Her Bir Müslüman

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

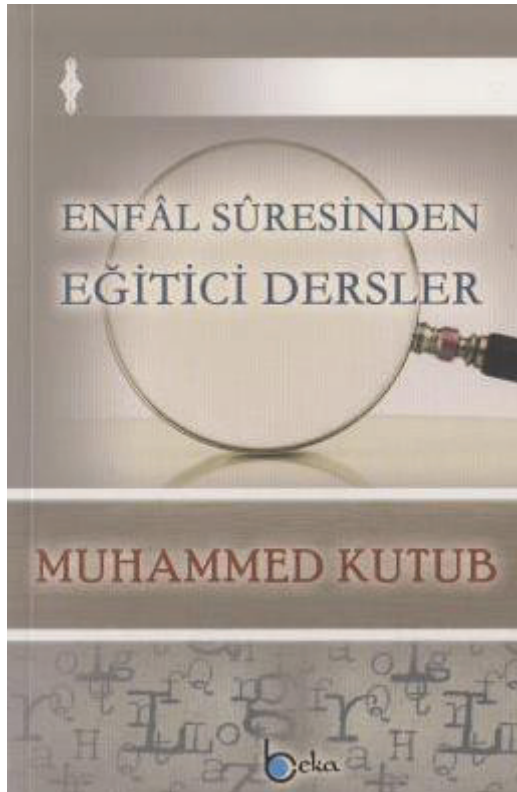
4 Nisan 2014 tarihinde “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun” ayet-i kerimesi uyarınca kendisinden geldiği merciye dönen ilim, fikir ve düşünce adamımız **Muhammed Kutub**, gitmeden evvel ümmete, yani kardeşlerine onlarca kitabını armağan etmişti. Hepsinde ümmet, hepsinde bir dert, hepsinde derin yaralara merhem, hepsinde ağır sorulara ve sorunlara cevaplar var o kitapların. Hiçbirisini fikir jimnastiği olsun için yazmamış, oluşturmamış. “On ikinciyi yazdım, on üçüncüyü de bir an önce çıkarayım da kitaplarım çoğalsın.” dememiş, böyle bir süfli duruma düşmemiş bir İslam sevdalısı, inancını dava edinen bir değerimizdi o; tıpkı ağabeyi şehid **Seyyid Kutub** gibi. İkisine de Rabbi-mizden rahmet ve mağfiret diliyoruz. Ve komşuları olmayı hep ümit ediyoruz dar-ı beka’da.

Rahmetli Muhammed Kutub, hem konuşmalarıyla hem de yazdıklarıyla geniş kitleleri etkileyen bir şahsiyetti. Beka Yayınları tarafınca vefatından kısa bir müddet sonra Türkçeye ka-

zandırılan **Enfâl Sûresinden Eğitici Dersler** eseri, verdiği bir konferansın ses dosyalarının mütercim ilim adamımız **M. Beşir Eryarsoy** Hoca tarafından dinlenerek tercüme edilmiş, yazıya dökülmüş ve kitaplaştırılmış hali olarak bize ulaşıyor. Mütercimimiz, elinden geldiğince konuşma üslubuna müdahale etmeden metni Türkçeye aktarmaya gayret ettiğini söylüyor. Kitabı okuyunca bunu, net bir şekilde görebili-

yoruz zaten. Beşir Hoca, konferans videosunun tarihi belli olmadığı için birkaç veriden yola çıkarak konferansın en geç doksanlı yılların başında verilmiş olabileceğini tahmin ediyor. Tabi bununla birlikte, durum her ne olursa olsun, bu konferans ne zaman verilmiş olursa olsun, içerdiği derslerin hem güncel olduğunu ve hem de Müslümanların onları yerine getirinceye dek hep gündemde kalmayı hak edecek kadar değer taşıdığının da bilgisini veriyor Beşir Hoca.

Kitaptan oldukça etkilendiğimi belirtmeliyim. Hacmi küçük olmasına rağmen, muhtevası olabildiğince geniş ve

büyük. Enfâl Sûresi'nin 53-66 arası ayetlerini esas alarak yaptığı konuşmanın metni, Muhammed Kutub'un ne kadar dolu, ne kadar heyecanlı ve ne kadar büyük bir dava adamı olduğunu göstermiş oluyor bizlere. Sözleri, genellikle gençlere ait olan "İslamî hareket, neden şu ana kadar yeryüzünde imkân ve iktidara sahip olmadı?" ve "İslamî hareket, neden amacına ulaşamadı?" sorularına cevap verme etrafında seyir alıyor.

Avrupa için "cahili toplum" diyor

İnsanların kendilerinin de olanı değiştirmedikleri sürece Allah Teâlâ'nın da onların durumunu değiştirmeyeceğini va'z eden sünnetullahî gerçeğe özellikle dikkat çekiyor Muhammed Kutub metin boyunca. Yazarımız, tarihten yola çıkarak Müslümanların başına gelen ilk musibetin Haçlıların başlattığı **Endülüs**'teki musibet olduğunun bilgisini veriyor ve böylece Müslümanların aleyhine olarak ilk harekete geçenlerin de Portekizliler olduğunu, bir kenara yazmamızı istiyor. Çünkü Portekizliler, Kızıldeniz'e varıp onun alt kısımlarındaki geçitleri ellerine geçirdiklerinde, o sırada Müslümanların elinde bulunan ticaret yolunu da keserler. Bunun sebebi, dünya ticaretinin doğuda Çin'den, batıda ve kuzeyde İngiliz adalarına kadar Müslümanların elinde bulunmasıdır. İşte bu Portekizliler, Müslümanların mülkü altındaki stratejik yerleri ellerine geçirip, Kızıldeniz'in de giriş noktalarını istila edince ticaret onların eline geçer ve bu ticaretin geliri ve bereketi Müslümanların elinden yok olup gider. Sonunda da ekonomik güçsüzlük, başka bir ifadeyle güç kaybı, İslam ümmetinin karşı karşıya kaldığı bir hâl olarak ortaya çıkar.

Üstad, sözünü öyle bir yere getiriyor ki okuyunca şaşkınlık geçirmemek elde değil inanın. Avrupa'nın cahilî bir toplum olmasına rağmen nasıl oluyor da gelişme gösterebildiğinin, öne geçebildiğinin üzerinde tefekküre yoğunlaşıyor. Evet, sizin de dikkatinizi çekti değil mi; ileri dü-

zeyde olan bir Avrupa için "cahilî toplum" diyor. Gerekçesi, oldukça ilahîdir Kutub'un. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyen bir toplumun cahilî bir toplum olacağının teşhisini koyuyor. Yüce Rabbimizin Maide Sûresi'nin 50. ayetinde buyurduğu üzere hüküm vermek, yönetme işi iki şekilde gerçekleşecektir: Ya Allah'ın hükmü ile hükmedilecek ya da cahiliyyenin hükmü ile. Allah'ın hükmüne başvurmayan yeryüzündeki her bir toplum, kaçınılmaz olarak cahiliyyenin hükmüne başvurmuş olur. İşte Avrupa toplumu da anlaşmazlıklarını Allah'ın hükümlerine hava-

le etmediği için cahilî bir toplum statüsüne giriyor.

Davet, ancak ilk defa yayıldığı anda olduğu gibi, canlı örnek aracılığı ile yapılır

Peki, vaziyet böyle iken onlar, Müslümanlara nasıl galip geldiler? Avrupa'nın galip gelmesi, Yahudiliğin de galip geldiği, geleceği gerçeğini gün yüzüne çıkarıyor. Birbirine zincirle kenetlenmiş bir birliktelik var çünkü onların arasında. Kıymetli Muhammed Kutub, onların galip gelmesinin sebebini, İslam ümmetinin insanlığa karşı risalet misyonunun gereklerini yerine getirmekten yavaş

yavaş geri çekilmesine, hidayet, irşat ve davet yükümlülüğünün ihmal edilmesine ve bütün beşeriyete karşı bu görevlerinde kusurlu olunmasına ve bunun sonucunda da hem ümmetin kendisinin hem de tüm insanlığın doğru yoldan sapıp uzaklaşmasına bağlıyor.

Sonra, davet alanında oldukça önemli olan ve önemli olduğu kadar da bilmemizi ve öğrenmemizi istediği şu dersi belleklerimize kazıyor: "İslam'ın güzellikleri, yapılan birtakım konuşmalarla ortaya konulmuş olmaz. Çünkü söylenen söz, ne kadar doğru ve samimiyetle söylenirse söylensin, onu söyleyen kişinin bizzat fiilî uygulaması yoksa kısa bir süre sonra o söz buharlaşıp gider, etkisini kaybeder. Bu ümmetin yerine getirmekle yükümlü olduğu davet ise İslam'a dair ve onun güzelliklerini anlatan kitaplar yayınlamak ya da konferanslar vermek

Avrupa'nın müslümanlar üzerine galip gelmesinin sebebini, İslam ümmetinin insanlığa karşı risalet misyonunun gereklerini yerine getirmekten yavaş yavaş geri çekilmesine, hidayet, irşat ve davet yükümlülüğünün ihmal edilmesine ve bütün beşeriyete karşı bu görevlerinde kusurlu olunmasına ve bunun sonucunda da hem ümmetin kendisinin hem de tüm insanlığın doğru yoldan sapıp uzaklaşmasına bağlıyor.

değildir. Aksine davet, ancak ilk defa yayıldığında olduğu gibi, canlı örnek aracılığı ile yapılır. Bu canlı örnek de İslam'ın değerlerini ve ilkelerini fiilî olarak gerçekleştirir."

Olay ve çözüm çok basit; imanın lezzetine ermiş olan cümle müminler, canlı model örnek olmanın mücadelesini verecekler. Kutub'un derdi de bu zaten. Bu canlı örnekler, İslam'ın o muhteşem değer-

lerini ve ilkelerini canlı bir vakıa olarak ortaya koyacaklar; insanlar, bu örneklige gözleriyle ve gönülleriyle şahid olacaklar ve sonrasında da bu inanç dünyasının öngördüğü şekilde hayatını yaşayan örnekleri görüp beğenerek din-i mübin-i İslam'a girecekler. Tıpkı ilk nesilde olduğu gibi, onların yaptığı ve yaşadığı gibi... O zaman bakın bakalım iman edenlerden gayrısı galip olabilir miymiş? Mümin olanların harici için galibiyet söz konusu olur muymuş?

Muhammed Kutub, bu değinilerin akabinde taşı gedğine koyucu mahiyette, hiç şüphesiz cihad'la toprakların fethedileceğinin, ama kalplerin fethinin ancak ve ancak canlı model örneklerle olacağına vurgusunu yapıyor.

Ümit burnunu Müslümanlar keşfetti

Yahudiliğin İslam toplumlarına sinsice zerk etmeye çalıştığı zehirlerle de işaret etmeden geçmiyor yazarımız. Mesela sinemadan bahis açıyor. Onun, düşüncesiyle, sermayesiyle, planlanmasıyla tamamen bir Yahudi sanatı olduğunu söylemekten çekinmiyor. Aynı şekilde televizyon çılgınlığının, video, -bugün sarf etmiş olsaydı bu sözleri, kesinlikle interneti

ve akıllı cep telefonlarını da eklerdi müellifimiz- futbol ve kılık kıyafet/moda çılgınlığının da onlardan neşet ettiğini hatırlatıyor.

Sanayi devri- miyle tüm dünyanın kanını faiz şırıngasıyla nasıl çektiğini, bir vampir gibi nasıl emdiğini de ekliyor Kutub. Meşhur **Ümit Burnu**'nu keşfedenlerin Müslümanlar olduğu ve o yolu hep kullandıkları halde, Papa'nın bir kez oradan geçmesi

sonucunda kendilerine mal etmelerinin sancısını da dillendiriyor. Onun verdiği bilgiye göre Müslümanlar, Avrupalıların "bulduk" dedikleri bu yolu en az dört asır evvelinden biliyorlarmış. Çin'den Fransa'ya ve İngiltere'ye kadar bütün ticaret yolu buradan geçiyormuş. Ve ayrıca Müslümanlar, bu Asya ve Afrika kıyılarını yalnızca coğrafi olarak değil aynı zamanda denizcilik bakımından da biliyorlarmış. Ve hatta gemilere

yol gösterme kılavuzluğuna dair eserler bile yazılmış o dönemde.

Haçlıların ve Siyonistlerin gelip İslam topraklarını işgal etmeleriyle yayılan fitne ve fesattan öte, biz Müslümanların görev yerlerimizi ve sorumluluklarımızı terk etmemizden kaynaklanıyor batışımız. Hâlbuki batmak "batı"nın hakkı değil mi? Gelin öyleyse herkes hakkı olanı kuşansın ve yaratılış amacına halel getirmesin.

Bunca önemli değişimlerden sonra rahmetli

müellifi hayırla yâd etmek düşer bizlere son tahlilde. Kapanışı, ilgili Sûremiz'in 64. ayetiyle yapalım, buyurun: **"Ey Peygamber, sana da, sana uyan müminlere de Allah yeter!"**

Haçlıların ve Siyonistlerin gelip İslam topraklarını işgal etmeleriyle yayılan fitne ve fesattan öte, biz Müslümanların görev yerlerimizi ve sorumluluklarımızı terk etmemizden kaynaklanıyor batışımız. Hâlbuki batmak "batı"nın hakkı değil mi? Gelin öyleyse herkes hakkı olanı kuşansın ve yaratılış amacına halel getirmesin.

Siyonizme Karşı Siyonizm

Uri Avnery - globalresearch.ca
Çev: İsmail CEYLAN

Ultra nasyonalizm ve ırkçılığın artışıyla İsrail toplumu nereye doğru kayıyor ve bu durumun sorumlusu kim? Tabi ki Netanyahu yönetimi ve ortakları. Bu Başbakan veya diğerleri (bu Başbakanları kimin ve ne için desteklediğini halen çözemedim) hiçbir şeyi değiştirmede ve değiştiremeyecek. 10 yıl sonra isimlerini kimse hatırlamayacak. Sadece ülkedeki bir grup, güçlü ve birbirine bağlı kalacak: göçmen yerleşimciler.

Bu sağcı çeteler, futbol maçlarında kin ve öfkeyle buruşmuş suratlarıyla sesleri kısılana kadar "Araplara ölüm" diye bağırarak tipler. Ya da karışık Yahudi-Arap şehirlerinde yaşanan her şiddet olayından sonra "Tüm Araplar terörist! Hepsini öldürelim" diye bağırırlar.

Bu çeteler ileride aynı tavrı, sadece Araplara değil kendilerine uzak gördükleri diğer Yahudi gruplara da yapacaklar. Bu sürdürülebilir bir durum değildir ve bunun üzerine yeni bir sistem kurulamaz.

Periferin (Çevrenin) Merkezi Ele Geçirmesi İle İlgili Tarihten Örnekler

Geçen yüzyılın ortalarında yıldızı parlayan ünlü tarihçi Arnold Toynbee'nin dikkat çekici

birçok görüşü vardır. Bunlardan konumuz ile ilgili olanı ise "Bir ülkenin sınır bölgelerinde yaşayan toplumların zamanla merkezi ele geçirmesi" tezidir.

Alman tarihinden örnek verecek olursak; ülke güneye doğru büyüyüp genişledikçe zengin ve kültürlü bir üst tabaka oluştu ve bu tabaka yazarları ve müzisyenleri maddi olanaklar sunarak etkilerine aldılar ve elit bir toplum

oluşturmaya çalıştılar. Sonrasında ise Almanlar kendi ülkelerini yazarlar ve düşünürler ülkesi olarak tanımlamaya başladılar.

Yüzyıllar geçtikçe bu zengin mirastan pay alamayan özellikle ikinci kuşak doğruya doğru yöneldi ve buradaki Slavların topraklarını fethedip, yerleştiler. Doğudaki bu bölge Mark Brandenburg (sınır yürüyüş) olarak anılmaya başlandı. Sonrasında, Sınır Almanları'nın prensi komşu krallıklardan bir kadınla evlendi ve kadının çeyizi olarak küçük bir orta Avrupa krallığı olan Prusya'yı aldı ve bu bölgede kral oldu. Sonrasında Brandenburg Prusya'ya katıldı. Sonrasında ise Prusyalılar savaş ve diplomasi yoluyla Almanya'nın yarısına yakını ele geçirerek buraya hükmetmeye başladı.

Prusya Avrupa'nın tam ortasında bulunuyordu ve güçlü komşuları vardı fakat herhangi bir

doğal sınırı yoktu. Büyük denizler, sıradağlar veya nehirlerle komşu değildi. Sadece düzlükten ibaret bir ülkeydi. Dolayısıyla ülkenin genişlemesi önünde herhangi bir fiziki engel yoktu. Bu yüzden Prusya kralları çok güçlü bir ordu oluşturmuşlardı ve ülkenin sınırlarını belirleyen, bu orduydü. Bir Fransız devlet adamı olan Kont Mirabeau Prusya'yı şöyle tanımlıyordu: "Diğer ülkeler bir orduya sahip ama Prusya'da ordu bir ülkeye sahip".

Diğer ülkelerin aksine Prusya'da ülke ve sınır kavramı her zaman gizemli ve muğlak olarak kalmıştır. Siyonizm'in kurucusu ve bir Prusya hayranı olan Theodor Herzl'de gelecekte hayalini kurduğu Yahudi Ülkesi (Der Judenstaat – The Jew-State) için bu muğlak, ülke ve sınır kavramını esas almıştır.

Rusya, İsveç ve Polonya gibi o dönem güçlü olan ülkelerle komşu olan Prusya sürekli güçlü ve tetikte olmak zorundaydı. Bu esnada ise Almanya'nın merkezinde bulunan insanlar iyice zenginleşmişlerdi. Üstün kabiliyetli yazarlarını okuyarak ve müzisyenlerini dinleyerek hoşça vakit geçiriyorlardı. Prusyalıları ise az gelişmiş olarak görüyor ve küçümsüyorlardı. Ta ki 1871 de kendilerini Prusyalı bir kayserin yönetimi altında bulana kadar.

Bu tip bir değişim tarihte çoğu ülkenin başına geldi. Yani perifer (çevre) merkezi ele geçirdi. Tarihte yine Yunanlar'ın Makedon sınırından çıkan İskender ve bir kenar şehri olan Roma'dan yükselen Roma İmparatorluğu gibi örnekleri arttırmak mümkün.

Günümüz İsrailin'de de benzer bir durum söz konusudur. Kuruluş döneminde Kibbutzim (bir çeşit Sosyalizm ve Siyonizm kombinasyonu yoluyla kurulan ve tarıma dayalı köyler) yapılanmasını baz alan Yahudiler sonrasında toprak işgal ettikçe ve zenginleştikçe merkeze çekildiler ve kibbutzim tarzı köy yaşantısını hor görmeye başladılar. Tel Aviv gibi büyük şehirlerde refah düzeyi çok yükseldi. Bunun yanında sınıra yakın bölgelerde yaşayan göçmenlerin (özellikle 1967'den sonra gelenler) gelir düzeyi düşük kaldı. (Bu yerleşimcilerin çoğu doğu ülkelerinden gelen Yahudilerdir)

Son dönemlerde ise sınır boyunda yaşayan yerleşimciler hızla artan yeni yerleşimler nedeniyle, Araplarla ciddi çatışma yaşamaya başladılar. Fakat bu esnada ülkenin merkezindeki Yahudilerin rahat ve bolluk içinde yaşaması, sınır hattındaki yerleşimciler tarafından yüksek sesle eleştirilmeye başlandı.

Bu durumu idare etmeleri için ise bu bölgeye ciddi manada maddi yardımlar yapılmaya başlandı. Buraya gelen yerleşimcilerin rüyalarında bile göremeyecekleri bahçeli villalar neredeyse sıfır fiyatına devlet tarafından sağlandı. Ayrıca bu bölgelerde kurulan fabrikalarda çevre köylerdeki Filistinliler çalıştırıldı ve bu insanlar, başka bir iş bulma imkanları olmadığı için herhangi bir sosyal haktan mahrum ve ucuza çalıştırıldı.

Zamanla bu yerleşimciler merkez siyaseti etkileri altına almayı başladılar. Mesela Avigador Liberman da 1967 savaşıdan sonra gelen yerleşimcilerdendir ve olabildiğince sağcı bir politika yürütmektedir. Bunun yanında Yair Lapid, İzak Herzog gibi politikacılar da bu kesimdendir. Son dönemlerde ise Netanyahu'nun da aşırı sağcılarının etkisinde olduğunu söylersek yanlış olmaz. Bunun yanında bu bölgedeki devlet görevlileri de (polis şefi, istihbarat şefi vb.) yine aşırı sağcı yerleşimcilerden oluşmaktadır ve bu bölgede neredeyse devletin tüm kurumlarında etkinliklerini ilan etmiş durumdadırlar.

Toynbee'nin tezi doğru çıkar mı bilinmez ama gün geçtikçe aşırı sağcı Siyonistlerin, "dünyevileşmiş Siyonistler" üzerinde daha fazla güç kazanacağı kesin görünüyor.

Sakin Olun, Sevgili Amerikalılar! Basit ve Sıradan Nedenlerle Ölme Riskiniz Terörizmden Ölme Riskinizden Daha Fazla

Washington's Blog, Global Research 2015
Çev: İsmail CEYLAN

Mc Clatcvhy 2010 raporuna göre: Bu yıl dünya genelinde sadece 25 Amerikalı sivil, terörizm nedeniyle öldü. (ABD yasaları terörizmi tanımlarken askeri personele yapılan saldırıları hariç tutuyor) Bu da demektir ki denizaşırı ülkelerde trafik kazaları veya sindirim rahatsızlığı sonucu ölen Amerikalı sayısı terörizm sonucu ölenlerden daha fazladır.

Mart 2011 Harper raporuna göre:

Geçen yıl dünya genelinde terörist saldırılar nedeniyle ölen Amerikalı sivil sayısı sadece 8 kişi iken aynı yıl yıldırım düşmesi sonucu ölenlerin sayısı ise en az 29 kişidir.

Aslında yurtdışı seyahat esnasında ölen Amerikalıların en başta gelen ölüm sebebi; terörizm, cinayet veya suça karışma değil, en başta gelen sebep trafik kazalarıdır.

ABD hükümet kaynakları ise 2011 yılında dünya genelinde terörizm nedeniyle ölenlerin sayısını 17 olarak açıkladı. (bu sayıya Afganistan, Irak ve diğer sıcak savaş bölgeleri dâhildir)

Amerikan, Hastalık Kontrol Merkezinin (CDC) ABD de en sık görülen ölüm nedenleri verilerini, terörizmden ölenlerin verileriyle karşılaştıracak olursak;

Kalp hastalığından ölme riskiniz terörist saldırıdan ölme riskinizden 35,079 kat daha fazla ve kanserden ölme riskiniz terörist saldırıdan ölme riskinizden 33,842 kat daha fazladır.

Wikipedia verilerine göre ABD’de yılda 100,000-400,000 kişi obezite nedeniyle ölmektedir. Bu durumda obeziteden ölme riskiniz bir terörist tarafından öldürülme riskinizden 5,882-23,528 kat daha fazladır.

Dünyanın önde gelen tıbbi dergilerinden Lancet’in 2011 verilerine göre ABD’de yanlış tedavi nedeniyle hayatını kaybedenlerin sayısı en az 100,000 olarak bildirilmiştir.

Dolayısıyla, önlenabilir tıbbi hata veya hastane enfeksiyonu nedeniyle ölme riskiniz terörizmden ölme riskinizden 5,882 kat daha fazladır.

Yine CDC verilerine göre her yıl, aşırı alkol tüketimi nedeniyle ölenlerin sayısı 80,000 civarındadır ve terörizmden ölme riskine göre 4,706 kat daha fazladır.

CNN’den Fareed Zakaria’nın raporuna göre 11 Eylül saldırısından bu yana ABD’de dış kaynaklı terörizm nedeniyle iki düzine insan hayatını kaybetmiştir. (11 Eylül’den bu yana silahlı saldırı sonucu 100,000 kişi ölürken trafik kazalarında 400,000 kişi öldü)

Yine 2011 CDC raporuna göre reçeteli ilaçlardan zehirlenerek ölüm vakaları, araba kazalarından ölüm vakalarına göre daha yüksektir. Dolayısıyla reçeteli ilaç kullanarak ölme riskiniz El-Kaide tarafından öldürülme riskinizden binlerce kez daha fazladır.

Her yıl yaklaşık 35,000 Amerikalı çeşitli nedenlerle intihar etmektedir. Dolayısıyla kendini öldürme riskiniz bir terörist tarafından öldürülme riskinizden 2,059 kez daha fazladır.

Yine ulusal verilere göre her yıl 6000 Amerikalı düşme nedeniyle ölmektedir. (çatısını temizlerken veya Noel ağacını süslerken) Buda demektir ki düşme nedeniyle ölme riskiniz terörizmden ölme riskinizden 353 kez daha fazladır.

Yıllık ölüm risklerinin karşılaştırılması

Hazard	Territory	Period	Total fatalities for the period	Annual fatality risk
World War II	World	1939-45	61,000,000	1 in 221
Cancers	United States	2009	560,000	1 in 540
War (civilians)	Iraq	2003-8	113,616	1 in 1,150
All accidents	United States	2007	119,000	1 in 2,500
Traffic accidents	United States	2008	34,017	1 in 8,000
Traffic accidents	Canada	2008	2,431	1 in 13,500
Traffic accidents	Australia	2008	1,466	1 in 15,000
Homicide	United States	2006	14,180	1 in 22,000
Traffic accidents	United Kingdom	2008	2,538	1 in 23,000
Terrorism	Northern Ireland	1970-2007	1,758	1 in 43,000
Industrial accidents	United States	2007	5,657	1 in 53,000
Homicide	Canada	2008	611	1 in 55,000
Intifada	Israel	2000-6	553	1 in 72,000
Homicide	Great Britain	2008	887	1 in 67,000
Homicide	Australia	2008	290	1 in 76,000
Terrorism	United States	2001	2,982	1 in 101,000
Natural disasters	United States	1999-2008	6,294	1 in 480,000
Drowning in bathtub	United States	2003	320	1 in 950,000
Terrorism	United Kingdom	1970-2007	2,196	1 in 1,100,000
Home appliances	United States	Yearly average	200	1 in 1,500,000
Deer accidents	United States	2006	150	1 in 2,000,000
Commercial aviation	United States	1989-2007	1,955	1 in 2,900,000
Terrorism	United States	1970-2007	3,292	1 in 3,500,000
Terrorism	Canada	1970-2007	336	1 in 3,800,000
Terrorism	Great Britain	1970-2007	434	1 in 5,200,000
Lightning	United States	1999-2008	424	1 in 7,000,000
Transnational terrorism	World outside war zones	1975-2003	13,971	1 in 12,500,000

Bu bulgular gösteriyor ki hükümet tarafından terörizmle mücadele adı altında harcanan paralar daha önemli alanlara kaydırılsa, devasa sayıda insan kurtarılabilir. (İş kazaları 1 e 53,000, otomobil kazaları 1 e 8,000 ve kanser 1 e 540 vb)

2007 yılında New York Belediye Başkanı Michael Bloomberg, insanların terörizm fobisini eleştirerek “Yıldırım çarpmasından ölme riskiniz terörizmden ölme riskinize göre daha fazla” demişti. Uzay Bilimleri Enstitüsünden Alan W. Harris ise yaptığı olasılık hesabı sonucunda bir insana göktaşı çarpma ihtimalinin, terörizmden ölme ihtimali ile aynı olduğunu söylemişti.

Terörist saldırıların insan psikolojisini bozması doğal bir süreçtir. Fakat bu süreçte politikacıların ve medyanın olumsuz etkileri olayı paranoya seviyesine çıkarmaktadır. Çoğu veriler incelendiğinde terörizmin bir ölüm sebebi olarak son sıralarda yer aldığı açıktır. Buna rağmen ABD ve çoğu batı ülkesi iç politikadaki hatalarını örtmek ve halkın gündemini sürekli sıcak tutmak adına, maliyetli de olsa bu paranoyayı canlı tutmaktan çekinmemektedir.

Ümmet Fizyolojisi - II

Hüseyin DURMAZ

doktordurmaz.02@gmail.com

Ümmet içinde birey, organizma içinde hücre... Bir bütünü teşkil eden ancak milyarlarca hücreden müteşekkil organizmada her hücreye nerede konaklayacağı ve hangi görevi üstleneceği Yüce yaratıcı tarafından vahyedilmiştir. Hücreler de bu vahye uygun olarak hareket ederler. Her biri kendilerine verilen vazifeyi en iyi şekilde yerine getirerek bir bütünlük içerisinde sağlıklı bir şekilde canlıyı meydana getirir. Hücreler arası bu uyum o kadar önemlidir ki en ufak bir bozuklukta canlı yaşamla bağdaşmaz ve ölür. Yahut en iyi ihtimalle hiçbir zaman tam uyumlu bir organizma teşekkül etmeyecek ve hayat boyu sağlıksız bir yaşam görelecektir.

Hücreler vahye uygun hareket ederler. Beyin dokusunu meydana getirecek hücre isyana kalkışmaz. Beyin değil karaciğer olmak istiyorum diyemez ya da elleri oluşturacak hücreler ben niye el olmalıyım ki bana göz olmak yakışır yahut ayak hücreleri neden bir ömür yükü ben kaldıracakmışım, beyin paşa paşa oturacak, o ayak olmalı ben ise baş... Gibi... Böyle bir durumda kaos oluşur ve asla bütünü temsil eden canlı organizma meydana gelemez.

İşte bizim ümmetimiz de İman sahibi fertlerden oluşur. Her ferdin ümmet içinde ayrı bir değeri ve özel bir kıymeti mevcuttur. Bu değer ve kıymet Yüce yaratıcının emrine uygun hareket etmekle ortaya çıkar, ümmet içindeki pozisyonuna göre değil. O nedenle müslüman bir ferdin, ümmeti oluşturan her bir bireyin Yüce yaratıcı tarafından kendisine yüklenilmiş bir

vazifesi vardır. Bu vazife hem fert hem ümmet için o kadar değerli ki yerine getirildiği takdirde hem fert sağlıklı yaşayacak hem de sağlıklı bir ümmet teşekkül edecektir.

Müslümanlar olarak buradaki ahlaki sorumuz, vazifemizi yerine getirmekten çok arzularımızı teşkil eden liderlik gibi baş olmayı istemektir. Burada şöyle bir itirazda bulunulabilir. Biz hücre gibi değiliz. Bizim Yüce Allah'tan isteme gibi bir farklılığımız var, hatta bizzat Furkan süresinde 5/FURKÂN-74: (Ve o kullar): Rab-bimiz! bizi takvâ sahiplerine önder kıl! derler. Rabbimiz bizim dua etmemiz gerektiğini öğretiyor. Elbetteki bire bir insan yapısı hücre gibi değil. Hücrelerin sahip olduğu şuur tamamen vahye uygun hareket etmek ancak insanın tercih etme, muhakeme etme ve isteme duyguları vardır. Buradaki kilit nokta bu duygularında bir ölçüye uygun olması gerektiğidir. İsteyebiliriz hatta istemeliyiz de. Ancak Allah'ın kimi seçeceği, kime ne görev vereceğini biz takdir ve tercih edemeyiz.

Bu konuya değinmemizdeki temel sebep, içinde bulunduğumuz asırdan geçmiş tarihlerde Hz. Ali dönemine kadar giden bir problem olmasıdır. İslam ümmetinin birliğini parçalayan yada bir araya gelmesini engelleyen en önemli hususlardan biridir. Değerli kardeşlerim; İslam tarihinde Yüce Allah'ın Rızasını kazanmak için, ümmetin vahdeti adına gayret sarfetmiş ve sarfettiği gayret Müslümanlarca kabul görüp, kalplerde yer edinmiş, iz bırakmış İslam Önderlerinin hiçbirisi, liderlik için yola koyulma-

mıştır. Hangisinin hayatını incerseniz görülecek şu ki Allah Azze ve celle tarafından kendilerine yüklenilen vazifeyi en samimi bir şekilde yerine getirme gayreti içerisinde olmuşlardır.

Yüce Allah dilediğine dilediği şekilde lütfeder. Burada vurgulamak istediğimiz husus şudur. Müslüman her bir fert, ayırır ve özeldir. Ümmetin bir parçasıdır ve bütünü (üm-meti) meydana getiren ana unsurdur. Önemli olan her ferdin kendi vazifesini yüklenmesidir.

Birbirine çok yakın iki kişinin dahi hayatı birbir örtüşmez. Her ferde Yüce Yaratıcı tarafından bir görev verilmiştir. Genel çerçevede kul-luk olan bu görevi özelde Rabbine samimiyetle bağlı kul şartları ölçüsünde bilir ve yerine getirir. İşte bu durumun neticesinde Allah dilerse o kulunu alır, ümmetin başı yapar ve sorumluluğu yükler veya dilerse ümmetin kolu (askeri) yahut ayağı (hizmet ehli) yapar. Burada takdir Allah'ındır. Tıpkı hücrelerdeki gibi...

Her bir müslüman Allah in-dinde dünya ve içindekiler-den daha hayırlıdır. Yüce Allah katında bu değeri artı-racak tek hakikat kulların tak-vasıdır. Takvalı olunabildik-ten sonra bu ümmet içerisinde hangi pozisyonda olursak ola-lım üstün ve şerefliyiz.

Biz vazifemiz dışında-kine talip olmamalıyız. Sahip olmadığımız şartları ve hayatı yaşamış kişinin yaşantısına yine o kişinin yüklendiği vazifeye talip olmamalıyız. Asla unutul-maması gereken husus şudur; Her bir müslüman Allah indinde dünya ve içindekilerden daha ha-yırlıdır. Yüce Allah katında bu değeri artıracak tek hakikat kulların takvasıdır. Takvalı olunabildikten sonra bu ümmet içerisinde hangi pozisyonda olursak olalım üstün ve şerefliyiz.

Alemlere Rahmet bir Nebinin-ki bütün in-sanlığa, mahlukata karşı O'nun varlığı ve tak-vası (başka hiçbir şey olmasa da) övünç olarak yeter- ümmetinin bir ferdi olma şerefi yeter. Eğer gerçek anlamda ümmet yeniden bir bütün olarak ayağa kaldırılmak isteniyorsa duamız ve düşüncemiz takva sahibi olmayı istemektir. Unutulmamalı ki takva; dikenli bir yolda yürür-ken zarar görmemek için azami gayret sarfet-mektir.

Nübüvvet Kervanı: İbrahim (as)-IV

Soner ARSLAN

“Şüphesiz ki insanlar için kurulan ilk beyt, Mekke’deki mübarek ve âlemlere hidayet kaynağı olan Kâbe’dir. Onda apaçık alametler ve İbrahim’in makamı vardır. Kim oraya girerse güvenlik içinde olur. Ona yol bulabilen herkesin Kâbe’yi hac etmesi insanlar üzerinde Allah’ın bir hakkıdır. Kim inkâr ederse, şüphesiz ki Allah âlemlerden müstağnidir.” (Al-i İmran suresi 96-97)

Hz. İbrahim ateşe atıldıktan sonra kavminden ayrılmak üzere yola çıkmıştı. Akrabalarını, arkadaşlıklarını geride bırakıyor, hayatında alışmış olduğu tüm alışkanlıkları, doğup büyüdüğü topraklarda kendisini bağlayan her şeyi bırakarak hicret etmek üzere yola çıkmıştı. İşte İbrahim (as),

böyle bir duygu seli içerisinde yola düşmüş, yanında eşi ve de yeğeni Lut (as)’tan başka kimse bulunmuyordu. Böyle bir yalnızlık içerisinde hicret ederken Rabbine yönelmiş ve şöyle dua etmişti:

“Rabbim bana salihlerden olacak bir evlat ver.” (Saffat 100)

Allahu teâla, teslimiyetle yönelmiş kulu ve resulünün duasını kabul buyurmuş ve ona salihlerden olacak olan İsmail'i evlat olarak bağışlamıştır.

Rabbi ileri yaşına rağmen, fizik kurallarını bozarak kulunun bu içten duasını kabul etmişti. Şimdi şöyle bir düşünelim, İbrahim (as), kavmini terk edip yapayalnızken rabbi tarafından duasına icabet edilerek kendisine bir evlat vermesinin ardından çok duygulanmış ve sevinç içerisinde girmiştir. Gerçekten de insanı bundan daha mutlu eden başka bir olay olmasa gerektir.

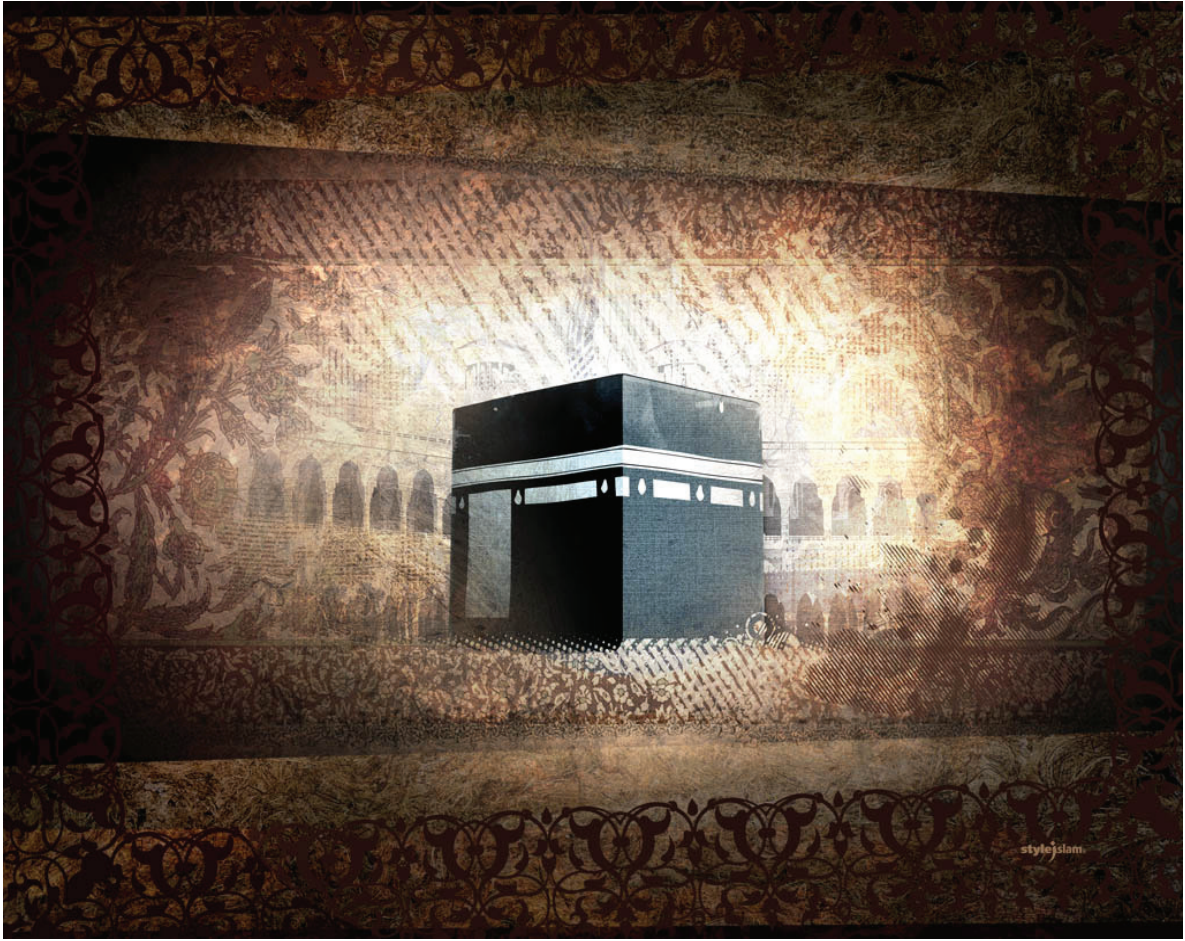
Rabbi ihtiyarlığına rağmen ona bir oğul vermişti. Bu oğul, ayette geçtiği gibi salih ve uysal bir kişiliğe sahipti. İbrahim (as), bu halim selim evlada alışıp onunla tam bir huzur bulduğu sırada, rüyasında onu boğazladığını görür ve bunun rabbinden bir işaret olduğunu düşünerek, kendisine işaret edilen bu emri yerine getirmek ister. Ayeti kerimede:

“Çocuk kendisinin yanı sıra yürümeye başlayınca, ey oğulcuğum! Doğrusu ben uykudayken seni boğazladığımı görüyorum, bir düşün ne dersin?” (Saffat 102)

İbrahim (as), önce kavmini hidayete tebliğle uğraşma, bu uğurda sayısız çile ve işkencele, ateşe atılma, ardından doğup büyüdüğü yurdunu terk etme, daha sonra kendisiyle te-

sellî bulduğu salih evladiyla imtihan ediliyordu. Gerçekten bu imtihan zulme uğramaktan, işkence görmekten, ateşe atılmaktan daha zor bir imtihandı. Yıllar sonra kendisiyle huzur bulduğu ciğer paresini kurban etmesi, onu kendi eliyle boğazlaması gerçekten de insanın tüylerini ürperten bir olay olsa gerek. Bu imtihan İbrahim (as)'e bir emir veya vahiy değildi aslında, ona rüyasında gösterilen bir işaretti fakat İbrahim (as), Allah'ın selamı üzerine olsun, o kadar itaatkâr, o kadar rabbine boyun eğmiş ona teslim olmuştu ki bu işaret onun için bir emir niteliğindeydi. Kendisine gelen bu işarete hiçbir şekilde tereddüt etmeden, sorgulamadan, hiçbir itirazda bulunmadan boyun eğip kabul ediyor ve uygulamak için hemen harekete geçiyor.

İbrahim (as), rabbinden gelen bu işarete itiraz edip sorgulamadığı gibi, en ufak bir can sıkıntısına düşmüyor, huzursuzluğa bürünmüyor, hoşnutsuzlukla karşılamıyor, tam tersine o, bu işareti gönül huzuru içerisinde tam bir teslimiyetle ve sükûnetle karşılıyor ve bu korkunç gözüken olayı, hiç tereddüt etmeden uygulamak için harekete geçiyor. Bu işareti uygulamak üzere harekete geçerken de yine tam bir teslim olmuş, ihlaslı bir babayla karşılaşıyoruz. Biricik oğlunu kurban etmek için herhangi bir oyuna başvurup, oğlunu pusuya düşürtüp kandırarak emri yerine getirme yolunu seçmiyor, aksine gördüğü rüyayı, ciğer-

pareisi, biricik oğluna olduğu gibi anlatıyor ve onun fikrini soruyor. Günümüz şartlarıyla düşündüğümüz takdirde tüyler ürperten bu olayı İbrahim (as), oğlundan izin almak veya onun gönlünü almak maksadı ile değil, Rabbinin kendisine bahsettiği salih evladın Rabbine olan teslimiyetini görmek üzere anlatmaktadır. Zira salih olmak demek, kayıtsız şartsız kendilerini yaratan, yeryüzünün ve gökyüzünün hükümrانlığını elinde bulunduran rabbe boyun eğme, ona itaat etme demektir.

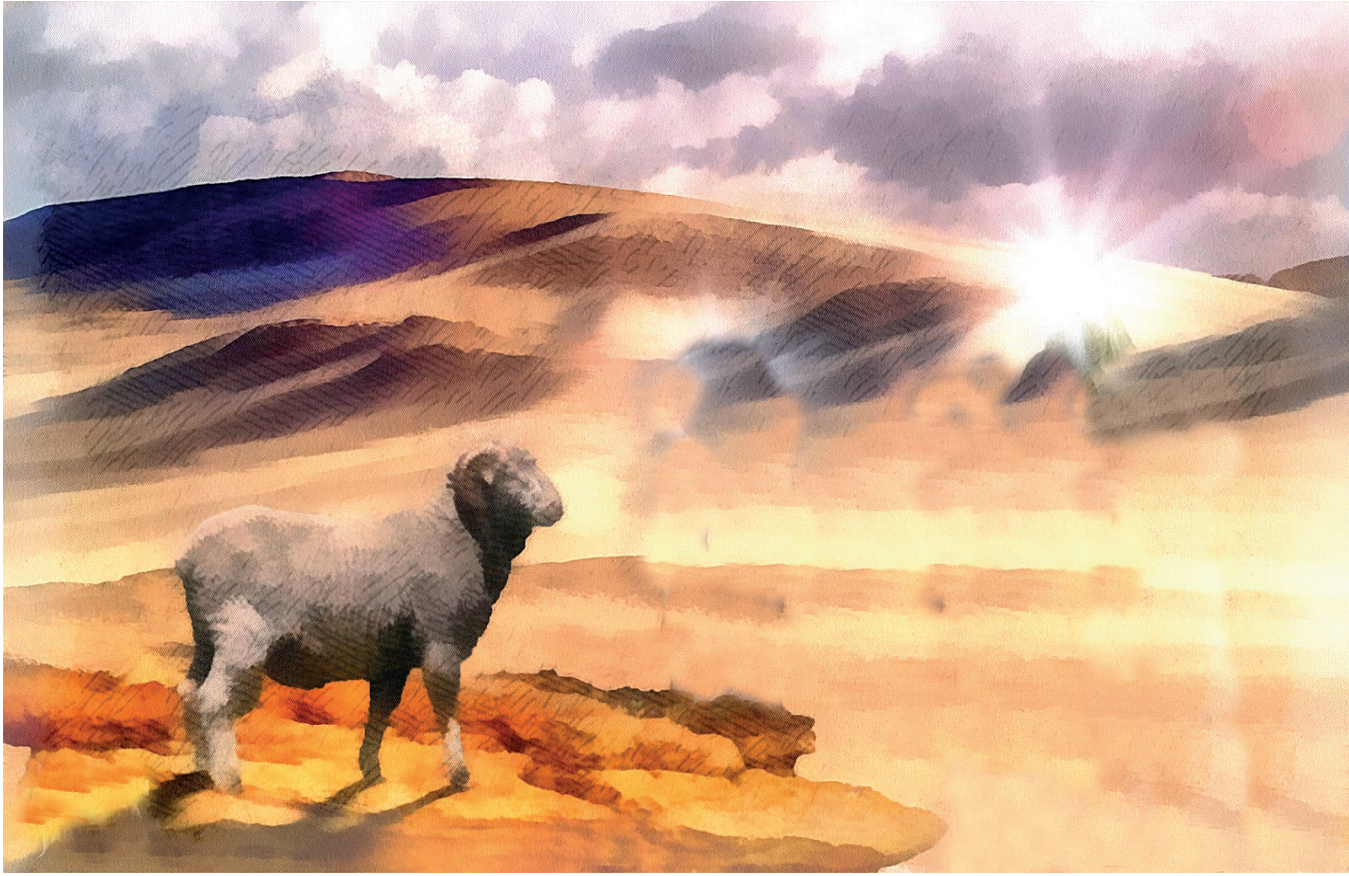
İbrahim (as)'in bu işaret karşısındaki tutumunu düşündüğümüz zaman göreceğiz ki onun hal ve tavırlarında sadece Allaha itaatkârlık, Allahtan gelen her şeyi kabul, hoşnutluk, iç huzuru ve sükûnet vardır. İşte İbrahim (as)'i **"Halilullah"** yapan buydu.

İbrahim (as), gördüğü bu rüyayı biricik oğluna anlatıp, bu mesele hakkında fikrini sorduğunda ise almış olduğu cevap onu yeterince mutmanın kılmış ve salih bir evlat olduğuna bizzat şahit olmuştur. Salih evlat İsmail'in cevabı şuydu:

"...Ey babacığım! Emrolunduğun şeyi yap inşallah beni sabredenlerden bulacaksın." (Saffat 102)

Ey rabbim! Bu ne büyük bir iman, bu ne büyük bir teslimiyettir. Baba, oğluna sıradan bir olay anlatıyormuş gibi meseleyi anlatıyor, oğul da aynı şekilde hiç tereddüt etmeden, sıradan bir olaymış gibi karşılıyor. Baba kendisine ihtiyarlığına rağmen bahşedilen bu yavruyu, Allah'ın bir emaneti olarak görüyor ve emanet sahibi emanetini istediği zaman bunda sıkıntı duymadan emaneti iade etmekte tereddüt etmiyor. Oğulda aynı şekilde yaşamın ve ölümün Allah'ın takdiriyle olduğu idraki içerisinde kalbinde en ufak bir tereddüte mahal vermeden emre itaat ediyor.

Nihayet baba-oğul meseleyi görüşüp tam bir teslimiyetle kabullenmiş ve emri uygulamak üzere harekete geçmişlerdi. İbrahim (as), İsmail'i boğazlamak üzere yüzükoyun yere yatırmışken, Allahu teâla baba ve oğulun bu teslimiyeti karşısında onlara mükâfat olarak,

İsmail'in yerine boğazlanmak üzere fide olarak bir koç göndermiştir. Ayeti kerimede:

"Böylece ikisi de Allah'a teslimiyet gösterip babası, oğlunu alını üzerine yere yatırınca 'Ey İbrahim rüyana sadakat gösterdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız'diye nida ettik. Doğrusu bu apaçık bir imtihandı. Ve ona büyük bir kurbanı fide olarak verdik." (Saffat 103-107)

Burada yeri gelmişken şunu söylemeden geçemeyeceğim. Maalesef toplumumuzda hatta camilerimizde imamlarımızın her kurban bayramın-

Kurban olayında Allahu teâla İbrahim (as) ve oğlu İsmail'i imtihan etmekte idi. Allah'ın onlardan istemiş olduğu, ona boyun eğmek ve kendisine samimi bağlılıktı. Gönülde Allah'tan başkasına yer olmayacak şekilde sevme ve onun emirlerine hoşnutluk içerisinde bağlanma, onun emirlerinden başkasına değer verilmemesi idi. Böylece rabbi onları imtihan etmiş ve her ikisi de imtihanı hoşnutluk içinde, sükûnetle, gönül huzuruyla karşılamış ve imtihanı kazanmışlardı. Bunun mükâfatı olarak'ta kendilerine sunulan kurban olmuştu.

da vurguladıkları yanlış bir algıyı hatırlatıp düzeltmek isterim. "İbrahim (as)'e kurban etmek üzere koç gönderilmeseydi, İsmail boğazlanmış olacaktı ve dolayısıyla tüm erkek çocuklarda İsmail gibi kurban edilecekti." gibi bir yanlış algı, diğeri ise "İbrahim (as), İsmail'i yere yatırdı boğazına bıçağı 3 kere çaldı, bıçak kesmedi sonra Allah gökten bir koç indirdi." gibi bir yaygın anlayış bulunmaktadır.

Unutmamalıyız ki müslümanlar olarak bizler uyanık olmak durumundayız. İsrailiyattan gelen uydurma hikâyelerle kafamızı bulandırmamalıyız. Bizlerin Allah resulünün dediği gibi iki tane sahîh kaynağımız

bulunmaktadır, bunlar Kur'an ve Resulün sünnetidir. Dolayısıyla hikâye ve safsatalara kulak asmamalıyız. Kaldı ki, peygamberler tarihi ile ilgili birçok kaynak maalesef hikâye ve israiliyat ile dolup taşmaktadır. Bunun içindir ki peygamberler tarihini okurken, kur'an eksenini haricindeki kaynaklara itibar etmemeliyiz.

Şuna tüm kalbimizle inanmalıyız ki, bu kurban olayında Allahu teâla İbrahim (as) ve oğlu İsmail'i imtihan etmekte idi. Allah'ın onlardan istemiş olduğu, ona boyun eğmek ve kendisine samimi bağlılıktı. Gönülde Allah'tan başkasına yer olmayacak şekilde sevmek ve onun emirlerine hoşnutluk içerisinde bağlanma, onun emirlerinden başkasına değer verilmemesi idi. Böylece rabbi onları imtihan etmiş ve her ikisi de imtihanı hoşnutluk içinde, sükûnetle, gönül huzuruyla karşılamış ve imtihanı kazanmışlardı. Bunun mükâfatı olarak'ta kendilerine sunulan kurban olmuştu.

Bu şekilde imanın gerçek yüzü, itaatın güzelliği ve teslimiyetin son haddi olan bu büyük olay anısına olmak üzere, kurban kesme geleneği devam etmektedir. Biz müslümanlar olarak bu olayı iyice incelersek, İbrahim (as)'in gerçek kimliğini idrak etmiş oluruz ve mirasçısı olduğumuz islam dininde akidenin ne kadar önemli olduğunu idrak etmiş oluruz. İslam'da akide o kadar önemlidir ki, Allah'tan gelen herhangi bir emir en ufak bir sorgulama içine girmeden, hiçbir tereddüt göstermeden, nefislere herhangi bir pay çıkarmadan, Rabbin sunmuş olduğu metotla hareket ederek Allah'ın takdirine tam bir teslimiyetle teslim olmakla gerçekleşir.

İşte İbrahim (as) ve oğlu İsmail (as), tam bir teslimiyetle Allah'ın emrine teslim oldukları için Allahu teâla onların anısına, islam âleminde her yıl olmak üzere kurban kesimini vacip kılmıştır. Böylece ayette "...ona iyi bir nam bıraktık" dediği gibi kurban vasıtasıyla İbrahim (as)'in ve İsmail (as)'in hatıraları yenilenmekte

İbrahim (as) ve oğlu İsmail (as), tam bir teslimiyetle Allah'ın emrine teslim oldukları için Allahu teâla onların anısına, islam âleminde her yıl olmak üzere kurban kesimini vacip kılmıştır. Böylece ayette "...ona iyi bir nam bıraktık" dediği gibi kurban vasıtasıyla İbrahim (as)'in ve İsmail (as)'in hatıraları yenilenmekte ve her yıl olmak üzere zihinlerde tazelenmektedir.

ve her yıl olmak üzere zihinlerde tazelenmektedir.

Hiz. İbrahim (as)'in yaşı iyice ilerlemiş, karısı Sare'nin¹ yaşı doğum için müsait olmamasına rağmen Allahu teâla onlara bir çocuk müjdelmek üzere elçiler göndermiştir. İbrahim (as), evine gelen bu misafirleri ağırlamak üzere yemek hazırlamıştı. Misafirlerin verilen ikramı yemediklerini görünce korkmuş ve kendilerine bir kötülük yapmak üzere geldiklerini veya niyetlerinin iyi olmadıklarını düşünerek

ürpermişti. Zira o zamanın Arap geleneğinde eve herhangi bir misafir geldiğinde eğer ağır lanmayı reddediyorsa, onun iyi niyetle oraya gelmediği, kötülük yapacağı anlamı taşıyordu. Bunun içindir ki, Allah tarafından gönderilen bu elçiler, İbrahim (as)'in korktuğunu görünce hemen onu teselli etmiş ve gelme niyetlerini şu şekilde açıklamışlardır:

"Andolsun, elçilerimiz İbrahim'e müjde ile geldikleri zaman: 'Selam'dediler. O da: 'Selam'dedi (ve) hemen gecikmeden kızartılmış bir buzağı getirdi. Ellerinin ona uzanmadığını görünce (İbrahim durumdan) hoşlanmadı ve içine bir tür korku düştü. Dediler ki: 'Korkma, biz Lut kavmine gönderildik. Karısı da ayaktaydı, bunun üzerine güldü. Biz de ona İshak'ı, İshak'ın arkasından da Yakub'u müjdedik.'" (Hud suresi 69-71)

Elçiler, geliş sebeplerini açıkladıkları esnada Hiz. İbrahim'in karısı Sare o esnada yanlarında bulunmaktaydı. Müjdeli bu haber karşısında hayrete düşmüş, şaşırmış, sevinmiş ve hayretini şu cümlelerle dile getirmişti:

"(Kadın) Vay bana! Dedi 'Ben kocamış bir kadın iken ve şu kocam da bir ihtiyar iken doğuracak mıyım? Gerçekten bu, şaşırtıcı bir şeydir! Dediler ki: 'Allah'ın emrine mi şaşıırıyorsun? Allah'ın rahmeti ve bereketi sizin üzerinizdedir, ey ev halkı şüphesiz O, övülmeye layık olandır, Mecid'tir.'" (Hud suresi 72-73)

Hız. İbrahim çok içli, çok yumuşak huylu bir kişiliğe sahip olmasından dolayıdır ki içerisindeki korku dağılıp gidince, evine gelen bu elçilerle, Lut (as) kavmi hakkında tartışmaya koyuldu². Bunun üzerine evine gelen elçiler aracılığıyla şu şekilde uyarılmıştı:

“Ey İbrahim, bundan vazgeç. Çünkü gerçek şu ki, Rabbinin emri gelmiştir ve gerçekten onlara geri çevrilmeyecek bir azab gelmiştir.” (Hud suresi 76)

Hız. İbrahim (as), Allaha, Lut (as) kavmine yaklaşan azabı geri çevirmesi için yalvarıyor, dua ediyordu. Fakat Allahu teâla onun talebini reddederek uyarılmıştı zira Lut (as) kavmi, içlerinde hayırdan hiçbir eser kalmayacak kadar ahlâken çökmüş, günahkârlıkta o kadar haddi aşmışlardı ki hiçbir merhamet duygusuna layık olmayacak kadar tiksindirici bir hayat sürmekte idiler. Bundan dolayı da merhameti hak etmiyorlardı. Allahu teâla burada İbrahim (as)’i, aynen Nuh (as)’u uyardığı gibi hayatını küfürle ikamet etmiş kişiler hakkında merhamet istememesi için uyarılmıştır.

Allahu teâla burada bu olayı zikretmekle aynı zamanda kureyş’e bir göndermede bulunmaktadır. Zira Mekke’de Kureyş halkı, kendilerini İbrahim’in soyundan geldiklerini, İbrahim’in yapmış olduğu Kâbe’nin koruyucusu olduklarını dolayısıyla Allah nasıl ki fil ashabını yenik ekin yaprağına döndürerek Kâbe’yi koruduysa, kendilerini de aynı şekilde dokunulmaz ve kutsal saymakta idiler. Bundan dolayı Allahu teâla İbrahim (as) nezdinde bu örneği vererek kureyş halkını uyarılmıştır. Yani İbrahim (as)’e akraba olmanız, bundan dolayı övünmeniz size hiçbir kar sağlamaz, nasıl ki İbrahim (as), kendi yeğeni Lut (as) kavmi hakkında Allahtan mağfiret dilemiş fakat kabul görmemişse, sizin de aynı şekilde sadece kendi amelleriniz fayda sağlayabilir, diyerek uyarılmıştır.

Bir müddet sonra İbrahim (as), oğlu İsmail (as)’e Allah’ın kendilerinden bir mabet yapmalarını emrettiğini söylemiş ve ikisi birlikte kendilerine gösterilen yerde bu emredilen mabedi (Kâbe) inşa etmişlerdir. Bu mabedi inşa ederken de şöyle bir dua da bulunmuşlardır:

“Ey Rabbimiz! Yaptığımız bu hayırlı işi bizden kabul buyur, şüphesiz sen işiten-sin bilensin. Ey Rabbimiz! Bizi sana teslim olanlardan kıl. Neslimizden de sana teslim olan bir ümmet yetiştir. Bize iba-

det yerlerimizi göster. Tevbemizi kabul buyur. Tevbeleri kabul eden ancak sensin. Ey Rabbimiz! Onlara kendi içlerinden senin ayetlerini okuyacak, onlara kitap ve hikmeti öğretecek, onları arındıracak bir peygamber gönder. Şüphesiz ki Aziz ve Hâkim olan ancak sensin” (Bakara suresi 127-129)

Rabbimiz, İbrahim (as) ve İsmail (as)’in bu gönülden yapmış oldukları dualarını kabul buyurmuş ve yapılan bu mabedi her türlü kötülüklerden koruyarak çevresini mübarek kılmıştır. Yine gönderilen birçok peygamber o bölgeye gönderilerek, bu dua karşılığında onlara kitabı ve hikmeti öğretmek için çaba sarf etmişlerdir. Son Nebi ve Resul olarak gönderilen Hız. Muhammed (sav) de bildiğimiz üzere Mekke’ye ve tüm insanlığa gönderilmiştir. Allahu teâla İbrahim (as) ve İsmail (as)’in bu yaptıkları içten duayı kabulünü ayeti kerimesinde şöyle ifade etmiştir ve oranın sevgisi inanan tüm insanların kalbine yerleştirmiştir ve de orayı ziyareti, imkân bulan herkese, farz kılmıştır.

“Şüphesiz insanlar için kurulan ilk beyt, Mekke’deki mübarek ve âlemlere hidayet kaynağı olan Kâbe’dir. Onda apaçık alametler ve İbrahim’in makamı vardır. Kim oraya girerse güvenlik içinde olur. Ona yol bulabilen herkesin Kâbe’yi hac etmesi insanlar üzerinde Allah’ın bir hakkıdır...” (Bakara suresi 127-129)

...Selam, hidayete tabi olarak yeryüzünün imarı için çalışan, zulme boyun eğmeden, kula kulluk etmeden sabır ve azimle Allah yolunda yürüyen, bu uğurda canlarını feda etmekten çekinmeyen kulların üzerine olsun...

...Allah’ın kahhar sıfatıyla azabı ve helakı, yeryüzünde bozgunculuk yapan, ekini ve nesli yok etmek için uğraşan, kula kulluğu zorlayan, şeytanın izinde giden, insanlara zulmetmekten çekinmeyen insanlıktan nasip almamış, vicdansızların üzerine olsun...

Dipnotlar

Elçilerin çocuk müjdesi verdikleri Hız. İbrahim’in karısı Saredir. Ayetlerde adı geçmekle birlikte müfessirler üzerinde hem fikirlerdir.

Hud suresi 76. ayet

Köyümden bir Evliya Masalı

Mehmet ŞAHİN

Yaklaşık dört ay önce uzun süredir gitmediğim memleketime gitme fırsatım oldu. Ve bizzat şahit olduğum bir olayı kaleme almam gerektiğini düşündüm. Aslında konu tarihi gerçeklerle irdelenmesi gereken çok uzun bir konu ancak ben burada fazla uzatmadan bir hatırat ya da ibretlik bir anı olarak anlatmak istiyorum.

Bu arada reklamın iyisi kötüsü olmaz demişler memleketim Tokat ın bir kasabası...

Türk toplumu olarak şehir efsanelerine, menkıbelere, uçtu kaçtı hikâyelere çok fazla düşkünüzür... Dünyanın değişik yerlerinde var mı bu tarz hikâyeler bilmiyorum ama özellikle Anadolu topraklarında sonsuzluğa uzanan "pi sayısı" gibi, sürekli dönüp dolaşan, uzadıkça uzayan bir hale gelmiştir...

"Bu duruma nasıl gelindi" sorusu, elbette sorulması gereken sorulardan bir tanesi... Her şeyde bir sebep-sonuç ilişkisi aramak gerekiyorsa bunun cevabını bulmakta zor olmasa gerek. Türklerin eski inanışlarını ve Anadolu'ya göç ettikten sonra onların ne ile karşılaştıklarına cevap verdiğimizde kısa ve öz bir şekilde cevaplar elimizde olacaktır...

Hiç bir toplumun İslamiyeti kabul edince eski kadim kültürlerinden gelen inanışlarından bir anda sıyrılması gibi bir durum söz konusu olmaz ve sosyolojik olarak da bu mümkün değildir... Bu sebeptendir ki bilerek veya bilmeyerek anlatılan şehir menkıbeleri, efsaneler, masallar, uçtu, kaçtı hikâyeler "Din" diye günümüze kadar gelmiştir. Hâlbuki İslam dininin özünde bu tarz

masallara yer yoktur.

Gelelim bizim memleketteki Evliya diye nitelendirilen şehir efsanesine:

Köyümüzün tam tepesinde yaylaya doğru çıkarken merkezi havadar (havadar diyorum çünkü orası 7/24, saatte seksen ile yüz km rüzgârın estiği alan) bir yerde mezar var...

Kimine göre şehit yatıyor, kimine göre evliya... Kimine göre ermiş yatıyor, kimine göre ercek, kimine göre Ermeni mezarı, kimine göre yatır, kimine göre katır! Anlayacağımız kimse ne olduğunu bilmiyor. Köyümüzdeki yaşlı bir hoca "bana keşif ve rüya yolu ile bildirildi! Orada yatanlar şehit," dese de ufak bir araştırmaya girdiğinizde orada mezar olmama ihtimali bile çok yüksek...

Garibim eski köylülerimiz orada mezar vardır düşüncesi ile küçük bir taş ile orayı sabitlemişler; gelen üzerine basmasın vs diye... Şimdilerde yaklaşık iki yüz elli ya da üç yüz metre kareyi bulan devasa ve bir o kadar da janjanlı mezar haline gelmiş. Her gelen bir şey eklemiş. Memleketimin güzel insanları mezarı uzattıkça uzatmış... Mezarı bu hale getirenler şimdilerde "ne babayiğit adammış" diye düzdükleri efsanevi hikâyelerle köye gelenlere rehberlik ediyor...

Bu mezar ya da kabir öyle kalsa iyi... Bizim toplumumuz ölüye gösterdiği tanzimi, hürmeti diriye gösterseydi, Allah bilir ihya olmuştuk...

Son gittiğimde gördüm; köyün emekli hocası kendisini oraya adanmış, gece gündüz orada, daha ölmediği için karavanın içinde yatıyor. Tabi mezarını hazırlamış oraya, bir de vasiyet "beni

buraya gömün" diye, anlayacağımız yeni efsaneler yolda...

Efsaneye göre yatırdakiler geceleyin kalkar geyiklerine biner köyü turlar, gündüz gözükmezler! Ve bu duruma şahit olan da sadece birkaç kişi olur!

Kutsal görev olan! Askere giden gençler gitmeden birkaç gün evvel orayı tavaf eder, daha sonra oradan kendilerine bir taş alıp askerlik boyunca yanlarından ayırmazlar!... Bir nevi taş muska görevi görür! (Muskanın ne gibi bir görevi varsa orası da ayrı bir facia).

Emekli hoca ziyaret için gelenlerin isimlerini kabirdekilere başıra başıra zikreder, "sen kabirdekilere işittiremezsin" (Fatır 22) ayetine inat... Güya orada yatanlarda duyar...

Kabri ziyaret edince arkanızı dönüp çıkmazsınız saygısızlık olacağından önünüz kabire dönük çıkmanız gerekir! Hatta abartısız bu yüzden küfür bile yiyebilirsiniz... Küfür etmek günah olmaz ama arkanızı dönüp çıkmak günah olur! Kabirde yatana karşı o derece hassasızdır yani...

Kabirde yatanlar bir problemleri olduğunda hocanın rüyasına girerek haber verirler, örneğin bir gece "ayaklarımız üşüyor" diye hocanın rüyasına girmişler, hoca bir bakmış ki mezarın ayak ucunda toprak azalmış! Hemen önlemini almış tabi ki...

Orada yatanlara sabahın ilk saatlerinde hoparlörlerle kasetten Kur'an tilaveti başlar ve akşam geç saate kadar sürer... Yani hocamız vahiy dirilere değil de ölümlere okuyacak kadar alim bir insandır!...

Anlayacağımız neresinden tutarsak elimizde kalıyor. Daha bunun gibi çok trajikomik hikâyeler vardı dilim varmıyor anlatmaya. Bu yalanları uyduranlar kusura bakmasınlar artık. Ben bu duruma bizzat şahit olduğum için yazdım, ancak eminim ki Anadolu'da bunun gibi ya da işi daha ileriye götürmüş birçok durum mevcuttur.

Bu duruma ne kadar müdahale etmeye kalksak ta bir "**Farkhunda Malikzada**" kadar olamadık... Konumuzun başında söylediğim gibi günümüze kadar din adı altında geldiği ve kutsal görüldüğü için kimse laf söyletmiyor kutsallına... Bu tarz durumlar karşısında bir cesaret laf söyleyenler de ya küfür/hakaret yiyor, ya dayak yiyor, ya da bedelini canı ile ödüyor...

Hepimizin bildiği gibi, İslam'da kabir ziyaretinin ne amaçla, neden, nasıl yapılacağı, sınırı Allah rasulü (sav) nün hayatındaki örnekliği ile bize kadar gelmiştir. Konuyu fazla uzatmadan burada nokta koymak istiyorum... Rabbim bizlere vahiy ve peygamberimizin pratik örnekliği ile buluşmayı nasip etsin...Bizleri başıboş bırakmayan vahiy ve peygamber ile yollarımızı aydılatan Allah'a şükürler olsun...

Niğde de Güzeldi Niğdeliler de

Fatih PALA
fatihpalafatih@gmail.com

29 Ekim tatili, 1 Kasım seçimler tatili derken ve bu tatil günleri 5-6 günü kapsarken, öğrenci arkadaşlar fırsattan istifade ederek hemen memleketlerine doğru yol almanın derdine düşmüşlerdi haklı olarak. Kimi öğrenciler de öğrenci olarak bulundukları şehirde kalmayı tercih etmişlerdir elbette.

Kayseri’de kimi öğrenci, kimi de çalışan olarak hayat süren dört arkadaşla birlikte, ta-

til günlerinden olan 31 Ekim Cumartesi’yi; Kayseri’nin komşularından olan Niğde ilini, Niğde ilinde ikamet eden güzel Müslümanları ziyaret etme şeklinde değerlendirelim istedik. Mevzu seyahat ve yeni mekânlar görmek olunca, hiç endişeye mahal vermeden kararımızı uygulamaya koyulduk. Yüce Rabbimizin güzel ikramlarından olan aracımıza kurulup “euzu besmele”lerimizi çektik ve evvela sağımıza üflemek suretiyle sonra solumuza, önümüze, ar-

kamıza, yukarımıza, aşağımıza, tüm etrafımıza ve son olarak da içimize çekmek şeklinde birer kere Ayete'l-Kürsi (Bakara sûresi 255. ayet) okuduk. Bunu, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sünneti olarak işledik; manevi sigortamızı yapmış olduğumuza inanarak. Sonra Ahmet Melih, Mehmet, Muhammed, Salih kardeşler ile bendenizden oluşan seyahat ekibimizden imam-hatipliğe aday olan kardeşimiz Salih'in güzel sesinden Buruc sûresini, Ahmet Melih kardeşimizden de sûrenin anlamını/mealini bir güzel dinledik. Yüce Rabbimizin kerim Kitabı'nın güzel ayetleriyle ve o ayetlerin güzel anlamlarıyla yola çıkmak, bambaşka bir hissiyat veriyordu içermize.

Bir buçuk – iki saat sonra varmıştık Niğde'ye. Medeniyet Vakfı Niğde şubesinin sorumlu ve gönüllülerinden Halil İbrahim, Gökhan ve Yasin kardeşler bizi karşılayıp kucakladılar. Kardeşlik böyledir; yolun beklenir ve sonrasında ise sımsıcak kollar arasına alınırsın. Bu lezzeti ancak tadanlar bilir. Ve bu lezzeti herkesin tatmasını diliyoruz tabi ki de; yoksa bundan ötesi bencilik olurdu Allah muhafaza.

Kardeşlerimizin kahvaltılık ikramından sonra, havanın kapalı olmasına rağmen "Bizi şöyle Niğde'nin tarihî zenginliklerine doğru bir götürün bakalım." deyiverdik. Hava kapalıymış, yağmur yağar, rüzgâr esermiş ne çıkar! Biz bir kere niyetimizi almış ve yüz yirmi kilometreyi aşmış da gelmişiz. Gökhan ve Yasin kardeşlerin rehberliğinde ilkin şehrin hemen hemen ortasında bulunan en görünürdeki yükseltisi Niğde kalesine çıktık. Etrafı ağaçlarla ve oturaklarla çevrilmiş bu güzel yerden bir müddet şehri seyreyledik. Ağaçların sık olmasından dolayı batı tarafına nazar etmemiz biraz zor olmuş olsa da, biz görebildiğimizle kifayet etmeyi bildik. Kaleden inip aşağıya doğru süzöldüğümüzde karşımıza Selçuklu mimarisi olan Alaaddin Camii çıkıverdi. 1223'te inşa edilen bu güzel cami, tüm orijinalliğiyle Müslümanları misafir ediyordu; kulluk etme gayesinde olanları, rükûlardan secdelere uzanmak isteyenleri... İçeri girip yüz yıllar öncesinin ellerinden doğan bu mimariyi seyran eyledik.

Öğle namazı vaktine çok az kalmıştı. Alaaddin Camii'nin biraz aşağısında, 1335'te yapıldığını duvarındaki tabeladan öğrendiğimiz Sungurbey Camii'ne ulaştık. Namazı burada ikame etmeyi yeğledik. Abdest silahını kuşandıktan sonra, daha dışından itibaren bizi büyü-

leyen bu kocaman ibadetgâhın içine süzülelim derken, girişi ve özellikle de ilk günkü haliyle durduğunu öğrendiğimiz kocaman kapısı dikkatimizi çekmişti. Altından-üstünden kimi yerleri aşınmış, kırılmış fakat bir değişikliğe uğramadan öyle korunmuş. Kapının üstündeki duvara

verilmeye çalışılan oymalı desenlerde de yer yer kırılmalar, dökülmeler olmuş. Bu haliyle bile görkeminden bir şey kaybetmemiş. Asıl şaşkınlığı ve hayretimizi içeri girdiğimizde yaşayacaktık. Adımlarımızı kapıdan içeri attığımızda olabildiğince yüksek tavanıyla ve dört bir yanının tarihi dokusuyla göz göze geliverdik. Ortasına pek çok sütunlar yerleştirilmiş. Duvarlarına dikkat kesildiğimizde, muhatap olduğumuz görünüyü gözlerimizle anlamlandırmaya çalışsak da, meselenin künhüne vakıf olmak için çareyi namaz sonrası cami hocası ile görüşmekte bulduk. Büyükçe bir mihrabı ve mihrabın etrafında kırıklıklar, aşınmalar, dökülmeler vardı. Okuyabildiğimiz kadarıyla mihrabın sağ alt köşesinden başlayıp sol alt köşesinde biten bir Ayete'l-Kürsi yazılı idi. Orijinalliğine pek dokunulmadan ufak tefek restorasyonel müdahaleler yapılmış. Sonradan değen ellerin farkı fark ediliyordu barizce.

Namazımızı tamamlayıp Rabbimizi tespih ettikten ve dualar ile yalvarışımızı yerine getirdikten sonra mihraptaki yerinden hareket edip ayağa kalkan, adının Metin olduğunu öğrendiğimiz hocayla selamlaşıp musafaha eyledik. Kayseri'den geldiğimizi, misafir olduğumuzu

söyleyince, hoca daha yakın ve sıcak davrandı sağ olsun. Bize camiden bahsetmesini istedik. Caminin Selçuklu dönemine ait olduğunu –zaten tıpkı Kayseri'de olduğu gibi Niğde'de de cami mimarileri hep Selçuklu'ya aitmiş-, büyükçe bir kubbeye ve iki minareye sahip olduğunu; ancak 1929'da cumhuriyet döneminde, caminin bir müddetliğine cephanelik olarak kullanıldığını söyledi. Bir vakit gerçekleşen korkunç bir patlama sonucu duvarlar sağlam kalmak suretiyle üst kubbe ve minarenin biri yerle bir olmuş. Zaten içeri girer girmez ortadaki bol miktarda bulunan ince yuvarlak sütunlarda bir gariplik olduğunu hissetmiştik. Meğer sonradan inşa edilmiş. Dışarı çıkıp camiyi daha geniş çerçevede incelediğimizde duvarları, etrafı ve yalnız kalan bir minaresinin yanında çatı kısmı ciddi manada farklılık arz ediyordu. Caminin yanında ve önünde yine en az kendisi kadar eski olan bir kümbet ve uzunca bir bedestenin görüyoruz. Cami ile bedestenin neredeyse bitişik olması, hayatla dinin, yaşam ile inancın öyle zannedildiği gibi ayrı şeyler olmadığını hatırlatıyordu bizlere yeniden. Ecdadımız imanıyla birlikte hayatını idame ettirmenin farkındalığıyla

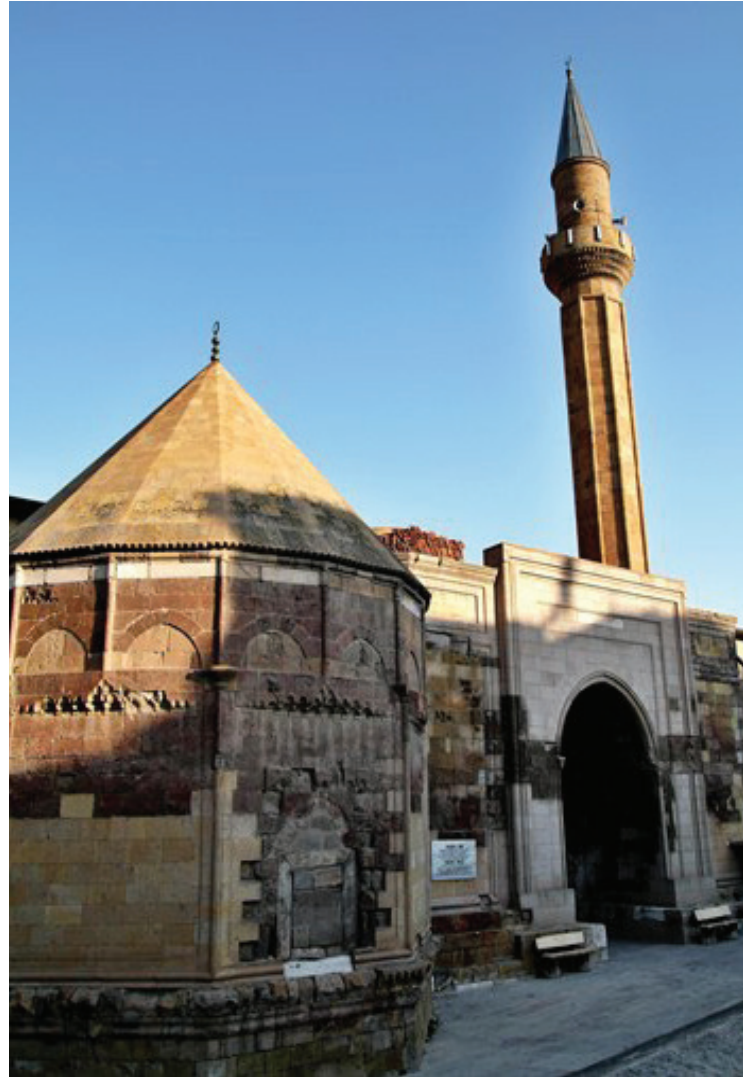

ömürlerini bereketlendirmişler. Bize ise bu geneleniği daha güzeliyle, en güzeliyle sürdürmek kalıyor. Bulunduğumuz vakti kalıcı kılma adına avluda fotoğraf çekinildi. Sonrasında, diğer güzelliklere açılmak için hoca ile vedalaşarak ayrıldık Sungurbey Camiinden. Bu arada Metin hocanın, ayrılırken birer tane ikram ettiği o leziz Amasya elmasını da unutmayalım. Salih kardeşimizin yol boyunca tadına doyamadığı o elmadan bahis açması, "Hoca poşetin tümünü bize verse ne olurdu sanki?" serzenişini yapmaya götürdü bizi. Ah hocam ah!

Bedestenin etrafını dolaşarak aşağıya indiğimizde küçük bir camiye rast geliyoruz. İsmi, Kible Camii. 1500'lerde inşa edilen camide, o dönemlerin dokusu ve dahi kokusu vardı. Müşahede etmek için, ancak başımızı eğerek geçebildiğimiz o küçümen kapısından içeri daldığımızda, ufacık alanına rağmen yükselmiş koca kubbesi bizi hayran bıraktı. Kubbenin altında konuştuğumuzda yankı yapan sesimiz, biraz uzaklaşınca o özelliğini kaybediyordu. Demek ki hocaların sesini güzel ve dokunaklı kılan sebeplerden birisi ve belki de en önemlisi, kubbenin o musiki tonlu mimarisi oluyordu. Hatta ufaktan bir ezan cümlelerini seslendirmek şeklinde deneme yapınca, bunu daha iyi gözlemlemiş olduk. Kubbeden uzaklaşınca, sesimiz de etkileyciliğini kaybediyordu. Şu halde diyebilir miyiz ki, alet işler el övünür. Sanırım caizdir bu denemeden sonra bu sözü sarf etmek.

Niğde'nin meşhur ve geçilmesi mecbur olunan Mecburiyet Caddesini adım adım adımlarken etrafında, belki avlusunda diyebileceğimiz Öğretmenler Çay Evi olan Dışarı Camii'ne vardık son uğrak yeri olarak. Cami, 1600'lerde Niğde'ye kazandırılmış. Diğer camilerden farklı ve çok güzel bir özellik olarak burada kütüphane görüyoruz. Maalesef diğerlerinde o kadar güzelliklere şahid olmamıza rağmen alımlı bir kütüphane ile karşılaşmadık. Bu da az bir kusur olmasa gerek camiler için, camiye mekân edinenler için... Diyanet Vakfı'nın 44 cilt halinde tamamladığı İslam Ansiklopedisi, tefsirler ve muhtelif İslamî eserlerle zenginleşmiş bu kütüphane için görevli ve sorumlulara, giyaplarında Kayserililerin tabiriyle "İşiniz rast gelsin." dedik.

İkinci namazımızı bize mihmandarlık eden sevgili kardeşlerin evlerinde ikamet edip kardeşçe sundukları ikramlardan ve meşguliyeti dolayısıyla fazla görüşme fırsatımız olmayan

Medeniyet Vakfı Niğde sorumlusu Erol Hoca ile yaptığımız ufak bir sohbetten sonra müsaade isteyip yola çıkma zamanımızın geldiğini ifade ettik. Kısa günün kârı olarak değerlendirdiğimiz Niğde ziyaretimizi, buradaki kardeşlerin de Kayseri'ye buyurarak iade-i ziyarette bulunmaları ricasıyla sonlandırmış oluyorduk. Allah Teâlâ'nın rızası için ziyaretleşmenin değerini de tekrar kavramıştık. Hiçbir dünyevi beklenti gözetlemeksizin o kadar kilometreden çıkıp gelen biz kardeşlerini, aynı şekilde hiçbir dünyevi karşılık beklemeksizin misafir eden, gezdiren ve ikramlarını esirgemeyen kardeşlerimizden Rabbimizin razı olmasını temenni ediyoruz. Bu davranışın başka şehirlerdeki kardeşlerimize emsal teşkil etmesini ümit ederek, Müslüman olduğumuzdan ötürü duyduğumuz sevinçle birlikte yüce Rabbimize hamd-ü senalarda bulunuyoruz vesselam...

Seyyid Kutub Örneğinde Eşsiz Kur'an Nesli ve Yeniden Diriliş

İsmail AKYÜZ
ebuishak@gmail.com

"Karanlıklardan
aydınlığa çıkmak için
aceleniz yoksa,
karanlıklardan menfaatiniz var demektir"
İsmet ÖZEL

GİRİŞ

Allah Teala'nın vahiy ile ve en güzel örnek peygamberi ile oluşturduğu Medine Toplumu, kendisinden sonra bir kez daha aynı güzellikte inşa edilemedi ama zamanın ve mekanın farklı dilimlerinde ağızlarda tat bırakan, gönülleri titreten tecrübeler de oldu. Her tecrübe kendisine Asr-ı Saadet'i örnek aldı ve tüm değerlendirmeler buna göre yapıldı.

Seyyid Kutub'a göre Medine Toplumu gibi bir tecrübe, sonrasında asla yaşanmadı. Her ne kadar bu neslin özelliklerine sahip bireyler yaşamışsa da hiçbir zaman bu bireyler topluluğu bir vatan üzerinde bir devlet kurup Asr-ı Saadet İslamını yaşayamamışlardır.

Tabii bu noktada Seyyid Kutub, Asr-ı Saadet tecrübesinin sonraki dönemlere yansıtılamamasının gerekçelerini de sunacaktır. Sahabe neslinin Allah Rasulu önderliğinde inşa ettiği bu medeniyetin modern dönem dahil tarihte bir daha diriltilememesinin sebepleri vardır. Elbette bu sebeplerin çok iyi tahlil edilmesi ve tebliğ/davet çalışmalarında mutlaka göz önünde bulundurulması gerekir. Arzu ettiğimiz, özlemimizi çektiğimiz hayata ve gönüllere

hakim olmuş İslam kurgumuzun İman'ın ve İslam'ın her şeye hakim olmasının önündeki engelleri kaldırmış bir yapıda olması gerekir. Peki, tarihi tecrübeleri bir yana bıraktığımızda, Asr-ı Saadet'te örneğini gördüğümüz İslam'ın iktidarı, modern dönemde niçin konusunu bile etmekten çekindiğimiz, sadece yaşamışlıklarıyla gözlerimizi dolduran, tüylerimizi diken diken eden bir kurguya dönüşmüştür? Nedir İslam'ın toprağa ve topluma hakimiyetini geçiktiren, erteleyen sebepler?

EŞSİZ KUR'AN NESLİ

Kendisini idama sürükleyen süreçte en büyük fikir suçunu işlediği eseri "Yoldaki İşaretler'de Seyyid Kutub, Asr-ı Saadet'te İslam'ın en büyük kazancının müslümanların Allah Rasulü ile birlikte olmalarını gösterir. Müslümanlar bütün meselelerini ona götürmüş ve her konu onun tarafından Allah'ın istediği şekilde değerlendirilmiştir. Fakat Allah Rasulü'nün varlığı İslam toplumunun kuruluşu için şart değil belki etken olarak görülmelidir.

Allah Rasulü'nün vefatı sonrası tüm zamanlarda İslam'ın hakimiyeti için yapılan çalışmalar, varlık üzerinden değil miras üzerinden yürütülmüştür. Efendimizin her döneme hitap eden mirası, Allah'ın istediği ve razı olduğu örnek hayat sünnetidir.

Medine İslam Toplumu varlığında da yokluğunda da peygamberimizin vücudunu/shahsını asla bir iman sorunu haline getirmedi. Ona Allah'ın da istediği, hak ettiği değeri veriyor. Ne

varlığı Musa – İsrailoğulları ilişkisi; ne de yokluğu İsa – Hristiyanlar münasebeti gibi oldu. O her zaman Allah'ın kulu ve elçisi olarak görüldü, değerlendirildi. Bu bağlamda yukarıda anılan peygamberler ve toplumları ilişkisine örnek okumalar yapılmasının, iman ettiğimiz peygamberimize ve mirasına sahip çıkmada, onun varlığını-yokluğunu anlamada büyük katkı olacağı izaha muhtaç değildir. (1)

Müslümanların rıza-ı ilahi gölgesinde vahye göre şekillenmiş bir toplum kurmalarının, peygamberimizin varlığı-yokluğuyla ilgili bir mesele olmadığı açıktır. Asr-ı saadet ve sonrası dönemlerde tek fark Allah Rasulü'nün varlığıdır. Öyleyse o dönemin yeniden inşa edilmesinin önünde hiçbir engel bulunmamaktadır. Kaldı ki modern dönemde de ümmetin büyük azmi ve çalışması ile sünnet korunmuş ve Allah Rasulü'nün mirası önümüze konmuştur.

İşte tam bu noktada Seyyid Kutub ana başlıklar halinde Asr-ı Saadet'te bulunup modern dönemde sahip olamadığımız ve bu nedenle hayata hakim kılamadığımız İslamımız için üç temel yaklaşımda bulunur. Bunlar ciddiyetle ele alınmalı, on beş asır öncesi ve bugün iyi etüt edilmelidir.

1 – TEK KAYNAK KUR'AN-I KERİM

Kur'an-ı Kerim Medine İslam Toplumu'nun susuzluğunu giderdiği tek kaynaktı.(2) Allah Rasulü bu kaynaktan nasıl yararlanılacağı konusunda yirmi üç yıl boyunca peygamberliği döneminde rehberlik etti. Müslümanlar bu dönem boyunca Kur'an pınarı dışında diğer tüm bulanık sulardan uzak durdular. Böylece vahiy dışındaki tüm beslenme kanalları kurutuldu.

Vahyin bizzat kendisi Mekke döneminin ilk günlerinden itibaren, hakim olduğu kalplerle birlikte şirke meydan okudu. Şirk ve hakim olduğu kalpler bu eşsiz güç karşısında asla ortaya bir şey koyamadılar. Müslümanlarla hiçbir zaman tartışmadılar, eleştiremediler. Kur'an'a karşı boyunlarını eğdiler. Geriye sadece kuvvet kullanmak, savaşmak kaldı; bu da vahyin hakim olduğu yüreklere karşı hiçbir etki göstermedi.

Elbette burada vahyin saf ve temiz etkin duruşu kadar, hakim olduğu yüreklerin dik duruşunu da kaydetmek gerekir. Kur'an, Allah Rasulü'nün üstün gayreti ile Müslümanlarla kopmaz bir bağ kurmuştu. Ayet-i Kerime'yi birlikte okuyalım:

"Ama her kim benim öğüt ve uyarılarımla dolu olan şu Kur'an'dan yüz çevirecek olursa, işte onu sıkıntılı bir hayat beklemektedir; hesap gününde ise, onu kör olarak diriltip huzurumuza getireceğiz. 'Ey Rabbim'diye feryat edecek, 'Beni neden kör olarak dirilttin, oysa ben hayattayken gözleri gören biriydim'. Allah da ona ' Hayır, sen aslında dünyada da kördün'diye cevap verecek, 'Çünkü vaktiyle, hakikati açıkça ortaya koyan ayetlerim sana ulaşmıştır da, sen hakikat karşısında kör ve sağır kesilmiş, onları göz ardı edip unutuvermiştin, işte bugün, sen de aynı şekilde unutulacaksın"(3)

Bir de Allah Rasulü'nü dinleyelim: "Allah bu kitapla bir takım insanların değerini yükseltir. Bir takım insanların da değerini alçaltır."(4)

İşte bu iki eşsiz ifade bile Müslümanların sadece vahyin kaynağından beslenmeleri yönünden yeterli olacaktır. Asr-ı Saadet Müslümanları bu konuda üzerine düşenleri yapmış, temel kaynak Kur'an'dan başka tüm beslenme kaynaklarını reddetmişlerdir.

Modern dönemin ise, lokal farklı değerlendirmeler olmakla birlikte, temelde vahiy ile büyük bir sorunu bulunmaktadır. Kur'an'a yine Kur'an'ın aslında istemediği yaklaşım-

lar sergilenmektedir. Kelime ve kavramlarıyla oynanmış veya peygambersiz bir Kur'an anlayışı bunların en belirgin olanlarıdır. Vahyin/ Kur'an'ın tek ve eşsiz kaynak olduğu kabul edilmekle birlikte, cehli yorumlarla ve menfaat devşiren yaklaşımlarla kaynak bulandırılmaya, Kur'an ile kalplerin arasına girilmeye çalışılmaktadır.

Bu bağlamda yine Müslümanlar'ın, Kalamullah'ın tek beslenme kaynağı olduğu gerçeğiyle yüzleşmeleri, varsa hatalar düzeltmeleri gerekir. Çünkü vahyin öngördüğü toplum, farklı mülahazalarla Kur'an dışında başka bir kaynak ile oluşturulamaz. Oluşturulan bir toplum da vahiy toplumu olmaz. Kur'an-ı Kerim'i tilavet kitabı edinip, ahkam için farklı kitaplar edinenlerin İslam'a ne kadar hizmet edecekleri iyi düşünülmelidir.

2 – KUR'AN VE MÜSLÜMANLAR

Medine İslam Toplumu, Kur'an-ı Kerim'i hiçbir zaman kültür veya akademik amaçla okumadılar. Bilgileri veya görgüleri artsın diye; en güzel seslerle, en güzel makamlarla Kur'an bülbulü olmadılar. Gece yarılarında her evden arıların vızıltı sesleri gibi Kur'an iniltileri manevi hazlar yaşamak için yükselmedi.

Onlar kendileri ve toplum için Allah Teala'nın neyi emrettiğini anlamak için; doğruya sarılmak, yanlışları terk etmek için vahye yaklaştılar.

Dönemin şahitlerinden sahabe Ebu Abdurrahman es-Sülemi şöyle demiştir: "Biz Kur'an-ı Kerim'den on ayet öğrendik mi o on ayetin helalini, haramını, emir ve yasaklarını öğrenmedikçe bir sonraki on ayeti öğrenmeye geçmezdik." (5)

Evet belki bu nedendir ki Hz. Ömer'in Bakara Suresi'ni öğrenmesi sekiz yıl sürmüştür. (6)

Vahyin ne edebiyatla, ne şiirle, ne masalla, ne de hikayeyle işi oldu:

"Biz ona şiir öğretmiş değiliz, zaten bu ona yakışmaz da. O ancak bir uyarıdır; apaçık bir kitaptır" (7)

İnmekte olan vahiy o kadar dinamikti ki toplum her an şekilleniyor, bir yasak ve ardından bir emir, kulluk bekliyordu. Kalpler ve zihinler onarılıyor, yeniden inşa ediliyordu:

Bir gün Allah Rasulü Ubeyy b. Ka'b'ı çağırarak ona: "Allah, sana Kur'an okumamı emretti" dedi. Ubeyy "Adımı da söyledi mi?" diye sordu. Allah Rasulü "Evet" deyince Ubeyy ağlamaya başladı. (8)

Modern dönem ise (Allah Teala Kur'an hizmetkarlarını artırsın) Kur'an'ın daha çok kullanılıp, tüketildiği bir çağ olmuştur.

Güzel sesli mevlüthanlar insanları duyurmuş, akademisyenler Kur'an'ı didik didik etmişlerdir. Ne var ki Kur'an hayata hakim olmamıştır. Bilmem hangi makamdan, bilmem ne kadar süreyle nefes almadan – vermeden tilavet edip coşan ve içerikten habersiz kurralarımız; Kur'an adına akla gelmedik konularda, ümmetin hiçbir derdine derman olmayacak meselelerde makam için, koltuk için tezler, araştırmalar ortaya koyan abdestsiz namazsız akademisyenlerimiz; Kur'an'ın sünnet ile yoğrulmuş hakikatlerini inkar yarışına girmiş hocalarımız var artık.

Gerçekten zor olmakla birlikte hayatımızın her alanına nüfuz etmiş cahiliyeyi, işgal ettiği alanlardan söküp çıkarmalıyız. Bu noktada İslam davetçilerini bekleyen en büyük tehlike İslam'ın iktidar olması için gayret etmekle birlikte, cahiliyeyi de bir taraftan yaşamak zıtlığında nifak sınavı olacaktır. Aynı zamanda cahiliyeden bir şeyler koparma, tadına varma ve yaşama isteği cahiliyenin ömrüne ömür katacaktır.

"Ümmetimin münafıklarının çoğu Kur'an okuyucularıdır (Kurra)." (9)

"Bir grup insan Allah Rasulü'nün kapısı önünde Kur'an hakkında tartışıyorlardı. Allah Rasulü yüzünün rengi değişmiş bir halde çıkıp şöyle buyurdular:

'Ey kavmim, işte bu yüzden milletler helak olmuşlardır. Kur'an ayetleri birbirini tasdik eder, siz onun bazı ayetlerini bazı ayetleri ile yalanlamayın." (10)

İslam ümmetinin çıkış yolu Kur'an'ın etrafında toplanmaktan geçmektedir.

Ümmetin dirilişi, Kur'an'la olan beraberliğimizle mümkündür.

3- CAHİLİYEYİ ANLAMAK

Medine İslam Toplumu kendini cahiliyeden arındırmış insanlardan meydana geliyordu. Cahiliye toplumunun fikirlerinden ve değerlerinden arınmış insanlar, İslam Toplumu birlikteliğinde katışıksız İslam'ı yaşıyorlardı. Müslüman olarak İslam Toplumu'na katılanlar önceki hayatlarında, vahyin reddettiği ne varsa hepsini terk ediyorlardı. Zaten iman etmek de bu anlama geliyordu. İslam, insanların tüm cahili kirlerden arınmasını istiyordu; şirkten, küfürden, nifaktan, zinadan, dedikodudan, içkiden, kumardan, faizden, ırkçılıktan, kötü sözden ve diğer tüm cahili rezilliklerden.

Günümüzde imanın ve İslam'ın iktidarı için çalışan Müslümanların birey ve cemaat olarak, yıkmaya çalıştıkları cahiliyeyi aynı zamanda yaşama istekleri en büyük felaketleri olacaktır. Özellikle cahiliyenin vitrini olan kadın – erkek ilişkileri, ekonomisi, siyaseti, sporu, eğlence sektörü (tv, internet, sinema vs.) bürokrasisi mücadele alanlarımız olmakla birlikte, aynı zamanda kendimizi uzak tutamadığımız, arındıramadığımız konulardır. İkame etmeye çalıştığımız İslam için devrilmesi gereken bu cahili yapılanmalarda faydalanmayı sürdürdüğümüz müddetçe imanın iktidarı gecikecek, samimi yetimiz zarar görecektir.

Gerçekten zor olmakla birlikte hayatımızın her alanına nüfuz etmiş cahiliyeyi, işgal ettiği alanlardan söküp çıkarmalıyız. Bu noktada İslam davetçilerini bekleyen en büyük tehlike İslam'ın iktidar olması için gayret etmekle birlikte, cahiliyeyi de bir taraftan yaşamak zıtlığında nifak sınavı olacaktır. Aynı zamanda cahiliyeden bir şeyler koparma, tadına varma ve yaşama isteği cahiliyenin ömrüne ömür katacaktır.

SONUÇ

Seyyid Kutub "Yoldaki İşaretler" adlı eserinde "Eşsiz Kur'an Nesli" sahabe örnekliğinde kurulacak İslam Toplumu için üç önemli uyarı yapmıştır. Bu uğurda savaşan Müslümanların dikkatini bu konulara çekmiş, beyhude gayretlerin önüne geçmek istemiştir:

1-Kur'an-ı Kerim, İslam Toplumu'nun tartışmasız tek kaynağıdır.

2-Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'le bağlarını Allah'ın ve Rasulü'nün istediği şekilde kurmalırlar.

3-Kurulacak İslam Toplumu, Müslümanların cahiliyeden fedakarlık etmeleri suretiyle olacaktır.

NOT: Bu ilk yazımla dergisinde Konya'dan bir nefese yer gösteren Genç Birikim Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ali Kaçar Abi'ye teşekkür ederim.

DİPNOTLAR

(1) Musa Peygamber ve kavmini daha iyi anlamak için "Hz. Musa Firavun ve Yahudiler" (Necati KARA), İsa Peygamber ve İsevileri anlamak için "Üç İsa" (Aytunç ALTINDAL) veya "Tarihsel İsa İmanın Mesih'i'nden Tarihin İsa'sına" (Mahmut AYDIN) okumaları tavsiye edilebilir.

(2) Seyyid Kutub'u ve içinde bulunduğu Müslüman Kardeşler Camiası'nı tanıyan herkes, şehidin asla "sünnet" problemi olmadığını bilir. "Kur'an'ın tek kaynak olduğu" ifadesi sünnet tartışmaları dışında mülahaza edilmelidir.

(3) Taha Suresi 20/124, 125, 126 (Mahmut KISA meali)

(4) Sahih-i Müslim, Hz. Ömer'den naklen.

(5) El-Musanef, Abdurrezzak es-San'ani

(6) Muvatta', İmam Malik

(7) Yasin Suresi 36/69

(8) Sahih-i Buhari

(9) El-Müsned, Beyhaki

(10) Mucemül – Kebir, Taberani

Farzet ki Geldiler

Mehmet ADIGÜZEL

Hamd, şükredenlere nimetiyle karşılık veren, her şeyi hakkıyla işiten, her şeyi kemaliyle gören, her şeyi bilen ve kudreti sonsuz olan Allah (cc)'ye mahsustur. Salât O'nun Resulü'ne ve selam bütün Müslümanların üzerine olsun...

Resulullah (as)'ın eğitiminden geçen o mübarek neslin kısa süreliğine günümüze geldiğini ve içinde yaşadığımız zamanı gördüklerini düşünün...!

Dünya hayatının vermiş olduğu sarhoşlukla heva ve heveslerimizin peşinden nasıl koştuklarımızı görecekler. Zulme karşı sessiz ve tepkisiz olduğumuzu görecekler. Daha sonra namazla-

rımızda Allah (cc) ile iletişimi kuramayacak kadar aciz ve zavallı olduğumuzu görecekler. Aynı safta olduğumuz insanlarla aramızdaki mesafeye şeytanı koyduğumuzu, aklımızda dünya hayatına dair ne varsa o vakit hepsini düşünmeye başladığımızı çok rahat fark edecekler. Akrabalarımızı, komşularımızı ne kadar çok ihmal ettiğimizi hemen fark edecekler. Bizler ne kadar da saklamaya çalışsak bile bu lüks ihtiyaçlarımız Onların gözünden kaçmayacak.

Düşünsenize!

O mübarek neslin bir geceliğine sokaklarımızda dolaştığını.

Bu koca şehirlerde yüksek gökdelenlere ne kadar çok beton harcadığımıza anlam veremeyecekler. Yüksek binalar arasında dolaşırken, sabaha kadar dünya malı için çaba sarf edenleri görecekler. Ve belki de diyecekler ki:

“Şu önümüzde duran yüksek binalar için harcanan betonlara baksanıza? Kim bilir kaç yılını vermişler bu beton yığnında yaşamak için? Oysa bunca dünya malıyla çok daha fazlasını kazanabilirlerdi ahirette...”

Onlar rahatlığı ve mutluluğu namazda buluyordu. Allah Resulü (sav)’e işler zor geldiğinde ve musibetler üst üste geldiğinde Bilal’e “Ey Bilal bizi namazla rahatlat” diye seslenirdi. Resulullah (sav) namazı, karşılaştığı zorluklara ve Kureyş liderlerinden gelen bela ve Allah yolundan yüz çevirmelere karşı rahatlık olarak görüyordu. Oysa biz namazı sadece borç olarak görüyoruz. Camiye giderken yer için mücadele ediyoruz. Fakat namazın bitmesi ile camiden kaçarcasına çıkışımız bir oluyor!

Düşünsenize!

Herhangi bir namaz vaktinde, O mübarek nesil ile aynı safta namaz kıldığımızı... Aklımızda bütün gün konuştuklarımız tekrarlanırken, kısa sürede kıldığımız namaza şaşırıp kalacaklar. Namazdan sonra telaşla ve hızlıca camilerden koşarcasına çıktığımızı gördüklerini düşünsenize? Anlamsız gözlerle bizlere bakmaları utanç verici bir durum olurdu değil mi?

Düşünsenize!

Bunca ahlaksız dizileri takip etmekten mazlumların sesini unuttuğumuzu gördüklerini hayal edin. Ve en zor olan da açıklamasını yapamayacağımız dünya malına düşkünlüğümüz... O mübarek nesil, Allah ve Resulüne hiçbir teknolojik bağ olmadan ulaşmıştılar. Oysa bizler, iletişim çağında olmamıza rağmen Allah ve Resulü ile iletişim kuramıyoruz.

Düşünün...!

Kapınız çalındı ve kapıyı açtığınızda, karşınızda o mübarek nesil duruyor.

Ne yapardınız?

Hemen buyur eder miydiniz?

Yoksa ‘az bekleyin evim müsait değil mi’ derdiniz?

Biliyorum hemen buyur etmezdik... Çünkü evimize geldiklerinde bunca bol israfın hiçbir açıklamasını yapamazdık. Dışarıda bunca insan aç susuz iken bunca yiyeceğin dolaplarda bozulduğunu görmelerini açıklayamazdık. Dışarıda üstünde kıyafeti olmayan onca insan varken, dolaplarda hiç giyilmeyen onlarca gömleğin neden ihtiyaçmış gibi alınmasına cevap veremezdik.

Biliyorum hemen buyur etmezdik... Çünkü hayâsızca bir hayata sürükleyen tv dizilerini neden bu kadar çok izlediğimizi açıklayamazdık. Onlarca ahlaksız ilişkiyi normalleştiren filmleri, müzikleri hiç açıklayamazdık. Ve bunların üstüne eşinin ve çocuklarının facebook ya da twitter kurbanı olmalarını hiçbir izahı olamazdı. İnsanlar o mübarek nesle bu durumları hiç ama hiç açıklayamazdı...

Kısacası hazır değiliz o mübarek neslin bir günlük misafirliğine...

Onlar ki canlarını, mallarını Allah(cc) yolunda harcadılar. Hayatlarını cennet karşılığı Allah(cc) yolunda feda ettiler. (Allah onlardan razı olsun). Selam ve dua ile...